ANTONIO san-

Urmăriţi,
prindeţi
şi aduceţi
whisky-ul

UNIVERS

SAN-ANTONIO

Urmăriţi, prindeţi şi aduceţi whisky-ul

Pentru Frédéric Dard (1921-2000) întâlnirea care i-a schimbat destinul a avut loc când avea 17 ani: în 1938, unchiul său, mecanic auto, i-a făcut cunoștință cu Marcel E. Grancher, directorul editurii *Lugdunum* și al ziarului *Le Mois à Lyon*, care venise cu mașina la reparat. Dard a devenit secretar de redacție al ziarului și a început să scrie articole. Marcel Grancher, care l-a apreciat din prima clipă pe Dard și i-a întrevăzut talentul de scriitor, i-a publicat primele două romane la editura sa.

Un autor cu nume de oraș american

Frédéric Dard a scris numeroase romane populare și cărți pentru copii pentru a-și întreține familia. Foarte influențat de romanul *noir* american și în special de Peter Cheyney, Dard s-a împrietenit cu Georges Simenon, care a scris prefața cărții sale *Au massacre mondain*. La zece ani după debutul său ca scriitor, a devenit celebru datorită seriei de romane polițiste semnate cu pseudonimul San-Antonio, care-l au ca protagonist pe comisarul San-Antonio, simpaticul narator-personaj secondat în aventurile lui de uriașul Bérurier. Pentru că voia un pseudonim cu rezonanță americană, Dard și l-a ales închizând ochii și punând stiloul la întâmplare pe harta Statelor Unite – exact peste numele orașului San Antonio din Texas.

San-Antonio – două sute de milioane de exemplare vândute

Din 1949, în această serie au apărut 175 de titluri. În paralel cu seria San-Antonio, unul dintre cele mai mari succese comerciale ale întregii industrii editoriale franceze din secolul XX, Frédéric Dard a publicat într-un ritm halucinant de cinci cărți pe an, fie sub numele lui, fie sub numeroase pseudonime, romane *noirs*, „romane serioase", povestiri, articole, piese de teatru și scenarii de film.

Un castel și o răscumpărare

Seria i-a adus venituri atât de mari, încât Dard, devenit bogat, și-a construit o casă uriașă – „castelul San-Antonio" în Elveția. Din păcate, notorietatea autorului care scria despre crime și răpiri a devenit atât de mare, încât propria-i fiică, Joséphine, a fost răpită, iar Dard a fost nevoit să vândă castelul din Gstaad pentru a plăti răscumpărarea de 2 milioane de franci elvețieni.

După moartea lui, seria San-Antonio a fost continuată sub același pseudonim de fiul său, Patrice Dard.

SAN-ANTONIO

Urmăriţi, prindeţi şi aduceţi whisky-ul

Traducere de
MICHAELA SERGESCU
şi
EUGEN MANDRIC

UNIVERS

Redactor Diana Crupenschi
Corectori Irinel Antoniu și Adrian Crețu
Tehnoredactor Constantin Nițâ
Coperta credit foto Ingimage

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAN-ANTONIO
Urmăriți, prindeți și aduceți whisky-ul / San-Antonio; în românește de Michaela Sergescu și Eugen Mandric.
- Ed. a 2-a. - București: Univers Publishing House, 2014
ISBN 978-606-8543-51-2

I. Sergescu, Michaela (trad.)
II. Mandric, Eugen (trad.)

821.133.1-31=135.1
821.133.1-312.4=135.1

SAN-ANTONIO
SAN ANTONIO CHEZ LES MAC

© 1961, Fleuve Noir, département d'Univers Poche.
© Editura UNIVERS, 2014, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-8543-51-2

Iubitului meu Marc PERRY,
această proză în formă de cimpoi,
afectuos omagiu.
S.-A.

Capitolul I

ÎN CARE ESTE VORBA DESPRE CE ȘTIȚI... ȘI APOI DESPRE CEEA CE NU ȘTIȚI

– E drăguț la tine, mă asigură ultima mea cucerire, trecând pragul hogeacului nostru.

O fată cum nu se poate mai de soi: înaltă, cu exact atâta puf pe buza de sus cât trebuie să-ți dea idei. Posedă ochi admirabili, luați separat (stângul nu pierde din vedere linia albastră a Vosgilor și dreptul supraveghează atent fluctuațiile mareei către Brest). O coamă de tip sirenă, rotunjimi care transformă mâna bărbatului în polonic și o gură într-atât de senzuală încât, zărind-o, rujul ei de buze sare singur din tub, giniți topografia?

Se numește Irène, ceea ce e dreptul ei, și are cu cinci ani mai puțin decât mine, ceea ce este de datoria ei, fiindcă s-a născut cu cinci ani mai târziu decât ilustrul San-Antonio.

Am întâlnit această persoană în tren, întâmplare de bun augur, atunci când mă întorceam din Dordogne.

Félicie, minunata femeie care este maică-mea, împreună cu fiul său unic și preferat, eu însumi, ne duseserăm să petrecem două săptămâni la tușica Rose, sora vitregă a mamei, al cărei soț (Alphonse) e paznic de vânătoare acolo.

De fapt, ar fi trebuit să stăm o lună; dar eu m-am sastisit repede de „blândețea verde a înnoptărilor peste Dordogne". Nu suport clorofila decât în tubul meu de

pastă de dinți Gibbs – și numai în cantități mici! Cu atât mai abitir cu cât Alphonse e un super-făcător de găuri în cap. Isprăvile lui din '14–'18 le prefer, dacă n-am încotro, în mormanele de *Illustrations* care zac în podul nostru. Poincaré care-i dă cazmaua; Joffre care-i îndeasă crucea de război cu felicitările juriului; rana lui la coapsă și infirmiera spitalului Chalon-sur-Saône care-i cânta „Cu ce ridici tu plapuma" la trombonul cu culisă sau chiar la clarinetul bălos, sunt ani lungi și grei de când tot aud astea, cu aceleași detalii, același vocabular, același făcut cu ochiul tâmp. Devenise de-a dreptul de nesuportat, mai ales că burnița în Dordogne este tot atât de cenușie ca la Londra. Alphonse pe ploaie – asta e ceva mai rău ca-n iad. Așa că, într-o dimineață, l-am clopoțit pe Bérurier cerându-i să-mi fabrice și să expedieze cu taxă de urgență o telegramă care să mă cheme la Paris, pe Sena, pentru o anchetă. Cred că Félicie nu s-a lăsat trasă în piept. Dacă e să încerci s-o amăgești pe maică-mea, e recomandabil să te scoli în zorii zilei și să nu uiți să-ți aprinzi farurile de ceață. Dar ea s-a purtat ca și cum totul ar fi fost normal, alăturându-și propriile regrete celor ale lui Rose și Alphonse.

În trenul care mă readucea în Paristruț, eram fericit ca un licean. Adevărata vacanță de-abia începea. Irène era în compartimentul meu, cu un aer serios, cu o atitudine rezervată. Nu era Sofia Loren, dar m-am amuzat să mă înfig în ea. După cinșpe zile de inacțiune în sectorul gagicăreală, aș fi curtat și-o capră deghizată în dirigintă de mucoși. De-a lungul a două sute de kilometri, m-am izbit de rezerva ei (îmbuteliată la castel). Mai târziu, la vagonul-restaurant, m-am așezat alături de ea și chelnerul a avut strălucita idee să-i răstoarne niște sos bearnez pe corsaj.

Nimic mai bun decât sosul bearnez pentru a introduce liant în relații. Luasem inițiativa operațiunilor:

șervețelul meu, carafa de apă, bruftuiala de rigoare a neîndemânaticului. Dacă m-ați fi văzut, doamnelor, ați refuza categoric să mai consumați sos fără să mă aveți alături.

Gheața se spărsese. Îi oferisem din vinul meu, iar ea îmi dăduse să gust dintr-al ei! După desert, atunci când atâția alții s-ar fi învârtit în jurul cozii, o convinsesem să accepte un Cointreau. Pe scurt, în drum spre compartimentul nostru – trenul tocmai iniția traversarea unui tunel –, îi înșurubasem o ventuză până-n fundul gurii, tip croazieră către paradis, în burduful de trecere dintre vagoane. Era prima dată când i se făcea așa ceva într-un acordeon. Latura muzicalo-feroviară a chestiei nu-i displăcuse. Din pricina unei zdruncinături inoportune, la un macaz, îi ratasem amigdala stângă, dar fata nu mi-a reproșat chestia asta, cu atât mai mult cu cât, pentru a fi iertat, practicasem asupra persoanei sale un mesaj expres destul de complet care, pornind de la emisfera boreală a dulcii ei anatomii, se sfârșise în emisfera sa australă. Ce mai încolo și-ncoace, atunci când șarpele de metal se degajase, în fine, din tunel, noi ne găseam înghesuiți între portiera vagonului și burdihanul unui colonel de carieră, căruia Irène, în obscuritatea acțiunii, îi presa frenetic bastonul alintându-l cu „Iubitule".

Era prima dată când venea la Paris și, după toate semnele, călătoria se anunța fructuoasă. Cum nimeni n-o aștepta și cum nu știa unde ar fi putut să se culce, cum era târziu și cum hogeacul nostru era gol, îi propusesem s-o găzduiesc; și, deși s-a fandosit un pic la început, fiindcă așa era de *bon ton*, de ton bun cum zic sclifosiții, a acceptat cât ai zice pește.

* * *

– E chiar tare drăguț, supralicitează ea. Ești în industrie?

– Cam așa ceva, confirm în doi peri.

O pilotez până la primul etaj, refăcut total după începutul de incendiu[1], și deschid ușa camerei mele.

– O să dormi aici! zic eu.

– Și tu? se neliniștește Irène.

– Și eu tot aici, o asigur fără să clipesc.

Ea gângurește:

– Nu-i rezonabil.

– De ce? mă revolt; avem apă caldă la baie și o saltea Simmons.

Miss Provincia trage un hohot de râs ca de operă comică. Exact în această clipă se produce un fapt anodin în aparență: bigofonul începe să țârâie. Având în vedere ora tardivă (miezul nopții și douăzeci și cinci sunase în clopotnița Primăriei), acest apel își face datoria să mă îngrijoreze.

– Nu răspunzi? se miră Irène.

Este exact întrebarea pe care mi-o adresasem (cu confirmare de primire). Cine ar putea fi?

Maică-mea? Bătrânul? Un amic? Un farsor?

Hotărăsc că e maică-mea, care vrea să se asigure că am ajuns cu bine, și mă duc să ridic. Bafta dracului, e Bătrânul.

– Slavă Domnului! răcnește el în sita de ebonită. Numai și numai între noi, personal n-am chef deloc să-i mulțumesc lui Dumnezeu.

Dacă mi-aș da ascultare, aș fugi să duc aparatul bigofonic la lada de gunoi și aș relua conversația captivantă cu Irène. Numai că eu... mă cunoașteți, nu? Datoria înainte de orice! În loc să-mi ascult instinctele josnice, îmi ascult boss-ul:

– Te-am sunat fără prea mari speranțe, fiindcă te știam în vacanță, dragul meu San-Antonio; s-a produs ceva cu totul excepțional în casa unuia dintre prietenii mei, domnul Petit-Littré, binecunoscutul editor. Închipuie-ți

1. Vezi romanul *De la A la Z* (n. a.).

că dădea o serată la reşedinţa lui din Neuilly când, brusc, două treimi din invitaţii săi s-au simţit rău.

– Langusta nu era proaspătă? sugerez cu amărăciunea pe care o bănuiţi dacă n-aveţi prea multe crăpături în cutia craniană.

Chestia nu-l amuză pe Tuns.

– Este mult mai important decât o indispoziţie alimentară, drăguţă. Petit-Littré e una dintre puţinele persoane de la serată care n-au avut simptomele în chestie. Speriat, bravul meu prieten m-a sunat: îţi dai seama în ce hal de jenă.

– A lui măcar nu-i gastrică, nu mă pot împiedica să fac din nou o ironie, fiindcă am un umor nebun (atât de nebun încât într-o bună zi o să mă trezesc la casa de nebuni).

Lansat, Bătrânul perorează în continuare:

– N-a vrut să anunţe Poliţia, înţelegi. Când eşti gazda înaltei societăţi pariziene...

Bineînţeles, când eşti din lumea asta, nu poţi să apelezi, ca tot cetăţeanul, la sticleţii de cartier.

– Îţi cer în mod cu totul amical, dragă prietene, să te duci la faţa locului şi să vezi despre ce-i vorba.

Trebuie să v-o împachetez, mergeţi departe? Împachetat un-doi este San-Antonio al vostru. Cu un şnuruleţ ca pentru ouăle de Paşti! Îi blestem de-a valma pe Bătrân, pe prietenii lui şi mania mea tembelă de a ridica telefonul când se apucă să ţârâie la miezul nopţii.

–Mă duc acolo, domnule director.

Îmi cardeşte adresa lu' Petit-Littré.

– Cum ai noutăţi, sună-mă!

Pun receptorul în furcă şi mă întorc spre Irène.

– Pleci? bolboroseşte ea, cu obrăjorul ofilit de decepţie.

– Da, o treabă urgentă de rezolvat.

– La ora asta!

– Un bun client de-al nostru ia avionul de dimineaţă către Rio şi ar vrea ca, înainte, să facă o comandă de o

sută douăzeci de miliarde de dolari. Mă duc repede să-i duc catalogul firmei.

Clatină din cap, aşteptând ceva mai bun. Înţelege.

– Ce vindeţi?

– Aparate de făcut vânt, explic. Ai să faci puţin nani aici, sperând să vin mai repede. N-o să dureze mult.

Îmi schimb *prince de galles*-ul meu şifonat în călătoria cu trenul cu un costum bleumarin sobru şi alerg să-mi scot M.G.-ul din garaj.

Douăzeci de minute mai târziu, mă anunţ la Petit-Littré.

* * *

E o coşmelie tip Versailles, nicidecum tipul de locuinţă unde te duci să faci pipi pe palier! Două etaje, o curte interioară plantată cu arbori bicentenari, un peron ceva mai mare decât scena Palatului Chaillot, nişte zăbrele de fier forjat pe lângă care Poarta Stanislas din Nancy ar părea un coş de sticle.

Sosirea mea e aşteptată cu o nerăbdare care mă onorează. Abia trântesc portiera hârbului meu, că un lacheu în vestă albă şi cravată neagră se şi precipită în întâmpinarea mea.

– Domnul comisar San-Antonio? întreabă el.

– Corect, zic, pentru a-i dovedi sclavului că mă pot abţine să-mi suflu nasul în perdele atunci când ies în lume.

– Domnul vă aşteaptă în hol.

Urc cu greu şirul de trepte de marmură rară de Carrara şi pătrund într-un hol de proporţii inumane.

Îl descopăr pe domnul Petit-Littré prăbuşit în fotoliul său Louis al XIII-lea cu şasiu din oase de oaie. Figura lui nu-mi e necunoscută, fiindcă e o persoană celebră. Nu e el fericitul editor al lui Paul-Louis Muguet, minerul-poet care a obţinut Premiul Academiei Franceze anul trecut pentru opera sa *Toţi la cărbune*? Odă totodată futuristă şi speologică în care se evidenţiază stilul

subteran, mai cunoscut sub numele „stil ameţit". Graţie căruia literatura franceză s-a îmbogăţit cu fraza fără verb şi fără epitete? Nu este, de asemenea, Petit-Littré descoperitorul atâtor talente viguroase care, fără el, ar fi rămas ignorate de marele public? Şi nu vreau să îi citez, drept exemplu, decât pe principalii: Cottoiache, bebeluşul-minune care a ouat *Laptele în gură* atunci când nu avea mai mult de optsprezece luni şi trei dinţi; Valentine Bichu, care şi-a tras un Goncourt cu *Degetul unei tinere cumineţi*[1]; Victor Sacrebleu[2] şi pamfletul său politic intitulat *Bătrânul şi amarul*. Dar Petit-Littré nu este numai un descoperitor, el a contribuit direct la gloria clasicilor, editând toată opera lui Balzac, de la exemplarul 00.01, pe hârtie de porumb cu filtru. Pe scurt, e cineva.

Măsoară în jur de un metru treizeci şi cinci, are partea de deasupra a craniului dezgolită, ceea ce nu-l face mai înalt, şi poartă, în afară de cei cincizeci de ani pe care-i are, nişte ochelari enormi cu ramă de lemn. Privire albastră şi proeminentă, un glăscior de eunuc căruia i se povestesc porcărioare.

Ţâşneşte din fotoliul său ca pasta de dinţi dintr-un tub călcat în picioare şi se precipită către mine gesticulând.

– Léon Petit-Littré, se prezintă el, propunându-mi o mână fină care îşi găseşte probabil mănuşile la raionul fetiţe preşcolare al galeriilor Lafayette.

Îl examinez pe minusculul individ. În mediul său, a fost supranumit Léon-piticul, Napoleonul industriei editoriale.

– Comisarul San-Antonio, răspund eu.

Fac să dispară grămăjoara lui de cartilagii mititele în dextra mea şi aştept explicaţii.

---

1. Aluzie la *Amintirile unei fete cuminţi*, de Simone de Beauvoir (n.tr.).

2. În original, *Le vieil homme et l'amer*, denaturare a titlului romanului lui Hemingway, *Bătrânul şi marea* (n.tr.).

– Este nemaipomenit, zice. Absolut nemaipomenit. Vă rog să mă urmați.

Chestia asta-mi se pare cu atât mai ușoară cu cât pașii lui nu depășesc douăzeci și cinci de centimetri.

Petit-Littré mă conduce până-n salonul mare. Acolo mă așteaptă un spectacol uluitor. Vreo douăzeci de persoane în ținută de seară zac pe canapele sau covoare. Se mișcă slab, scoțând scâncete sau râsete firave. Nu par să sufere, dar sunt inconștiente. Doamnele scot niște horcăieli leșinate. Rochiile lor de seară sunt suflecate până la bărbie.

– Aberant, nu-i așa? îmi zice editorul.

Trebuie să recunosc că e pentru prima dată când văd o chestie atât de aiuritoare.

Cinci sau șase invitați au scăpat masacrului. Sunt în centrul imensei încăperi și trăncănesc cu mutre îngrijorate.

– Ar trebui chemat un medic, zic.

– S-a și făcut. I-am telefonat profesorului Baldetrou[1]. Va sosi într-o clipă.

Mă aplec asupra unui tip prăbușit sub masă, cu brațele încrucișate. Singurul care poartă vestă de smoching albă.

– El este majordomul, mă avertizează Petit-Littré.

Îi palpez pieptul sus-numitului. Inima îi bate regulat, deși puțin cam repede. Pleoapele îi tremură și uneori se ridică pentru a lăsa să treacă printre ele o privire albă și moartă.

– Este absurd, nu-i așa? mă întrebă Petit-Littré.

Sunt de acord. Pe bune, fraților, nu mai regret că m-am deranjat. Un spectacol ca ăsta face toți banii, credeți-mă.

– Cum a început nebunia? întreb.

Piticul își șterge fruntea de păpușă cu batistuța de mătase.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil, prin inversare: Baldetrou – *balle de trou. Trou de balle* se traduce prin „gaură de glonț" (n. tr.).

– Cina s-a desfășurat normal. Atmosfera era excelentă. Am trecut în salon. Și, după câteva momente, generalul Glandu, aici prezent...

Îmi arată un bătrân gras cu nările dilatate. Aș zice că e mai degrabă „aici absent"...

– ...când generalul Glandu, aici prezent, a început să scoată suspine puternice în fotoliul său. L-am întrebat ce se întâmplă. Ne-a răspuns incoerent. Cum ne pregăteam să chemăm un medic, bănuind un atac, prințesa de la Roturière[1] s-a aruncat pe jos, țipând. Și, unele după altele, toate persoanele pe care le vedeți au făcut la fel. Înspăimântător, nu-i așa?

– Dumneavoastră nu ați simțit nimic?

– Nu, de altminteri, nici prietenii mei care sunt aici.

Îmi arată grupul de moace fățiș nemulțumite. Mutre de lemn, tăcere ostilă. Aventura nu-i amuză. Au de conservat un *standing* și simt că acesta s-a angajat pe o pantă săpunită. Mâine vor fi, poate, prada ziariștilor și deriziunea Parizului.

E bizar să vezi toți acești oameni care s-au strâns acolo pentru un party-sclivisit-unde-vorbești-cu-buzele-strânse-ca-un-cur-de-găină și care se tăvălesc scâncind pe covorul oriental al lui Petit-Littré.

– Apriori, zic, am impresia că persoanele indispuse au consumat un aliment de care dumneavoastră și cei câțiva comeseni aici de față nu v-ați atins.

Petit-Littré ridică din umeri.

– Păi, protestează el, toată lumea a mâncat de toate!

– La masă, da, mă grăbesc. Dar apoi? Presupun că ați oferit lichioruri, șampanie...

Își scoate ochelarii și mutrița lui triunghiulară se stinge ca vitrina unui magazin la ora șapte seara.

– Exact, nu mă gândisem...

1. *Roturier* (fr.), grosolan, mitocan (n. tr.).

Îmi continui raționamentul.

– Rămâne de stabilit ce au băut convivii afectați și ce au băut ceilalți.

Ceilalți, adică ăia teferi, aprobă din vârful aerului lor îngrijorat. În acest moment, un domn înalt și slab, cu părul cenușiu, își face intrarea. Trusa de croco neagră pe care o ține în mână îmi dezvăluie calitatea sa: profesorul Baldetrou. De altminteri, Petit-Littré mă abandonează pentru a-i lătra pe lângă glezne:

– Ah! Profesore! Este absurd! Mulțumesc că ai venit! Recunoaște că-i nemaiauzit!

În timp ce el explică, profesorul Baldetrou îi examinează pe cei care zac. Și eu, ființă de elită, în acest timp, filozofez. Îmi spun că, în fond, e ceva idiot să te întrunești, să te faci frumos, să te pictezi, să te vopsești, să te hrănești, să te decorezi, să-ți speli picioarele și restul, să te amidonezi, să te smochingești, ca să crăpi în tine niște haleală. Ce poate fi mai abominabil decât toate stomacurile astea adunate în cerc, în oval sau în dreptunghi, pentru a înghiți aceeași hrană? Ce poate fi mai urât decât gurile care se deschid să-nghită crăpelnița, decât dinții ăia adevărați sau falși care o clămpănesc, decât gâtlejurile care o înfulecă, măruntaiele care o digeră? În timp ce funcția organică inversă este considerată rușinoasă. Vreau să știu și eu cu ce drept munca de fochist ar fi mai nobilă decât cea de hornar.

Și de ce în loc să se organizeze mereu party-uri-cu-crăpelniță nu s-ar organiza căcăstorii-surpriză? Știu: o să strâmbați din nas și o să spuneți că dau în scatologie, deși nu este chiar genul meu, dar cred că am o idee-trăsnet. Eu, dac-aș fi putred de bogat, cred că mi-aș permite o soarea de genul ăsta. De neuitat, fraților. Mai întâi cartoane gravate. Gală! *San-Antonio vă convoacă să veniți să defecați la el în ziua cutare, la ora cutărică! Ținuta de seară obligatorie!* Ei? S-ar duce buhul, cred! Și apoi, vă imaginați

spectacolul? Elita Parizerului cu nădragii-n vine? În locul unei săli de halit, veceuri mari cât Galeria Oglinzilor. Și majordomi care s-ar deplasa de la unul la altul, propunând clistire recalcitranților în locul aperitivelor tradiționale.

Toți acești valeți preumblând suluri de curpapir pe platouri de argint, îi și văd: mănuși albe, ca Saint-Cyrienii. Vor fi lachei pentru a acționa mânerele de tras apa! Și pentru a crea ambianță, domnul Jules Durand, bariton la Opera din Paris, cu recitalul său. Un vis frumos!

Profesorul Baldetrou se ridică.

– Aceste persoane au absorbit o puternică doză de stupefiant, declară el.

Petit-Littré scoate niște strigăte de parcă tipograful său i-ar fi livrat cărți ce conțin doar paginile impare.

– Glumești, stimate prietene! Niciodată n-am avut stupefiante în casă și, slavă Domnului, nici nu voi avea vreodată!

– Eu știu ce spun, replică sec proful.

Urmează o tăcere jenantă. Eu o rup.

– Vreți să spuneți, domnule profesor, că toată lumea asta a „înghițit" un stupefiant?

– Exact.

Îi cer lui Petit-Littré permisiunea de a telefona și mă duc să sun la Colivia cu sticleți. Încetul cu încetul, mă re-plonjez în atmosfera anchetelor.

– Dom' șef?

– Ah! San-Antonio, ei?

– Este vorba de un stupefiant pe care l-au înghițit invitații prietenului dumneavoastră. Ați putea să-mi trimiteți de urgență un tip de la labo, Favier, de exemplu? Nu-i în vacanță, sper.

– Nu, cred că-i încă acasă.

– Mersi.

Închid înainte ca Boss-ul să-mi distileze recomandările uzuale. Un valet mișună prin zonă cu urechile ciulite. Îi fac semn să se apropie.

– Spune-mi, bătrâne, tu ai servit băuturile?

– Împreună cu Julien, da.

Și adaugă:

– Julien este întins pe jos cu acești domni și cu aceste doamne.

Interlocutorul meu e un tânăr brunet cu fața expresivă. Ridică din umeri.

– Trăgea la măsea?

– I se mai întâmpla.

– Vreau să zic în timpul serviciului...

– Am înțeles. Da, Julien își permitea câte-un păhărel pe ascuns. A avut necazuri. Nevasta l-a părăsit.

– Și ce bea de preferință?

– Whisky.

Dau din scăfârlie.

– Domnul Petit-Littré bea și el whisky?

Interlocutorul meu nu înțelege raționamentul. Este ușor șocat.

– Niciodată. Domnul bea numai puțin vin, în timpul mesei, în rest nu bea decât suc de fructe.

Cuget trei secunde și îi mulțumesc cu un semn.

– Perfect.

Când mă alătur celor din salon, îl găsesc pe profesorul Baldetrou într-un fotoliu, cu un pahar în mână, ținându-le celor teferi un curs de narcotice. Mi se spune că ambulanțele sunt pe drum, ca să transporte toată haita la clinica profesorului. Încuviințez.

– Până atunci, doamnelor și domnilor, zic, aș vrea să știu ce ați băut după masă. Dumneavoastră, doamnă?

– Cafea, gungurește o prețioasă care-și ascunde, de bine, de rău, gușa, cu un râu de diamante.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

– Dumneavoastră, doamnă?

– Eu am băut o șampanie *rosée*, îmi spune eleganta persoană.

– Și domnul?

Un ochelarist solid, decorat de la gât la buric, ne informează cu o voce mai rece decât a unui șarpe (cum ar zice Ponson du Terrail):

– Șampanie!

– Și domnul?

Un barbișonat mă măsoară arțăgos înainte de a răspunde.

– Whisky.

Tresar.

– Sunteți sigur?

– Vă rog! protestează omulețul; știu încă ce fac...

Suntem întrerupți de profesorul Baldetrou. Acesta se răsucește în fotoliu, gemând.

– Dumnezeule, și el! se văicărește Petit-Littré.

Paharul medicului este încă pe măsuța joasă. Îl înhață și-l miros. *Scotch*.

– Cine i-a turnat băutura? urlu.

Editorul bâiguie.

– Și-a turnat singur, în timp ce dumneata telefonai, și mărturisesc că nu mi-a trecut prin cap...

Observ o sticlă de whisky lângă pahar.

– A băut din asta?

– Da.

Mă întorc către barbișonat.

– Și dumneavoastră, domnule?

– Nu, ripostează Cutărel, nu-mi place decât Haig cinci stele.

Cât se poate de simplu.

Îl sun pe lacheu. Se arată foarte repede, întrucât era în dosul ușii, cu trompa lui Eustache la nivelul găurii cheii.

– Ia spune-mi, îl atac eu, fluturând sticla. Din sticla asta de whisky ai servit în timpul serii?

– Da, domnule.

– OK, mersi.

Îmi bag degetul pe gâtul flaconului, îl răstorn pe ultimul, apoi îmi retrag degetul și aplic delicat vârful limbii pe extremitatea umedă a arătătorului meu. *Scotch*-ul e o chestie care mă cunoaște, sper că nu vă îndoiți. Am impresia că-i găsesc un gust bizar acestui whisky. Nici o îndoială: iată sursa răului. Este Mac Herrel *tras în sticle de peste o sută de ani*, precizează eticheta. *Blended and bottled by Daphné Mac Herrel*[1], *Scotland*, adaugă aceeași. O marcă nu prea cunoscută. Îi atrag atenția lui Petit-Littré, care roșește de jenă în dosul hublourilor sale.

Se dezvinovățește față de invitații săi încă valizi, îngrijorat să nu treacă drept un scârțar în ochii lor severi.

– Acest *scotch* mi-a fost oferit de unul dintre bunii mei amici care nu consumă decât Mac Herrel și pretinde că este mai bun decât mărcile curente.

– V-a oferit mult?

– O lădiță de șase sticle.

– Unde sunt celelalte? îl întreb pe servitor.

– Una e goală, informează gagiul. Asta e începută, celelalte patru sunt acolo, nedesfăcute încă.

– Foarte bine, pune-mi-le deoparte. O să le iau cu mine.

În acest moment, sosește Favier, încă nedezmeticit. Părul lui roșcat strălucește în lumina lustrelor. Clipește din ochi și-și mângâie obrajii pe care barba a crescut ca mătasea de porumb.

Îl trag într-o parte.

– O chestie delicată, micuțule: dramă în lumea bună. Roșcovanul îmi indică tipii care par neînsuflețiți.

1. Nume format de la fr. *maquerelle* – codoașă (n. tr.).

– Ce naiba au toți?

– Asta urmează să-mi spui tu mie. Analizează conținutul sticlei ăsteia și al celorlalte patru pe care o ți le dea valetul. Ne întâlnim la laborator. Hai, dă-i zor!

Se supune docil. Material bun puștiul ăsta, Favier. Mereu gata, niciodată nemulțumit. Și apoi, dintr-odată, zarvă mare. Patru ambulanțe pătrund pe stradă claxonând și urlând din sirene. Petit-Littré e stânjenit.

Își dă seama că va fi al naibii de greu să înăbușe scandalul. Douăzeci de brancarde – asta face să circule rumori. Recepția mondenă se transformă în catastrofă feroviară. Afară, tot cartierul începe să se înghesuie în fața reședinței sale.

Începe să-mi fie milă de el.

– Lăsați să se împrăștie zvonul că s-a spart o țeavă de gaz și că toată lumea s-a simțit rău.

Îmi frământă antebrațul (nu e suficient de înalt pentru a mi-l prinde deasupra cotului).

– O, da, mersi! Gazul! Asta e: gazul!

– Dați-mi numele amicului care v-a oferit cele șase sticle de whisky, dacă tot suntem la acest capitol.

Dintr-odată, entuziasmul lui se destramă.

– Dar ce vă trece prin minte! Este vorba despre cineva deasupra oricăror bănuieli.

– Și dumneavoastră, domnule Petit-Littré, sunteți deasupra oricăror bănuieli; cu toate astea, această aventură surprinzătoare a avut loc la dumneavoastră acasă!

– E adevărat, recunoaște piticul.

– Deci?

Cu regret, murmură:

– Este un industriaș important. Domnul Charles Olivieri.

– Care locuiește unde?

– Pe bulevardul Henri-Martin, la numărul 212.

– Mersi.

Capitolul II

ÎN CARE MĂ JOC DE-A MUSCA ÎN JURUL SCOTCH-ULUI

Favier este singur în lumina palidă a laboratorului său. Halatul lui din pânză fostă albă seamănă cu paleta lui Van Gogh. Are ochii încercănați și gesturile fantomatice.

Nici nu ridică privirea la intrarea mea, pentru că mi-a recunoscut pașii, se mulțumește doar să murmure:

– Termin imediat, dom' comisar.

Dom' comisar zice „mersi", ia un scaun și încalecă pe el. Mă gândesc la fătuța Irène care trage la aghioase în cârpele mele; mă gândesc la minusculul Petit-Littré care tre' să mărâie în clinica profesorului Baldetrou. Mă gândesc la viață. Ciudat! Toți acești indivizi pe care nu-i cunoșteam până acum câteva ceasuri și care sunt acum în centrul geometric al preocupărilor mele... N-o văzusem niciodată pe Irène și, logic, nici n-ar fi trebuit s-o cunosc vreodată.

Cu toate astea, între două vagoane, i-am aplicat lipitoarea princiară și, la ora la care vă povestesc, ea soilește la mine. Auzisem despre editor și despre unii dintre invitații săi, dar pentru mine erau un fel de entități din alte lumi.

Un mic radio cu tranzistori difuzează în surdină o chestie de-a lui Aznavour. Lui Favier îi place munca însoțită de muzică. Termină cu benoclatul la eprubete și face un pas înapoi, ca un gastronom care se îndepărtează de masă după ce și-a potolit foamea.

– Heroină, îmi spune el.

– Povesteşte.

– Nu pot să vă dau încă proporţiile, dar există o cantitate formidabilă în acest whisky.

– În care sticlă?

– În toate cele cinci aduse de mine.

Îl privesc, puţin surprins, totuşi.

– *Vrei să spui că era şi în sticlele nedestupate?*

– Ca în toate celelalte!

Tac ca să mă gândesc mai bine şi el îmi respectă liniştea. La capătul unui moment de intensă rumegare, îl percutez din nou.

– Sticlele nedesfăcute erau intacte, sau le şurubărise cineva dopurile?

Favier zâmbeşte şi se îndreaptă către un colţ retras. Îl aud bălăcărind în troaca de hiposulfit. Când reapare, ţine o poză încă udă de format 13 x 18. Această poză reprezintă, mărită de cel puţin patru-cinci ori, gâtul unui flacon de Mac Herrel.

– Când mi-am dat seama că sticlele începute conţineau droguri, am făcut poze ale dopurilor înainte de a le desface pe toate.

– Bravo, Favier!

Ăsta un curcan conştiincios! E roşu ca regiunea Beauce în timpul verii şi are iniţiative de inspiraţie divină. Dau din cap.

– Crezi că invitaţii lui Petit-Littré riscă să dea în primire?

– Deloc. Or să elimine foarte bine heroina. Cred c-au avut nişte vise frumoase şi cu asta basta.

– Ei bine, să încercăm să-i imităm. Să ne ducem şi noi la culcare, omule.

Ne uşchim din *sticlet-house*. Jos, tipii de la postul de gardă mă salută:

– Gata vacanţa, dom'le comisar?

– Am impresia că s-a dus dracului. Voi nu?

* * *

Îmi pilotez micuța M.G., hotărât să uit de povestea asta până mâine și să-mi consacru finalul *de la notte*, cum ar zice domnul Antonioni, fericirii fecioarei Irène.

Fac deja lista deliciilor la care va avea dreptul. Unei fete debarcate din provincie îi trebuie un eșantion bine dozat.

Ce ziceți, de exemplu, de *Hornarul savoyard,* de *limba pătrunjită ungurească* și de *British Finger Incorporate*? Pentru stabilirea contactului, astea-mi par o combinație judicioasă.

Încă ezit să adaug, la aceste trei rubrici, o a patra ce se potrivește succesului: *înmatricularea rhodaniană,* când tresar. Pentru a ajunge la Saint-Cloud, n-am luat-o prin l' Etoile și le Bois, cum fac de obicei, ci am trecut pe lângă Palatul Chaillot și pe bulevardul Henri-Martin. 'Nțelegeți? Pe bulevardul Henri-Martin, unde stă tipul care l-a procopsit pe Petit-Littré cu whisky-ul cu droguri. Dacă și după asta încă nu credeți în al șaselea simț al meu, este un semn că cele cinci ale voastre s-au gripat. Preling o privire către ceasul de mână, apoi mă uit la ceasul de la bord. Atât unul, cât și celălalt sunt de acord asupra unui punct: e ora două dimineața. Nu se fac vizite la asemenea ore, și cu toate acestea mă furnică dorința să discut pe șleau cu domnul Olivieri. Mă persecută ideea că numitul tre' s-aibă, când știi cum să i te adresezi, o conversație pasionantă. Iată-mă chiar în dreptul lui 212. Opresc hârbul și mă apropii de grilaj. Olivieri, ca și Léon-piticul, Napoleonul industriei editoriale, are drept hogeac un hotel particular ce prezintă, în clipa aceasta, particularitatea de a fi în întuneric de sus până jos. Îmi plasez degetul (care a mai palpat și altele) pe butonul soneriei și apăs. Aștept puțin și, în timp ce apăs butonul a doua oară, văd iluminându-se fereastra portarului. O jaluzea de fier se deschide și un tip nemulțumit întreabă:

– Ce-i?

– Poliția, îi aduc la cunoștință.

Ezită. Epoca noastră e înțesată de tot soiul de șmecheri care se dau drept sticleți și te trag în piept porcește.

– Moment!

Omul dispare de la fereastră ca un cuc care a anunțat miezul zilei. Trece cam multișor timp. Apoi văd profilându-se, de-a lungul grilajului, o siluetă masivă.

Un tip de vreo șaizeci de ani, cu statură de luptător, mă fixează printre gratii fără nici o bucurie. Și-a pus nădragii fără să-și petreacă bretelele, care se bălăngănesc pocnindu-i fesele: și-a înghesuit poalele giganticei cămăși de noapte în izmene, ceea ce-i compune o umflătură enormă în jurul pântecelui.

– Îmi arătați insigna?

– Uite-o!

O examinează, o recunoaște și își strecoară, în buzunar sau în izmene, archebuza de artilerist cu care se dotase.

– Despre ce-i vorba?

– Trebuie să-l văd pe domnul Olivieri.

– Acum?

– Urgența întâi.

Vorbesc scurt și clar. În asemenea cazuri nu trebuie să iei tonul lui Jean Tissier.

– Bine.

Deschide.

– Intrați la mine, să-l anunț pe valet.

Intrăm într-un soi de post de gardă-sufragerie, în care plutesc miasme de varză fiartă. Venind dintr-o cameră alăturată, o voce de femeie se neliniștește:

– E chiar un caraliu, Hector?

– Fleanca! o repede portarul.

Se îndreptă către un aparat telefonic, reflectează și branșează o fișă. Se aprinde o luminiță. La capătul a treizeci și trei de secunde se produce un declic.

–Albert? întreabă paznicul.

Celălalt, probabil, cască afirmativ.

– Anunță-l pe domnul că un polițist vrea să-l vadă imediat.

Nu știu ce tot înșiră valetul, oricum, ascultându-l, portarul bombăne nemulțumit.

– Ei, păi eu nu știu, conchide închizând telefonul.

Mă privește și întreabă:

– E ceva grav?

– Rămâne de văzut, explic.

Aud o tropăială de pași mărunți în dosul ușii, care se întredeschide ușurel, și zăresc un ochi umbrit cu o meșă de păr alb. Doamna, soția portarului, vrea să știe ce fel de arătare sunt. Aflând, se întoarce în patul matrimonial.

E puțin îngrijorat în Fordul său interior, San-A., iubiților. Olivieri ăsta trebuie să fie încă unul dintre magnații ticsiți de relații care nu va aprecia vizita mea nocturnă. De aici până la focuri bengale pentru dosarul personal al subsemnatului...

Se ivește un valet. Cu tot tacâmul: în vestă reiată și tot restul. Încă mai are ochii ca ai unuia aflat puțin în comă, dar, în afară de asta, are o ținută impecabilă. Mă măsoară cu dispreț.

– Dumneata vrei să-l vezi pe domnul?

– Da, eu.

– Este ora două dimineața.

Îmi privesc ceasul.

– Două și un sfert, completez. Fii drăguț și anunță-l că sunt aici, totuși.

Siguranța mea (sunt asigurat la l'Urbaine et la Seine) îl derutează.

– Foarte bine, dacă vreți să mă urmați...

Fac din nou cunoștință cu un hol imens. Pereții acestuia sunt tapisați cu piele întoarsă. Blănuri de urși albi pe jos, statui de marmură, plante rare și un tablou

de Picasso care pare autentic. Înțelegeți, sper, că domnul Olivieri nu este dintre cei care așteaptă după alocația familială ca să-și cumpere un kil de zahăr.

Servitorașul îmi indică o banchetă acoperită cu catifea albastru-închis.

– Luați loc. Mă duc să-l trezesc pe domnul.

Și o ia în sus pe o scară monumentală. Sunt răbdător o vreme, pregătindu-mi argumentele. Dacă e să mă iau după prudența servitorului, Olivieri trebuie să aibă somnul țâfnos, un tip pe care nu-i de dorit să-l trezești.

Singura cale s-o scoți la capăt cu industriașul este să-i fâlfâi steagul înstelat al scandalului. Pe cei sărăntoci îi cumperi cu bani, pe burghezi, cu onoruri, pe bogați, cu amenințarea dezonoarei.

Valetul apare foarte repede, cu un aer surprins.

– Domnul nu e în camera sa, anunță.

– Nu s-a întors?

– Nu a ieșit.

– Când ți-ai încetat serviciul unde era?

– Soția mea (care e fată-n casă) și cu mine ne-am dus la cinema: era ziua noastră liberă.

– Unde era stăpânul când ați plecat la cinema?

– În birou.

– Și când v-ați întors?

– Totul era stins. Am crezut că s-a culcat.

– Poate a ieșit?

– Portarul ne-ar fi spus.

– Poate că domnul a adormit în birou?

Argumentul îi pare valabil interlocutorului meu. Face o mutră dubitativă înainte de a se îndrepta către o ușă cu dublu batant, din fundul *hall*-ului. Ciocănește discret, deschide, aprinde lumina. Nemișcarea și mutenia lui îmi sunt de ajuns ca să-mi dau seama.

– E mort? întreb eu, apropiindu-mă.

Olivieri e întins pe covor. Stă într-o rână, cu un braț răsucit sub el, celălalt ca un echer. Are în mâna dreaptă un pistol cu mâner de sidef. Mă apropii și, delicat, iau revolverul cu batista mea. Îl miros: a tras nu demult. Basculez încărcătorul și constat că e garnisit ochi cu praline.

Pun arma pe covor și mă aplec asupra cadavrului. Domnul Olivieri a mierlit-o de cel puțin trei ceasuri și-i rece ca un cornet de înghețată. Are o pată albăstrie la tâmplă și urme de strangulare foarte clare pe gât. *A priori*, văd o crimă cu următorul scenariu: doi tipi l-au vizitat, în timpul serii, pentru discuții. Au devenit agresivi și Olivieri le-a ordonat să-și ia tălpășița amenințându-i cu pistolul. Unul dintre tipi avea un ciomag și l-a lovit într-o parte. Celălalt l-a prelucrat și l-a strâns de gât pe industriaș.

Albert, feciorul, începe să-și revină.

–De necrezut, bâiguie el.

–E revolverul lui, nu-i așa? îl întreb arătându-i scula elegantă cu mâner de sidef.

Jucărie de salon. Dă bine ca *presse-papier*, dar când vrei să perforezi pielea contemporanilor, ar fi mai bine să te înzestrezi cu un pușcoci serios.

– Da, e revolverul lui. Era în sertarul biroului.

Examinez mortul. Un om de vreo cincizeci de ani, solid și cu tâmplele sure. Poartă un halat de satin roșu cu revere negre, gen dresor în arenă, dar nu lipsit de eleganță.

– Domnul Olivieri e însurat?

– Nu, a divorțat de zece ani.

– Trăia singur?

– Fiica lui vine din când în când să petreacă aici câte-o săptămână.

– Metrese?

– Cred, dar nu veneau aici.

– Cheamă-l pe portar și pe soția lui.

Albert pleacă repede. Cât mai sunt singur, procedez la investigațiile clasice. Mă apuc de ele fără nici o speranță.

Ceva îmi spune că nu voi găsi nimic. Se simte dintr-o dată că acest birou e anonim, frumos şi rece. Mapa nu conţine nici o hârtie. În sertare nu sunt decât obiecte impersonale.

Olivieri are cu siguranţă birouri altundeva, iar acesta îi servea doar la verificarea socotelilor cu servitorii ori la lectura cotaţiilor bursiere.

Scrumierele sunt goale. De obicei, în romanele poliţiste, se găsesc întotdeauna mucuri edificatoare. Ei bine, nu e cazul aici. Nici un indiciu pe scaune sau pe covor. Olivieri a fost strangulat cu cordonul halatului său. Cordonul gros de mătase neagră zigzaghează încă în jurul mortului, ca o reptilă hidoasă.

Zarvă mare! Hector şi doamna îşi fac apariţia, zăpăciţi de veste.

– Nu atingeţi nimic! le ordon eu.

Doamna Hector este o bătrânică micuţă, cu pieptul cât cel al unui porumbel. Are un minunat neg cu egretă pe nas şi plânge scoţând zgomote de pneu care se dezumflă.

– Haidem în *hall*, decid şi închid uşa.

Ce ciudată mai este şi societatea noastră, fraţilor! Îi contemplu pe cei trei şi mai că-mi vine să râd. Ce caraghioşi...

– Câţi servitori sunteţi aici?

– Patru, spune Albert. Nu lipseşte decât nevastă-mea.

– Du-te şi adu-o!

Se eclipsează.

– Dumneata eşti bucătăreasa? o întreb pe nevasta portarului.

– Da.

Hector murmură:

– Cândva am fost şi eu brigadier de jandarmi.

De ce îmi dă această informaţie? Pentru a-mi furniza un atestat de moralitate? Pentru a-mi arăta că-i de partea noastră şi că, date fiind circumstanţele...

– Domnul Olivieri a primit vizite în timpul serii, nu-i așa?

– Ba nu, n-a primit pe nimeni, afirmă cei doi soți.

– În sfârșit, pentru Dumnezeu! Doar n-a fost ucis prin telefon!

Portarul scutură din cap cu o vehementă obstinație.

– Nimeni n-a sunat, nimeni n-a intrat. Doar dacă or fi sărit grilajul, dar probabil ați remarcat cât este de ascuțit.

– Mai e vreo intrare aici?

– Intrarea de serviciu.

– Care unde-i?

– În spatele casei. Către oficiu.

– Când Albert și soția sa au plecat la cinema, pe unde au ieșit?

– Pe ușa de serviciu, bineînțeles.

Sus-numiții își fac apariția. Fata în casă este o blonduță cu obrazul consternat de pistrui (Béru dixit). Ascunde în pliurile vaporoase de nailon transparent doi sâni în formă de picătură de ulei, care au tendința să se împerecheze.

– Dar nu-i posibil! Nu pot să cred una ca asta! Unde-i? Vreau să-l văd!

– O clipă, o întrerup eu.

Ea mă observă, se răzgândește și mă salută dând din cap, cu un aer înspăimântat.

– Când ați plecat amândoi, atac eu, ați ieșit pe ușa de serviciu. Ați încuiat-o?

– Desigur, protestează Albert.

– Cu cheia?

– Păi...

Soția sa legitimă și plină de pistrui ridică un deget, ca o școlăriță care cere voie să se ducă undeva.

– Da? o invit eu.

– Vreau să vă spun un lucru: când ne-am întors, ușa nu era încuiată. Nu i-am spus nimic lui Albert ca să nu

mă certe. Credeam că poate am uitat eu s-o încui când am plecat. Dar acum sunt sigură că nu!

Îmi aduce apă la moară gagicuța asta. Îi mulțumesc cu un zâmbet binevoitor care o tulbură până în profunzimi.

Olivieri a primit, în timpul serii, un telefon de la niște tipi pe care ținea să-i vadă clandestin. Le-a dat drumul în casă pe ușa de serviciu, ca să nu le atragă atenția portarului și soției lui. Vizita s-a terminat cu un asasinat și vizitatorii au plecat pe același drum, trăgând ușa după ei.

– Perfect, murmură eminentul San-Antonio (pe emitent îl amețește gândul la cât de deștept e), acum vom schimba capitolul. Stăpânul vostru era amator de whisky, cred.

– Da, cred că da, se decide, după niște ezitări, Albert.

– De unde primea whisky-ul?

– Direct de la fabrică. Avea un amic scoțian care i-l furniza, cred că-l plătea mai ieftin și i se părea mai bun decât alte mărci.

– Aș vrea să văd acest whisky.

Albert dă din cap. Cu un pas silențios, se duce în salon și se întoarce cu o sticlă de Mac Herrel abia începută. Scot dopul și gust alcoolul. Acesta e de bună calitate, nici o îndoială.

– Mai sunt și altele?

– Da, în pivniță. Ni s-a livrat săptămâna trecută.

– Prin cine?

– Prin S.N.C.F.[1]

– Ei bine, haidem în pivniță!

Nu mai înțeleg nimic simpaticii servitori. La ora două dimineața îi trezește un sticlete care îi face să descopere asasinatul patronului lor, apoi, fără să se ocupe de crimă, sticletele începe să pălăvrăgească despre whisky. Recunoașteți că e peste puterea de înțelegere a unor tipi care-și câștigă leafa golind olițele de noapte?

1. S.N.C.F – rețeaua națională a căilor ferate franceze (n. tr.).

Din nou Albert, marele, prețiosul Albert, mă pilotează.

Trecem prin oficiu, coborâm o scară de piatră și ajungem în subsol. Pivnița cu vinuri e răcoroasă, boltită, bine întreținută. Pe toată lungimea unei laturi, în stelaje repertoriate, fac nani butelcuțe ajunse la vârsta senectuții. În fundul pivniței sunt stivuite lăzi cu șampanie și lichioruri.

Albert se cabrează brusc, la fel ca mai adineauri în birou, când descoperise că patronul lui își înghițise certificatul de naștere. Se zgâiește penibil la mine, ca și cum nu și-ar mai aminti cum îl cheamă.

– Ei, ce-i, ai amețeli, Albert?

– Asta-i culmea...

– Ce anume?

– Aseară erau aici patru lăzi de *scotch*. Au dispărut.

Îl prind de braț.

– Ce zici, dragă baroane?

– Vă jur că vă spun adevărul, domnule comisar. Am coborât înainte de cină ca să iau o sticlă de vin de Burgundia și erau acolo. Acolo, vedeți...[1]

„Acolo" este vidul. Un pătrat de pământ unde se disting urme lăsate de laturile unei lăzi grele care a fost târâtă.

– Lăzile astea au fost deschise?

– Una singură. Domnul Olivieri i-a oferit șase sticle de whisky unui prieten.

– Domnul Petit-Littré, editorul?

Sclavul cască niște lupe mai mari decât inelele de șervețel.

– De unde știți? bâiguie.

Răspunsul meu este un surâs misterios.

---

1. Poate că o să fii surprins de abundența punctelor de suspensie din narațiunea mea? E un semn de încredere în cititor (n. a).

Capitolul III

ÎN CARE EU IAU O MARE DECIZIE ŞI, PE DEASUPRA, ÎMI IAU ŞI UN COECHIPIER BURDUHĂNOS

Ora patru dimineaţa. Bătrânul, la post. În lumina verzuie a lămpii de birou, impecabil, ras, încravatat, manichiurat, amidonat, atent.

Tocmai i-am făcut o minuţioasă dare de seamă a evenimentelor şi e gânditor. Are de ce.

– Pe scurt, rezumă el, acest Olivieri primise nişte sticle de *scotch* ce conţineau heroină. Habar nu avea, din moment ce i-a oferit mai multe sticle unui amic. Sticlele în cauză serveau, deci, contrabandei acestui stupefiant?

– Evident. Cei care le primeau urmau să recupereze heroina graţie unor combinaţii chimice pe care Favier va fi încântat să ni le explice. Poate nu făceau altceva decât să lase să se evapore whisky-ul? Sau poate drogaţii beau whisky-ul aşa cum e, ceea ce măreşte efectul drogului?

– Genial, admite Tunsul mângâindu-şi cupola.

Urmează clipe de linişte totală.

– Să ne continuăm raţionamentul, decide Boss-ul. Aceste lăzi de whisky trucat i-au fost trimise lui Olivieri din greşeală.

– Contrabandiştii şi-au dat seama de încurcătură şi au vrut să le recupereze. Lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru Olivieri. Ăia l-au omorât şi au pus stăpânire pe lăzi. În fond, povestea asta e uşor de înţeles.

– Povestea asta e treaba Yard-ului, suspină Bătrânul cu regret. Îl sun pe inspectorul-şef Morrisson cum se face ziuă.

Mă priveşte, îl privesc, ne privim; totul în tăcerea cea mai densă. În sfârşit, mă umflă râsul ca pe individul care a făcut avere investind într-o fabrică de rucsacuri pentru cocoşaţi.

– Ce ai? se informează Scalpatul încercând să-şi păstreze seriozitatea.

– Cred, dom' şef, că gândurile noastre sunt la fel de paralele ca o cale ferată.

– Adică?

Chelbosul surâde deja.

– Adică am dori, pentru prestigiul Poliţiei franceze, să ducem la bun sfârşit această anchetă fără să le vorbim despre ea băieţilor de la Yard şi să le servim deznodământul împachetat frumos în hârtie argintată, cu panglicuţă tricoloră pe post de complimente.

Boss-ul se ridică, dă ocol biroului şi vine să-şi sprijine mâna delicată (pe care totuşi nu îndrăznesc s-o numesc „mânuţă") pe umărul meu puternic.

– Atunci, ne-am înţeles! Deci?

– Deci mă duc să dau o raită prin Scoţia, zic, nu asta doriţi?

– Da, dragă prietene. Şi îţi recomand cea mai mare discreţie. Vei fi acolo cu titlu neoficial, fără nici un fel de excepţie.

Bătrânul detestă să fie prins vânând pe terenurile altora. Picatul pe bec nu-i în stilul onorabilei noastre Poliţii. Pentru el trebuie să realizezi tururi de forţă în anonimat şi cu cea mai mare demnitate.

– Acest trafic extraordinar îşi are sursa în distileria de whisky, din moment ce heroina e conţinută în sticle cu îmbutelierea originală.

– Probabil.

– Du-te acolo! Demască-le organizația de la un capăt la altul și dă-mi de știre. M-am săturat să facă haz de noi ăia de peste Canalul Mânecii.

– Voi face imposibilul, domnule director.

– Știu.

Trage către el un flacon de whisky și privește cu atenție eticheta albă, lipită pe dosul sticlei.

– Mac Herrel este produs de o doamnă, constată, o anume Helen-Daphné Mac Herrel, locuind în Myback-side-Ischicken, aproape de Glasgow...

Notez pe un carnețel blazonul și adresa domniței. Boss-ul răsfoiește, deja, orarul avioanelor.

– Ai un Air France în direcția Glasgow la șapte douăzeci și doi. O să facem o rezervare.

– Două rezervări, îl corectez eu.

Ridică din sprâncene, se pare că e singurul lui exercițiu fizic pe ziua de azi.

– Iei pe cineva cu tine?

– Da, așa aș prefera. Cum nu pot conta pe sprijinul Poliției britanice, dat fiind caracterul ocult al misiunii mele, și fiindcă s-ar putea să am nevoie de ajutor, e mai bine să fim doi.

– Ai dreptate. Pe cine iei?

Ezit. Nu multă vreme.

– Pe Bérurier.

Bătrânul dă din cap și afișează un surâs echivoc:

– Spune-mi, dragul meu, de ce faci totdeauna apel la inspectorul Bérurier? Serviciul nostru, slavă Domnului, are destui oameni.

Este pentru prima oară că domnul Cap-lustruit-ca-o-bucă îmi pune o asemenea întrebare și sunt stânjenit.

– Păi, murmur eu, e greu de explicat. Vedeți, dom' șef, Béru nu-i un monument de inteligență. Pe deasupra e bădăran, bețiv, mojic, dar are calități care îl fac, totuși,

cel mai prețios colaborator al meu. În primul rând, îmi este devotat ca un câine; apoi, e bun, curajos, tenace. Și, în sfârșit, are uneori sclipiri de viclenie care echivalează cu geniul. Și peste toate astea la un loc, țin la el. Zbier la el și asta mă liniștește.

Directorele ridică brațele.

– Pentru Dumnezeu! Încetează cu laudele astea deșănțate! Și ia-ți-l pe Béru al dumitale. Deci îți facem rezervare pe două locuri.

– La sosirea noastră la Glasgow, aș dori să am o mașină.

– Aranjez și asta. Biletele și valuta ți le voi trimite la aeroport.

– În ordine.

Ne malaxăm falangele și ne despărțim.

* * *

Când părăsesc Marele Coteț cu gratii, aurora seamănă pete de soare pe cer. (Curcanii sunt tot atât de înzestrați pentru poezie cât liceenii.) Mă benoclez la solniță. Mai am trei ore să-mi fac valiza și să-l recuperez pe Monstruozitatea Sa Béru din bârlogul conjugal.

Sforăi din motor până acasă, în Saint-Cloud. Ușa nu-i încuiată și-mi amintesc subit că găzduiesc o pisicuță. Fir-ar să fie! Va trebui să o evacuez, în plină noapte, pe fătuca Irène. Ce mai gazdă! Agăț în tren o pisicuță, o aduc până la mine acasă, o înfierbânt și când să-i fac figura poștașului cu spălătoreasa, mă car; iar acum, la ora patru și jumătate dimineața, va trebui s-o dau jos din pat și s-o abandonez pe pavajul umed al Parisului.

„Nu se face."

Urc în camera mea. Doarme ca o preafericită, cu cuverturile trase până la bărbie, cu respirația liniștită. Hotărât lucru, n-am inima s-o trezesc. Îmi scot din dulap două costume și smochingul. Golesc un sertar al comodei

ca să aleg de acolo cele mai frumoase articole de lenjerie și mă duc să-mi fac valizoanța în camera Féliciei. Înainte de a o șterge, scriu două vorbulițe pentru fata adormită:

Dragă Irène,

O călătorie de afaceri! Regret. Lasă cheile în cutia de scrisori din grădină.

Scurt, cuprinzător și exprimând elocvent ceea ce se vrea spus. Este o premieră absolută pentru casanovescul dumneavoastră San-Antonio să aducă o gagică în hogeac și să n-o salte într-o croazieră cosmică, la bordul navei sale cu carburant solid. Mai bine nu mă gândesc, altfel...

O întind.

Direcția: *Béru's office.*

* * *

O portăreasă în capot flaușat, cu părul prins într-un fular, târăște tomberoanele pe trotuar când opresc mașina în fața așezămintelor Cornard et Co.

Își freacă șalele văzându-mă. E o femeie coaptă, dar pe care nimeni n-o culege. Sânii doamnei îi caută genunchii, iar în pungile de sub ochii ei ar intra un întreg raion de la *Innovation.*

Trag cu coada ochiului prin lăzile de gunoi pentru cazul că Grasu' și-ar fi găsit refugiu acolo; nu-l găsesc, așa că plonjez în curte lansând o replică veselă cerberiței: „La aer dis-de-dimineață?"

Mă interpelează:

– Vă duceți la familia Bérurier?

– Da.

– Vă recunosc, mă asigură. Sunteți șeful lui.

– Corect.

– Nu-s aici!

Asta mă oprește în pragul ușii.
– Dar unde sunt?
– Vara dorm la cumnata lor, la țară.
– Unde?
– La Nanterre. Vreți adresa?
– Și încă cum!
Închide ochii și recită:
– Bulevardul General-Colombey 228.
– Mii de mulțumiri.

Îmi mai rămâne o oră și jumătate ca să mă întorc la Nanterre, să-l umflu pe Grasu' în zbor (dacă pot să mă exprim așa) și să-l escortez (tot dacă pot să mă exprim așa) până la Orly. Posibil.

* * *

Un sfert de ceas mai târziu, mă aflu în fața unei case joase, nu departe de Uzinele Simca (cele vechi). Asta este cam ceea ce Bérurierii numesc „a dormi la țară". N-am nimic împotrivă. Într-adevăr, au cu totul alt aer decât la Paris, întrucât se află între gazometre și uzina de produse chimice.

O grădină de nouăzeci de centimetri pătrați, conștiincios semănată cu buruieni, separă bulevardul de ușă (sau, dacă te afli în casă, ușa de bulevard). O vilă cochetă din azbociment, acoperită cu carton gudronat. Mă apuc să bat în ușă.

La început nu mișcă nimic. Apoi se aud mârâieli, șușoteli, scuipături, tuse, strănuturi, căscături, scărpinări de spinare, scărpinări în josul spinării, scărpinări de burdihane, ocări. Un bărbat, pe care-l bănuiesc de lipsă de fervoare religioasă, amestecă foarte strâns numele Domnului cu anumite locașuri pe care o doamnă le-a încuiat definitiv (nemaiavând, mama des pomenită, vârsta de a servi acolo). Apoi, în sfârșit, ușa se deschide. Am în fața ochilor un nasture pe care-l presupun de la

un prohab. Privesc deasupra acestui nasture și descopăr un buric în perfectă stare de funcționare, puțin prăfuit și de o capacitate de aproximativ trei litri și jumătate. Deasupra acestui buric văluresc niște coline păroase pe care o mână enormă le malaxează. Și, din vârful acestora, o voce întreabă:

– Ce fa'eț' la o'a as'a?

Curiozitatea mea nativă mă îndeamnă să contemplu gura care a emis această frază de bun venit. Zăresc sus de tot o tărtăcuță de șopârlă.

– Aș dori să vorbesc cu Benoît, zic. Sunt șeful lui, comisarul San-Antonio.

– Aha! face gigantica șopârlă (ansamblul are vreo doi metri și zece). L-am auzit conversându-se despre dumneavoastră pe umflatu' ăsta. Intrați!

Intru.

Intru într-o cameră care, *a priori*, îmi pare o bucătărie, căci are o sobă de gătit, un bufet și un ceas cu cuc. Dar în centru tronează un catafalc încoronat cu boarfe. Ce-o fi? Mister și Bérurier.

– Sandre! urlă dinozaurul.

– Ce-i tot c... ăsta? face catafalcul cu o voce care trebuie să fie feminină.

Mă apropii și constat că numitul catafalc nu este altceva decât un fotoliu ortopedic ce se poate adapta la poziția orizontală. Pe acest fotoliu se află o chestie enormă, puhavă, grasă, unsuroasă, abominabilă. Această chestie este o femeie. O femeie înfășurată într-o cuvertură tot atât de mare ca pista de lansare a portavioanelor *Béarn*.

– Bună ziua, doamnă, îi spun politicos catafalcului.

Acesta (nu mă pot hotărî să folosesc femininul pentru a califica o persoană atât de înspăimântătoare) mormăie ceva care, la rigoare, poate servi drept salut, după ce ar fi fost dezinfectat cu alcool de 90 de grade și revopsit cu ceară de parchet. Apoi spune:

– Felix, ridică-mă, vreau să-l văd!

Gigantul cu cap de microb cu guturai acționează o manivelă și fotoliul, lestat cu încărcătura, ia o poziție semi-verticală, ceea ce face ca cetaceul care-l ocupă să stea într-o poziție relativ așezată.

Mulțumită de a fi ajuns la suprafață, persoana întredeschide douăsprezece kilograme de carne stricată pentru a-mi prezenta un surâs tot atât de emoționant ca vrana unei cisterne cu bălegar.

O agitație are loc în camera alăturată, apoi ușa se deschide și în cadrul ei apare Berthe Bérurier. Spectacolul este uluitor. B. B. e în cămașă de noapte. Una dintre țâțele ei nedisciplinate a evadat prin răscroială și coboară panta ca o avalanșă.

– Hei, face balena Grasului, păi ăsta-i comisarul! Ce s-a întâmplat?

– Am nevoie de Benoît, spun cu maximum de sobrietate în voce și în gest.

– Sandre! rage din nou șopârla.

– Iată-mă! mugește Béru adormit.

Balena îmi arată catafalcul.

– V-o prezint pe sora mea Geneviève.

Ceva evadează din grămada de cărnăraie nu prea proaspătă: o mână. E groasă cât o plapumă și degetele unite de grăsime nu-și mai aduc aminte că, odinioară, au avut autonomie.

Apuc marfa, lansând afirmația că sunt încântat.

Berthe are părul plin de moațe. Și le aranjează cu un gest plin de feminitate, apoi, cu un alt gest, își ridică poala cămășii și-și scarpină furios mezaninul.

Apare cineva, venind din camera vecină: Alfred coaforul. Poartă o pijama de mătase albastră ametitoare. Elegant și-n așternut, peștele. Nevastă-sa îl urmează, apoi vin un pușți obez, o fetiță mioapă, un bătrân care n-a avut timpul să-și pună proteza, ceea ce îi face o falcă

de biban, o gagică cu o pelerină și un militar îmbrăcat în soldat. Încep să mă simt hăituit de toată liota asta.

De unde or fi ieșit toți ăștia? Mi se face frică. Galeria monștrilor după o noapte de nesomn impresionează.

– Ei, Béru! strig eu, vii?

Nesupusul îmi răspunde printr-o întrebare. Aceasta se referă la partea cea mai cărnoasă a persoanei sale, parte care, pare-se, ar trebui pupată.

Apare cu pălăria pe cap. Gol și liber, generosul său piept, receptacul al unei inimi și mai generoase, acoperit de păr și de cicatrici, are o frumoasă culoare lăptoasă. Béru este un atlet polar. Soarele nu i-a văzut niciodată pielea.

– Ce dracului cauți în bordelul ăsta? se miră Umflatul.

De data aceasta, termenul mi se pare cât se poate de potrivit. Admir bogăția infinită a limbii franceze, care permite calificarea oamenilor și a lucrurilor cu o nuanțare maximă.

– Te rechiziționez pentru o afacere urgentă. Luăm avionul în trei sferturi de ceas. Înțolește-te repede.

Dispare.

– Unde mi-l luați iar? se oțărăște Matroana.

– La Glasgow, replic.

– Nenorocire, asta-i în Japonia! rage balena.

Din fericire, Felix-șopârlă se află la fața locului pentru a rectifica erorile geografice ale cumnatei sale.

– Ești năucă, Bertha? E-n Danemarca.

– Ce e mai departe? se îngrijorează Miss Monstru.

– Danemarca, bine-nțeles, informează dinozaurul. Dacă ai cunoaște harta Mapamondului ai ști.

Béru iese în galop din camera comună. Din grabă, lovește manivela fotoliului ortopedic. Acesta pleacă brutal către poziția inițială, ceea ce declanșează un tămbălău cacofonic. Surioara lui B. B. se lansează în imprecații. Își plânge surioara care a nimerit un asemenea soț, pretinde că o murdărie ca Béru n-ar fi trebuit să se nască, susține

că, dacă ar fi după ea, gogomanul ar ajunge urgent, cu bagaje cu tot, la mă-sa.

– Hai să ne cărăm, face Grasu'. Decât să-nghit diareea verbală a muntelui Sainte-Geneviève, mai bine mă îmbolnăvesc de scarlatină.

Odată ajunşi afară, îl întreb, în timp ce Enormul se instalează în maşină:

– Boul de cumnată-tu e microcefal?

– Aş, da' de unde, zice Béru, e instalator-tinichigiu.

Capitolul IV

ÎN CARE DESCOPĂR ȚARA WHISKY-ULUI GOGOMANILOR

O călătorie fără incidente. Pasărea noastră zboară sus, elicele i se-nvârt regulat, are suficientă benzină pentru a ne duce-n Scoția și are, la bord, o stewardesă care i-ar da mâncărimi în palmă și unui ciung.

Rețineți că nu-i contemplu rotunjimile ademenitoare decât cu intermitență, căci, imitându-l pe fiorosul Béru, mă grăbesc să trag pe dreapta. O soileală de trei ceasuri îmi mai drege busuiocul. În sfârșit, difuzoarele încep să hârâie și-i invită pe domnii pasageri să-și încingă centurile, *because* suntem aproape de Glasgow. Îl trezesc pe Béru, ceea ce pune capăt îndoielilor comandantului de bord cu privire la perfecta funcționare a motoarelor sale. Efectiv, sforăielile Malacului aduceau a turbină gripată în asemenea măsură, încât o americancă bătrână și tare de urechi se îngrijorase, deasupra Pas-de-Calais-ului, dacă nu cumva rateurile turboreactoarelor precedau o catastrofă aeriană.

–Lasă-ți în jos gulerul hainei! îi poruncesc inspectorului Bérurier. Arăți ca un cerșetor pe punctul să moară de frig.

Matahala se supune.

– Și acum? întreabă, scoțându-și pălăria, tot atât de unsuroasă ca scurgerea unei chiuvete de restaurant, pentru a-și grebla smocurile în dezordine.

– Acum arăți ca un cerșetor care nu moare de frig.

Dar când și-a pus în ordine reverele, constat o chestie uluitoare.

– Ce ai făcut, ramolitule, ai plecat la drum fără cămașă?

– Bați câmpii, bombăne Grasu.

Spunând asta, își pipăie pieptul cu caltaboșii care-i servesc drept degete și realizează tristul adevăr al spuselor mele.

– Hait, în graba plecării...

Nu are, sub haină, decât cravata. Cârpa aia multicoloră e destul de bine legată în jurul gâtului său de porc.

– Se observă? se îngrijorează coechipierul meu.

– Nu prea mult. Grație sistemului tău păros, s-ar zice că porți un pulover de mohair. Oricum, va trebui să-ți cumperi o cămașă, Grasule.

Promite asta și coborâm din tinicheaua zburătoare.

După inevitabila vamă, observăm un tip înțolit șofer de *Big House*, care patrulează demn de-a lungul sălii de plecare (care sală de plecare folosește și ca sală de sosire). Exact în clipa în care îl observasem pe tip, megafonul anunță că un șofer de la casa Herst îl așteaptă pe domnul San-Antonio în sala cea mare, pentru a-i pune o mașină la dispoziție.

Îl abordez pe lungan, îi spun cine sunt și el mă salută cu deferență.

Cinci minute mai târziu, am cheile și hârțoagele unei impozante Bentley negre, ceva-ceva mai mare decât un dric.

Enormul se lăfăie.

– În chestia asta, declară el, cre' că pot fi luat drept regina Angliei.

– *God save the queen*, oftez eu.

* * *

Mybackside-Ischicken este un oraș cochet, de circa cinci mii de suflete, la aproximativ cincizeci de kilometri de Glasgow.

Trecând prin fața plăcuței indicatoare cu numele metropolei, mă hotărăsc să ciupesc ceva informații despre whisky-ul Mac Herrel și opresc dricul în fața unui han care poartă o firmă laconică: „*Hand of my sister in a turkish trouser*[1]".

Big Béru și cu mine intrăm într-o sală pitorească, cu lemnăria înspăimântător de ceruită. O sobă de teracotă, stinsă din pricina anotimpului și a spiritului de economie, tronează în mijlocul camerei.

Madama patroană, rotunjoară, cu un conci savant construit în creștetul capului pentru a sugera o imitație de măr, cu ochelari cu rame de metal și cu un surâs de bebeluș, se grăbește către noi.

– Pentru mine, un *muscadet-cassis*, afirmă Béru.

– Te crezi la Nanterre, tinere *Big Apple*! îi atrag atenția. Aici ești în țara whisky-ului, nu uita.

– Nu sunt căpos, se învoiește amicul meu. Mă resemnez.

Se întoarce către zâmbăreața hangiță.

– *Two viskies* în *glass* mari! comandă.

Zâmbetul dolofanei *woman* dispare ca și cum ar fi venit cineva să-i ceară bani pentru cheta bisericii. Mă anunță că nu-i ora alcoolului. Mă așteaptă o sarcină îngrozitoare: să-i explic lui Béru că în Marea Britanie nu te poți alcooliza de dimineața până seara. Mă ascultă cu fața îndurerată de decepție. Perii din nas îi freamătă.

– Spune-i că suntem francuji, încearcă el, și că nu ne supunem decât Codului lui Napoleon.

Mă înfurii.

– Mă-ta pe gheață! Ascultă aici. O să băgăm în noi două ceaiuri. Eu tre' să mă documentez pe lângă cotoroanța asta și nu țin deloc să calc în picioare legile acestei țări.

Dintr-odată, Grasu' se baricadează în spatele unei tăceri ostile.

---

1. (Engl.) Mâna surorii mele e-n nădragii unui turc (n. tr.).

Când ceainicul fumegând este în fața noastră, pornesc la atacul femeii cu coc. Din fericire, e vorbăreață și o amuză teribil să vorbească cu un *frenchman*.

În mai puțin timp decât îi trebuie lui Béru să dea pe gât o sută de centilitri de Côtes-du-Rhône, aflu că distileria Mac Herrel e una dintre cele mai importante din regiune. Se află în *Mybackside-Ischicken*, dar proprietarii locuiesc la trei kilometri de aici, la Stingines, și cum grajdul lor se numește Stingines Castle, trag concluzia, fără dureri de cap, că ei sunt castelanii împrejurimilor.

Beau o gură de ceai, cumpărăm o cămașă pentru Béru și iată-ne în drum către Stingines.

* * *

Așezarea nu posedă decât un singur hotel, care se numește *The Great Hotel of the Generous Scottish*. În ciuda lungimii numelui său, e un local relativ modest.

Este administrat de un cuplu de scoțieni: domnul și doamna Mac Hantine[1], asistați de o subretă de aproximativ optsprezece primăveri, nurlie foc. Declar că suntem turiști francezi hoinărind prin țara cimpoaielor și suntem primiți ca Anquetil pe stadionul Parc des Princes după ce a câștigat pentru a cincea oară Turul Franței. Mac Hantine este un tip de vreo șaizeci de ani, chel, cu mustața blondă, obraji lucioși și un pântece care amintește, prin formă, pasiunea scoțienilor pentru rugby. Nevastă-sa, dimpotrivă, e lungană, subțire, osoasă, simpatică totuși.

Ni se dau cele mai bune camere ale stabilimentului, cu closetul la același etaj și apă caldă la bucătărie. Subrețica îmi aburcă bagajele. Privindu-i crupa, am și luat decizia. Acest firicel de mărgăritărel este exact ceea ce-mi trebuie, nu numai ca sentiment, ci și pentru informații locale.

1. Joc de cuvinte intraductibil: Mac Hantine se pronunță la fel ca *ma cantine* – cantina mea (n. tr.).

O atac brusc, servindu-i surâsul 84 bis, subliniat de o privire mai pătrunzătoare decât razele X. Roșește.

„Mesaj recepționat", dom'le comandant!

Iată-ne singurei în camera mea. Ea-mi arată cum se procedează pentru deschiderea perdelelor. Scoțienii ăștia sunt extraordinar de inventivi: ajunge să tragi un șnur și perdelele se și dau în lături. Mă învață apoi în ce fel se acționează robinetul de la lavabou: ajunge să-l răsucești în sensul invers al acelor unui ceasornic. Prodigios, nu? Apoi îmi atrage atenția că patul posedă două cuverturi, la fel de ecosez ca ea însăși, și că există sertare la comodă.

După furnizarea acestor documentații, tace privindu-mă cu ochi mari, albaștri, plini de inocență și de admirație. O întreb cum o cheamă: se numește Katty Mapple. Îi declar că e foarte drăguță. Mă crede. Pe scurt, suntem pe drumul cel bun. Sunt tentat, o clipă, să-i acord o pipăială tip Hotel Terminus, dar mă răzgândesc. Timpul lucrează pentru mine. S-o lăsăm să se acomodeze cu fizicul meu seducător. În așteptare, atac pe terenul național, strecurându-i o bancnotă de o liră imprimată în Anglia. Este pentru prima oară în întreaga istorie a Scoției că un domn dă un asemenea bacșiș. Mă cutremur: mă va lua drept nebun, va alerta paza și mă vor închide într-un azil psihiatric cât ai zice pește.

Nu se-ntâmplă însă nimic. Katty adoptă cea mai înțeleaptă tactică: bagă biștarii în buzunar. Pentru banii ăștia ar vopsi Palatul Buckingham cu o periuță de rimelat genele.

– Ești o fată minunată, declar eu luând-o de bărbie.

Ea-mi spune că da, cu multă modestie, și se cară, nu pentru că o sperii, ci pentru că o strigă cumătra Mac Hantine.

Ieșind, se lovește de Béru, care râde zeflemitor.

– S-ar putea să mă-nșel, zice Grasu', da' nu m-ar mira să te culci cu ea rapidos. În ceea ce mă privește, o să râzi,

da' cre' c-am succes la patroană. E un sac dă oase, da-i altceva față de Bertha.

Reflectează un moment și, aproape cu timiditate, se interesează:

– Zi-mi, San-A., cum se zice „Ești pă gustu' meu" în englezește?

* * *

Zi fără incidente. În timp ce Grasu' sforăie la hotel, eu hoinăresc prin împrejurimi. Pe o colină pe care predomină un lac sălbatic cu ape cenușii se înalță castelul Stingine. Stil gotic! E o dormelniță princiară și feudală, cu iederă, cu ferestre cu grilaj, cu vitralii de catedrală și copaci tricentenari. Mă plimb până la poalele colinei și, în momentul în care mă trântesc în iarbă să-mi trag sufletul, văd ieșind din curtea principală o rachetă Triumph neagră, pilotată de o încântătoare fată blondă cu pletele în vânt.

Nu o zăresc pe copilă decât în răstimpul unui strănut, dar îmi ajunge pentru a-mi da seama cât e de frumoasă. Nu știu dacă-i o obișnuită a castelului sau nu, dar vă mărturisesc că, în oricare dintre cazuri, mă bântuie o dorință fierbinte s-o cunosc și să-i adulmec pisicuța, cum zicea un cunoscut al meu, celebru vânător de fuste.

Gânditor, mă întorc la *The Great Hotel of the Generous Scottish*, la ora când, fără să se grăbească (aici și natura e zgârcită în eforturi), amurgul coboară peste satele scoțiene. Grasu' așteaptă în fața unui triplu *scotch* (căci e ora H sau mai corect ora W de la whisky). Tre' să mai fi băut el și altele, căci mutra îi e iluminată ca pistele Aeroportului Orly în nopțile cețoase.

Mă primește cu chicoteli de hipopotam gâdilat.

– Bă, tipule, fii atent acilea. Acțiunile mele pă lângă patroana stabilimentului sunt în creștere vertiginoasă. Am pipăit-o pe scară și s-a distrat. Semn bun, nu?

– Sută la sută!

Ne așezăm la masă și veselia demnului polițai se lichefiază ca o domnișoară însărcinată așezată pe o gură de evacuat căldura din metrou.

Meniu: spată de berbec fiert și mazăre fiartă. Spata seamănă cu un burete putred scos din uz, mazărea – cu un set de bile de rulmenți nimerit din eroare într-o cratiță.

Când lași să cadă un bob în farfurie, ai impresia că ți-a sărit un nasture metalic de la prohab. Bérurier se lamentează:

– Oamenii ăștia au învățat să gătească într-o fabrică de produse toxice. Maică, dacă Bertha mea ar vedea așa ceva, ar face moarte de om.

Cum pofta de mâncare a Mastodontului n-are limite, înghite și buretele, și rulmenții, strâmbându-se în chinurile morții. Eu folosesc răgazul ca să ridic temperatura cameristei peste temperatura încăperii. În clipa în care fata aduce desertul (o tartă cu grăsime de vită și cu mere), îi cer să binevoiască să vină în camera mea în timpul nopții, pentru o comunicare de cea mai mare importanță. Ea re-re-roșește și consimte cu un clipit de gene.

– Ce ai întrebat-o? mormăie Béru.

– Ce culoare avea calul negru al lui Henric al VIII-lea.

* * *

E aproape miezul nopții (ora observatorului Greenwich) când Katty zgârie ușor la ușa mea.

Și-a schimbat fusta ecosez cu un capot ecosez și pantofii ecosez cu niște papuci ecosez.

Cum intră, mă grăbesc s-o trântesc în cearșafurile ecosez ca să nu rămân mai prejos. Sub capot poartă un sutien George al VI-lea ecosez și un *cache-Sussex*[1] ecosez. De atâtea carouri, simt că mi se rupe-n paișpe.

1. Joc de cuvinte intraductibil: *cache-sexe* înseamnă în franceză slip (n. tr.).

Fusesem prevenit că supusele Majestății Sale Elisabeta a II-a erau PENTRU Piața Comună, dar nu credeam că în asemenea măsură.

Katty este fără rezerve pentru acordurile de la Roma. Acceptă fără reținere toate reglementările comunitare și asimilează inovațiile continentale în spirit, literă și limbă. Limba europeană unică se apropie, fraților! Nu-i încă o disciplină științific definită, dar frământările fetiței se constituie în remarcabile progrese. Și ce mă mai frământ eu, fraților! S-o vezi pe Miss Mapple și apoi poți să mori! Îi fac creierul magic, sfârleaza din Auvergne, vâltoarea bulgară, trompeta astupată, cameleonul credul, ștergătorul de geam cu pedală, aparatul de lipit plicuri, mulineta ruginită, marele opt, marele șase, marele nouă, marele Condé, șoricelul căutător, limba soacrei, ultima înghițitură, cutia aceleia, șaua de cursă, cursa pe jos, acostarea, flacăra sacră, gaura malteză, lumânarea deșurubată, foaia de viță cu găurică, parada victoriei, prepușul la ureche, mâna de masor, îi fac ce-i face amantul amiant amantei, îi fac ascensorul scuturat, pass-partuza diabolică, sertarul secret, subjonctivul cu resort, sugativa de lemn, povestea lui Pârț-Râgâit, lansatorul din Bengal, gondolierul ciung, bășinosul afon și croaziera supremă.

Pipița e dotată. Îmi amintește de o mică vicioasă cunoscută odinioară care făcea dragoste numai cu gemeni, pentru că nu avea oglindă acasă.

Gălăgia e maximă, deși camera mea e destul de departe de pod. Bérurier sfârșește prin a lovi cu pantoful în perete.

– Hei, San-A.! rage Grasu'. Menajează-ți puțin iapa. Ești filmat în Eurovision, sau ce dracu'?

Ne calmăm. A venit ora șușotelilor.

Încep să-i exprim puștoaicei, pe cale pur verbală de această dată, bucuria de a o fi cunoscut. Îi mai spun că sătucul ei e senzațional și că am reperat, pe înălțimi, un *castle wonderful*. Bine întoarsă din condei, nu?

Din vorbă-n vorbă, o *drive* unde vreau și ea mă informează, tot atât de detaliat ca o conferință a domnului Daniel Rollmops, despre Mac Herrel.

Distileria îi aparține unei bătrâne, Helen-Daphné. Această *old lady*, care bântuie în jurul a șaptezeci de ani, trăiește într-un fotoliu cu rotile, pentru că au lăsat-o țurloaiele.

Cu doi ani în urmă, nepotul ei, Archibald, conducea afacerea, dar acest personaj a fost ucis în Africa în timpul unui safari și astfel bătrâna, care trăia pe Coasta de Azur împreună cu nepoata ei, Cynthia, s-a întors val-vârtej, ca să ia lucrurile în mână. Cum era prea bătrână și nevolnică să dirijeze în mod direct uzina, și-a asigurat colaborarea unui tehnician, un anume Mac Ornish. Nepoțica Cynthia merge pe douăzeci și cinci de ani. Frumoasă, blondă, sportivă, sunt gata să pariez o caravană de cămile contra unei caravane de soacre că pe ea am văzut-o la volanul Triumph-ului. E logodită cu un băiat de bani gata din localitate: Sir Concy[1], fiul baronetului Exodus Concy. Dar lucrurile se tot amână, cum ar zice un birocrat, și căsătoria n-are aerul să se facă mâine-poimâine.

Când amabila și generoasa Katty pleacă din camera mea cu picioruşele în formă de paranteze, decisă să prindă un pui de somn binemeritat, procedez la o rapidă clasificare a personajelor mele.

M-ar surprinde grozav ca bătrîna Mac Herrel să se fi lansat în traficul de stupefiante. Când ești o *lady* demnă, ai preocupări mai puțin frivole. Chestia nu se potrivește nici cu vârsta nepoatei și nici cu condiția baronetului. Mai curând și la primă vedere, sunt dispus să-l bănuiesc pe Mac Ornish. Tipul conduce distileria. Are, deci, toate condițiile pentru a organiza ingeniosul comerț pe care-l știți. De văzut. De văzut de aproape. N-o să fie comod să intru în intimitatea acestor personaje, dragii mei! Deloc comod!

1. Numele se citește la fel ca fr. *circoncis* – circumcis (n. tr.).

Capitolul V

ÎN CARE SE DEMONSTREAZĂ CĂ AM MAI MULTE ȘIRETLICURI ÎN SAC ȘI CĂ BÉRU, EL, N-ARE DECÂT UN SAC ÎN PANTALONI

A doua zi ne întoarcem în oraș, Grasu' și mandea. Ne-am făcut cumpărături. Eu mi-am cumpărat un binoclu, Grasu' o undiță cu mulinetă supersonică, linguriță de ceai și tot restul.

De fapt, eu intru într-o perioadă de observație. Serviciile Malacului îmi sunt deci, în mod provizoriu, inutile. Cum el se gudură mai ales pe lângă mama Mac Hantine și cum proprietarul începe să facă mutre acre, îl sfătuiesc să pescuiască în lacul Stingines, care trece drept foarte bogat în pești. În regiune circulă chiar și o legendă după care apele ar fi bântuite de un monstru acvatic. Animalul apare, în medie, la fiecare cincizeci de ani.

– Mă lansez în pescuitul la semi-distanță, visează Béru. Ai să-mi vezi mutra în ziare.

Ne luăm deci patruzeci și opt de ore de vacanță adevărată. Lăfăit în iarba proaspătă, notez toate intrările și ieșirile din castel și fac cunoștință cu personajele. O întrezăresc pe bătrâna Daphné, pe care un majordom, solemn ca toată tradiția Angliei, o plimbă dimineața și după masa de prânz pe aleile parcului; îl zăresc pe tânărul Concy, care, după părerea mea, este un sir trist, trufaș și arțăgos; îl zăresc pe Mac Ornish, care doarme la castel

după o zi întreagă petrecută în distilerie și, mai presus de orice, ei bine, da, mai presus de orice, o contemplu pe blonda și încântătoarea Cynthia. În fiecare după-amiază, tânăra se duce la Mybackside-Ischicken, la volanul aerodinamicei sale mașinuțe, și, în fiecare crepuscul, se întoarce cu părul în vânt...

Seara, după înghițirea cu noduri a îngrozitoarei tocane a babacului Mac Hantine, mă bag în cârpe pentru a-i oferi culcuș lui Katty.

Prima zi de pescuit a lui Béru e un succes: șase păstrăvi, din care cel mai mic cântărește cel puțin opt sute de grame. E în culmea fericirii, nespălatul! E marea lui sărbătoare! Vrea să se fotografieze cu trofeele. A doua zi repetă succesul cu ditamai unsprezece bucăți mari. Uită pe loc de ciolanele patroanei și-l pisează pe hangiu până când bietul scoțian îl lasă să-și gătească singur prada. (Cu condiția ca Béru să-și cumpere untul necesar gătitului.) Băgăm în noi ca sparții.

– Mâine îmi depășesc propriul record, prezice Malacul.

– Mâine, îl anunț, îți depășești recordul, dar nu cu undița și lanseta.

– Dar cum?

– O să comiți un atentat.

Își golește acvariul de Guinness, își trece limba de bou peste buze și declară încheindu-se la prohab:

– Cu tine știu că mă pot aștepta la orice, dar aș vrea, totuși, să-mi faci o schemă.

– Eu trebuie să mă introduc la Stingines Castle, omule.

– Și?

– Am găsit mijlocul de a fi primit acolo cu onoruri militare.

– Zi, te ascult.

– Tu o să te deghizezi...

– În ce?

– În ce vrei, esențialul e să fii de nerecunoscut.

– Banco, îmi convine. Pe urmă?

– O să-ți pui și o mască.

– Și asta-mi convine, continuă.

– Te postezi pe drumul către castel, după drumeagul desfundat care duce la lac, situezi?

– Ca și cum aș fi acolo-șa. Și?

– O să semeni cuie pe drum cu o sută de metri mai sus.

– Pen'ce?

– Ca să-i spargi cauciucurile de la mașină pipiței Cynthia, nepoata castelanei.

– Nu văd...

– Te duc la oculist.

– Esplică, dom'le!

– Dacă are galoșii sparți, copila o să fie obligată să se oprească.

– Văz, *after*?

– Atunci tu răsari de după tufiș, cu revolverul în mână.

– Eu?

– Tu! Și-i zici simplu: „*Money*". Mai presus de orice, nu pronunța nici un cuvânt franțuzesc, clar?

– Dar *monnaie*[1] e un cuvânt franțuzesc, obiectează Grasu'.

– Nu și cu i grec.

– Și cum se va auzi că e un i grec, băi, dășteptule? Poate ar fi trebuit să spun „*Monnaie* cu i grec".

– Inspectore Bérurier, mă stropșesc, faptul că suntem într-o țară străină nu te dispensează de a-ți respecta superiorul.

– Scuze, zice Umflatu' scuturând din cap. Deci fac atacul diligenței.

– O să-ți fie ușor, doar ai băut atâtea vinuri Postillon cât să te pricepi să faci pe jefuitorul de poștalioane.

1. Pronunțat stâlcit, cuvântul *money* se apropie de cuvântul francez *monnaie* – bani, monedă (n. tr.).

– Oi fi superiorul meu, da' în materie de spirite de glumă mai tre' să iei lecții, San-A.! declară Béru.

– Mă-nscriu la aceeași facultate cu tine. Bun, ataci deci fata.

Atunci intervin eu.

– Cavalerul Vorbă-Lungă, ce mai! rânjește Obezul.

– Exact. Mașina mea o să fie ascunsă pe drumul desfundat. Cum te văd confruntat cu gagica, îmi fac apariția; îți sar în cârcă și mă prefac că-ți trag un toc de bătaie.

– Mersi. Un rol mișto pentru subsemnatul nu puteai găsi.

– Mă mai gândesc și la un rol de ceapă degerată într-un documentar despre salata pentru câinii hepatici.

– Ne jucăm de-a șmecheria cu luciu...

Îngrijorat, se-ntrerupe ridicând către mine ochii lui de Saint-Bernard care nu și-a primit porția.

– Doar o să te prefaci că mă deznozi în bătaie, nu-i așa?

– Nu-ți închipui că o să te demolez, în halul în care ești deja?

– Asta-i tot?

Capătă doar o ridicare din umeri disprețuitoare.

– Da. O s-o ștergi la primele zgâlțâieli.

O interpelează pe Katty pretinzând imperativ o halbă de bere. Puștoaica îi arată pendula, semnificând astfel că ora alcoolului a trecut de cinci minute. Atunci, Malacul intră asemenea într-o stare de furie distrugătoare, încât sunt obligat să uzez de toată influența mea pentru a-i obține o nouă Guinness.

Calmat, coechipierul meu vrea să știe:

– Și tu?

– Și eu ce, deșteptule?

– Tu ce faci? Pe galantul?

– Exact. Eu o conduc pe fetișcană la castel, pentru că pneurile caleștii sale s-au feștelit.

– E o chestie pe care o uiți, comisar de două parale.

– Inspectore Bérurier, te rog!

– Uiți că dacă semăn cuie pe drum o să crape și caltaboșii tăi, că doar nu sunt din oțel inoxidabil, după câte știu io.

Când vă spun că Béru e un tip plin de bun-simț! Din această grămadă de osânză ies uneori obiecții extrem de pertinente.

Exultă când vede că sunt încurcat.

– Ia să te văz! Istețule!

– Gura, te rog, inspectore Bérurier, lăsă-mă să reflectez.

– Fă ce-ți place, rânjește Grasu', dând pe gât cea de-a unsprezecea halbă de Guinness (care începe să nu mai fie atât de *good for him* ca la începutul ședinței).

– Am putea să trântim un trunchi de copac de-a latul drumului ca s-o obligăm să oprească? sugerez, numai că asta nu face să i se spargă cauciucurile mașinii. Și eu țin la cauciucurile sparte, asta mi-ar furniza pretextul ideal pentru a o conduce la Stingines Castle.

Bérurier își pune în mod elegant mâna la gură, *because* berea îi provoacă râgâieli, dar necuviința pe care se pregătea s-o colmateze găsește altă ieșire imposibil de astupat. Se freacă de scaun, ca s-o mascheze în scârțâit de mobilă.

– Am o idee mai bună, zice el, totuși sobru, înghițind de-a valma oxigen, gaz carbonic, firicele de tutun și spumă de bere. Mult mai bună.

– Dă, Doamne!

– Mă culc de-a latul drumului; gagica o să fie obligată să oprească, doar n-o să treacă peste mine.

– Sper.

– Iau un cuțit cu mine și, în timp ce damicela coboară din tărăboanță, găuresc rapid caltaboșii în față.

– Bravo, Grasule.

– Apoi faci numărul sus-prevăzut la ridicarea cortinei.

Îi strâng dextra valoroasă neprețuitului Béru.

– Nu eşti inteligent tu, Grasule, da' eşti genial.

– Nu te mai omorî să mă gâdili la orgoliu, refuză vajnicul meu camarad. Chestia asta e cunoscută de când s-au inventat drumurile şi tâlhăriile.

* * *

Întins pe burtă pe acoperişul Bentley-ului, sondez orizontul cu ajutorul binoclului. Disting în depărtare, la un viraj, micul Triumph al lui miss Cynthia. Fata e singură la volan. A sosit momentul acţiunii. Strecor două din cele mai bune degete ale mele în gură şi modulez un fluierat; Béru e pe recepţie. Acum e rândul lui să intre în acţiune.

Un zgomot de motor creşte rapid. Puştoaica goneşte, nu glumă. E pe la o sută douăzeci! Numai de-ar putea să oprească la timp! Nu vedeţi că e gata să-l facă pe Béru al meu afiş? Nu m-aş consola niciodată.

Îngrijorat, descriu un semicerc pe capota dricului meu. Reglez binoclul şi, prin decolteul frunzişului, îl văd pe Grasu' cu braţele în cruce, prăbuşit pe *la strada*.

Deghizarea lui e tipic bérureeană. Îmbrăcat în scoţian, nebunaticul, cu kilt! Prea frumos ca să pară adevărat, nu credeţi?

Micul Triumph intră în linie dreaptă. Trece, bolid negru, prin faţa drumeagului pe care sunt pitit şi, în aceeaşi clipă, răsună miorlăitul sălbatic al frânelor. Un vârtej de praf alb se ridică din drum. Maşina stopează la cincizeci de centimetri de soţul lui B.B.; respectiva nici nu va şti că era cât pe ce să devină văduvă. E plin şi de curaj Grasu', nu numai de pârţuri neexpulzate. Să-ţi permiţi acest unic exerciţiu, să aştepţi o maşină de curse năpustită asupra ta fără să clipeşti, asta-nseamnă să ai nervi de oţel.

Blonda Cynthia sare din trăsură şi se apropie de trupul întins. Dar cel întins pe jos nu mai e întins. Aud, de unde sunt, fâşâitul cauciucurilor sparte, apoi exclamaţia de surpriză a fetei care vede un malac mascat fluturând un pistol şi urlând „Money! Money!"

Nici o clipă de pierdut! E rândul meu. Se va juca actul doi, cu, în rol principal, faimosul comisar San-Antonio, omul căruia nu-i e teamă nici de muște, nici de viespi.

Sar la sol, țâșnesc la volan, ambreiez, demarez, șarjez, virez, accelerez, ajung, frânez, cobor, intervin...

Și-mi trebuie o extraordinară forță de caracter ca să nu izbucnesc în râs.

Béru, pe cuvânt de sticlete, merită deplasarea. Țoalele lui ar face să moară de râs un șobolan intoxicat.

Și-a pus kilt-ul, dar și-a păstrat nădragii, încât seamănă mai degrabă a grec decât a scoțian. Și-a încheiat vesta invers. Pe față poartă un ciorap de femeie, ceea ce-i face o moacă îngrozitoare, iar pe cap, un basc mare cu carouri roșii și verzi.

Mă reped la el. Béru, jucând jocul, ținteşte archebuza către mine. Eu îi fac o cheie de mare spectacol: arma zboară în drum. Îi trag un croșeu în bărbie, fără să forțez nota. Urmează un un-doi la față. Grasu' se preface *groggy* și cade în genunchi. În clipa aceea, intervine neprevăzutul, ca întotdeauna.

Miss Cynthia, de care n-am avut încă timp să mă ocup, avansează cu o cheie tot atât de engleză pe cât este ea de scoțiană și o propulsează cu toată forța în ceainicul Grasului.

Béru înghite lovitura între dinți și, după zgomot, înțeleg că proteza lui s-a înscris la pierderi. S-ar zice că s-au împrăștiat plăcuțele unei cutii de domino.

– Au, f...u-i! urlă el în franțuzește, sâsâind.

Îl iau de gât ca să-l ajut să se ridice și, ca și cum n-aș avea nici o vină, să-l apăr împotriva unei noi intervenții a cutezătoarei amazoane.

– Cară-te, cartof nenorocit! îi șușotesc la ureche.

Înțelege că e momentul decisiv să ne jucăm fugi-după-mine-că-te-prind și se lansează oblu peste câmpuri.

În loc să-l urmăresc, îmi pierd vremea căutând revolverul. Îl ridic și urlu în engleza oxfordiană:

– *Hands up!*

Dar Béru nu se oprește și asta din două motive la fel de valabile: *primo*, convenisem că trebuie să se evaporeze, *secundo*, nu înțelege limba lui Churchill.

Pentru frumusețea scenei, îmi ofer luxul de a trage două focuri în direcția lui. Dar Bibendum a și dispărut în stufărișul care se învecinează cu lacul.

Lansez o exclamație furioasă și mă întorc către copilă. Durere! E de un milion nouă sute șaisprezece mii de ori mai frumoasă de aproape decât de departe. Pielea, catifelată cum n-am văzut în viața mea. Blondă autentică, cu părul din fire de aur. Știu că imaginea asta e banală, dar traduce prea bine realitatea pentru a vă scuti de ea. Ochii ei nu sunt albaștri, ci mov, cu mici punctișoare aurii. Gura... Nu, nu pot să vă povestesc. Trebuia să fiți aici, ce mai încolo și-ncoace! În loc să vă plictisiți lângă neveste, sau în uzine, sau în birouri, dacă ați fi venit cu mine, ați fi înțeles, adunătură de subdezvoltați.

E bronzată, e perfectă. Nici un defect: sânișorii sunt plini, brațele admirabile și frumos atașate de umeri, gleznele proporționate, pântecele plat, gâtul diafan, totul, totul...

– Sper că banditul n-a apucat să-ți facă nici un rău, mă îngrijorez eu, după ce copila a înregistrat admirația mea mută.

Am vorbit englezește, dar e clar că am un accent mai curând de Sena decât de Tamisa, căci mi se răspunde într-un murmur:

– Ești francez?

Și murmură asta în franțuzește. Ca să poți murmura într-o limbă trebuie s-o stăpânești bine, și asta e valabil și pentru a te certa cu cineva făcându-l albie de porci.

Şi ea are un vag accent, dar adorabil, atât de adorabil încât ai vrea să i-l culegi direct de pe limbă.

– Se cunoaşte atât de tare?

– Da. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Ai apărut la ţanc.

– Mulţumesc din inimă hazardului, spun. Când mă gândesc că ezitam să vin prin părţile astea... Trebuie să anunţăm poliţia.

Ea ridică din umeri.

– Omul era cu siguranţă nebun. Ai văzut cum era îmbrăcat?

– Un nebun înarmat poate fi periculos.

– O să-l sun pe Mac Heusdress[1].

– Cine e?

– Şeriful.

Amintindu-mi atunci de bunele maniere, mă înclin.

– Numele meu e San-Antonio. Ea-mi întinde mâna.

– Încântată, Cynthia Mac Herrel.

Strângerea noastră de mână se prelungeşte exact cât trebuie pentru a face din ea mai mult decât o simplă strângere de mână.

– Bruta mi-a tăiat cauciucurile maşinii, suspină dulcea copilă.

– Nici o problemă. Împingem Triumph-ul dumitale pe marginea drumului şi o să am plăcerea să te conduc acasă.

– Eşti foarte amabil.

Zis şi făcut. Iată-ne plecaţi la Stingines Castle. Prima parte a planului meu a reuşit perfect. Béru şi-a lăsat dominourile în încăierare, dar merita sacrificiul.

– Eşti în vacanţă aici? întreabă Cynthia.

– Da. Sunt romancier şi-mi propun să scriu o carte al cărei personaj este o scoţiancă.

1. Joc de cuvinte intraductibil, acest nume fiind omofon cu fr. *ma queue se dresse* – „mi se scoală" (n. tr.).

– Pasionant. Ce-ai scris până acum?

Recit foarte repede și foarte neglijent, ca un maestru care nu vrea să i se violenteze modestia:

– *Dama cu hortensii*, *Contele de Montebello*, *La umbra fetelor bătrâne*, *Nodul de șerpi*, *Un oarecare hohot de râs* și *Vă place Brabham?*[1], o carte despre cursele auto.

– Trebuie să fi citit unele dintre cărțile astea, zice.

– E posibil. Sunt tradus în patruzeci și două de limbi, inclusiv în Industanul mimat și în monegască.

Râde.

– Ești foarte franțuz.

– De ce?

– Îți place să râzi.

– Mult. Dumitale nu?

– Nu îndrăznesc.

– De ce?

– Știi bine că englezoaicele au dinți mari.

– Să-i văd pe ai dumitale.

Ascultă.

– Ai niște dinți admirabili, îi spun cu sinceritate, gândindu-mă la dinții zburați ai lui Bérurier.

Și adaug:

– Mi-ar plăcea să-mi fac un colier din ei.

Tot trăncănind, ajungem la Stingines Castle. Clădirea e teribil de vastă și importantă. Include două turle ascuțite și un peron gigantic.

Un majordom (cel pe care l-am zărit deja cu binoclul) apare pe peron. S-ar spune că joacă rolul de majordom englez într-un turneu al subprefecturilor și că șarjează puțin.

– Domnișoara a avut un accident? se îngrijorează el fără să mă privească.

1. Toate sunt parodii ale unor celebre titluri ale literaturii franceze (n. tr.).

– Două cauciucuri sparte, James, zice Cynthia cu nepăsare. Anunț-o pe mătușa că m-am întors cu un amic francez.

Considerând această frază o prezentare, valetul-șef mă onorează cu un semn din cap care face să-i geamă vertebrele cervicale.

– El e James Mayburn, majordomul nostru, mă anunță Cynthia pilotându-mă în salon.

Nu știu dacă știți cum arată sala Wagram. În orice caz, vreau să vă asigur că, alături de salonul cel mare al familiei Mac Herrel, are aerul unui closet.

Paisprezece geamuri luminează camera și un șemineu în interiorul căruia s-ar putea construi o căsuță cu opt camere și garaj o încălzește în sezoanele reci. Dacă Moș Crăciun ar avea nevoie de un depozit, șemineul de față este exact ce-i trebuie.

Tânăra îmi indică un jilț capitonat.

– Așază-te, domnule San-Antonio. Ești de origine spaniolă?

– Printr-un prieten al tatălui meu, zic eu fără să râd.

Ea pufnește.

– Ești teribil de amuzant. Cu dumneata nu se plictisește omul.

– N-aș putea să-ți confirm asta, *miss*, persoanele pe care le frecventez își petrec timpul reprimându-și căscatul când sunt în compania mea.

Îmi închid moara stricată, căci cea de-a optsprezecea ușă a acestui *big salon*[1] se deschide din ambele batante. Împinsă de sepulcralul James Mayburn, mistress Daphné Mac Herrel își face apariția în fotoliul său pe rotile.

---

1. În franceză în original (n. a).

Capitolul VI

ÎN CARE FAC CUNOȘTINȚĂ CU O FRUMOASĂ COLECȚIE DE MUMII

Patroana supremă a whisky-ului Mac Herrel are tot ceea ce-i trebuie pentru a obține din primul foc admirerea la muzeul ororilor. Prin comparație cu ea, Dracula pare să aibă o mutră la fel de mișto ca a lui Sacha Distel.

Imaginați-vă o donșoară bătrână cu o figură hidos masculinizată; maxilar pătrățos, arcadă proeminentă, nări dilatate, mustață foarte dezvoltată. Are părul lățos alb ca zăpada (în Scoția, iernile sunt dure) împărțit printr-o cărare largă de un deget și strâns, de jur împrejur, într-o șuviță groasă care-i acoperă clăpăugele.

Daphné poartă o rochie lungă, violet, gen episcop pensionar, iar în jurul gâtului lung, pe care i se fâlfâie gușile ca fanioanele Legiunii Străine, și-a atârnat un lănțișor de aur. O idee doar mai gros decât lanțul de ancorare al pachebotului *Queen Elisabeth*. Nu știu dacă această văduvă bătrână a fost măritată vreodată măcar o zi. Dacă da, îmi scot pălăria în fața temerarului care a înfruntat aceste hălci. Eu, personal, aș fi preferat să plec în călătorie de nuntă cu o secerătoare mecanică. Bătrâna are labele capabile să mascheze portretul în mărime naturală al actriței Mary Marquet și țurloaiele uriașe stil Atlas, pe care le încalță, mai degrabă, cu ce folosește Onassis pe ca să se plimbe pe Sena decât cu pantofi Bally.

Mă măsoară de sus până jos fără nici o jenă prin niște ochelari mici, ovali, cu rame de metal. Cynthia o pune la curent cu evenimentele. Bătrâna ascultă fără să scoată o vorbă, apoi, când nepoată-sa a terminat povestea, își ridică bastonul cu măciulie de argint ca un sergent-major care dă muzicienilor semnalul de atac. Servitorul împinge fotoliul până la mine.

Daphné îmi spune atunci „Mersi" cu o voce care evocă un concurs de pârțuri în cripta unei catedrale! Vorbește curent franțuzește și profită ca să mă descoasă despre lucrările mele literare. Îi mărturisesc titlul viitorului meu roman: *Amantul doamnei Gitalyne*. În mare viteză, inventez subiectul. E povestea unui paznic de vânătoare care se îndrăgostește de patronul său: lordul Gitalyne. Nevasta acestuia, îndrăgostită în secret de sus-amintitul paznic, pune o capcană pentru lupi în vespasiana lordului, iar paznicul de vânătoare intră, mai întâi, într-o clinică și apoi într-o mănăstire. Lordul Gitalyne se spânzură de disperare, iar Lady Gitalyne se căiește.

Interlocutoarele mele își dau cu presupusul. Îmi declară că e o poveste minunată, insolită și profetizează că se va vinde ca pâinea caldă.

Daphné mă întreabă unde locuiesc. Aflând că am tras la hanul din localitate, scoate niște țipete, implorându-mă să vin să dorm la castel. Mi se vorbise adesea despre ospitalitatea scoțiană, dar credeam că e un bluf. Mă sclifosesc la început, asigurându-le de stânjeneala mea, dar doamnele insistă. Cum mai ales Cynthia insistă și cum combinația aranjează de minune micile mele afaceri, sfârșesc prin a accepta.

Încerc o oarecare nostalgie gândindu-mă la amărâtul de Béru, dar exact în acea clipă îmi vine în minte o idee formidabilă. Una dintre acele idei care ar trebui împăiate și puse deasupra șemineului, într-atât sunt de grozave.

– Nu sunt singur la Stingines, comunic, am cu mine valetul.

Ah, nu, nu ține! N-are decât să vină să se instaleze la castel; hardughia este suficient de încăpătoare.

Am convenit că, de mâine, îmi transport periuța de dinți la Mac Herrel. Până una-alta, sunt invitat la cină. Fâstâcit tot, încântat tot, accept și asta.

– Un whisky? îmi propune Cynthia.

– Cu dragă inimă.

James Mayburn aduce un clondir de Mac Herrel. Special două stele (promoția de elită). Mă prefac surprins de etichetă.

– Rude de-ale voastre? o întreb arătându-i flaconul.

– Noi! rectifică minunata Cynthia. Suntem distilatori de un număr bun de ani. În Franța, marca noastră nu-i cunoscută, pentru că exportăm puțin, dar suntem, fără lăudăroșenie, foarte „prizați" în Regatul Unit.

„Foarte prizați", iată ce descrie cazul cu precizie! Mă gândesc la doza de heroină pe care o conțineau clondirele de la Petit-Littré. Alcoolul servit la masa castelanei e de o calitate excelentă, îți vine să te scoli noaptea ca să mai tragi un biberon. Le spun asta celor două castelane, care par încântate.

– Vreți să vizitați castelul și să vă alegeți apartamentul, domnule San-Antonio? întreabă tânăra.

– Cu plăcere, mă grăbesc să accept.

Și sunt sincer. Amicul dumneavoastră San-Antonio nu-i deloc nemulțumit de sine. A întors-o al dracului de bine din condei, trebuie să recunoașteți. Iată-mă în citadelă și, în plus, sunt primit cu lampioanele aprinse. I se aprind și lui San-A. lampioanele, credeți-mă.

Hardughia e imensă și pare mai gotică decât titlul unui ziar german. Coridoare, coridoare, coridoare... Săli imense, paturi cu baldachin, șemineuri gigantice,

uşi ascunse, uşi reconstruite, uşi cu intrare directă în temniţe subterane...

La primul etaj, în aripa de sud, o cameră rotundă mă seduce în mod cu totul special, amintindu-mi un film de groază care mi-a plăcut, cândva, grozav. Un pat cu coloane acoperit cu o cuvertură de satin verzuie brodată cu flori de crin. Când tragi la aghioase în patul ăsta visezi, probabil, că eşti baronul des Adrets[1]. O uşă scundă dă într-o toaletă bizară: cadă de aramă, robinetele seamănă cu nişte manivele de ecluze, iar în chiuvetă s-ar putea organiza un motocros.

Ca să-ţi faci toaleta în această uzină trebuie să ai brevetul de mecanic de marină.

După baia asta mai e o cameră mult mai mică.

– Dacă eşti de acord, îi spun eu Cynthiei, m-aş instala în acest apartament. Valetul meu ar putea sta în camera din fund şi l-aş avea la îndemână.

– Cum doriţi.

Mă priveşte cu ochi strălucitori. Mă bate gândul, fraţilor, că scoţienii nu-s foarte înrudiţi cu Casanova şi că damele din zonă, când vor să fie lustruite, folosesc, în lipsă de altceva, detergentul Saint-Marc. Blonzii ăştia roşcaţi, cu mutre tâmpe, au ochi la fel de senzuali ca nişte găuri de şvaiţer. Contemplă placid circa doişpe ani o pipiţă înainte să-i adreseze o vorbuliţă, apoi alţi doişpe ani conversează despre ploaie şi timp frumos înainte să-i propună, fără probă prealabilă, inelaşul pe *finger*. Noi ăştilalţi, *frenchmenii*, operăm cu promptitudine; ştim că viaţa e scurtă şi că tre' să mişti din fund dacă vrei să ai parte de bunătăţi până când băbătia cu coasa o să vină să-ţi taie iarba de sub picioare. Dintr-o ocheadă pricepi dacă afacerea e realizabilă. Şi dacă e, târgul se face pe

1. François de Beaumont, baron des Adrets (1512-1587), a fost un căpitan al războaielor religioase dintre catolici şi protestanţi, renumit pentru cruzimea sa (n.tr.).

loc. Aşadar, tre' să ai mereu hârtie timbrată şi stiloul plin la tine, ca să nu ratezi momentul.

Cel mai tare ne grăbim când e să aterizăm în pat, drept care ne caută, înfrigurate, fătuţele din lumea întreagă. Cred că v-am mai spus-o, dar nu strică să v-o repet (din moment ce aveţi tot atâta minte cât arenele antice din Nîmes), important e ca în pat să aplici politica bătrânilor noştri: îmbrăţişarea de trei ore de aşternut.

În ziua în care bărbaţii altor ţări vor pricepe asta, Franţa nu va mai avea decât Citroën 2 CV pentru a-şi asigura permanenţa prestigiului său. Dar cotoii de pe alte meridiane sunt tămâie în chestiile astea. Uitaţi-vă la americheni. Încep prin a se îmbăta şi ei, şi gagica, se fac pulbere de nici nu se prind când se dau în bărci, au nevoie de un şantajist cu poze color doveditoare ca să-şi dea seama că au făcut amor. *Englishmenii* au altă dambla, cu nimic mai eficace. Ăştia sunt refulaţi de la şliţ până la gulerul de celuloid. Trag cu coada ochiului, demni şi ipocriţi. Când soseşte momentul să se concretizeze ceva, se poartă ca nişte mironosiţe. Pentru nemţi, totul se petrece la pian. Cântă ore în şir Beethoven sau Wagner, înainte de a se branşa la 220. Şi când se hotărăsc să se înhame la lucru, plâng de emoţie şi partenera lor face ce face şi Hergé: Tintin[1].

Se pare că, din contră, macaronarii se prezintă mult mai bine. Ar fi concurenţi periculoşi dacă n-ar pălăvrăgi atât. Dar vorbesc înainte, vorbesc după, vorbesc „în timp ce" şi bietele gagici au oroare să facă amor cu un fonograf.

În timp ce franţuzul are tehnică, stăpânire de sine, control şi brio. El ştie să se gândească la altceva în momentul în care alţii nu s-ar gândi la nimic. În loc de

1. Joc de cuvinte intraductibil între expresia *faire tintin* – a fi frustrat(ă) – şi Tintin, celebrul personaj de benzi desenate creat de Hergé (n. tr.).

conversație, francezul solilocvează. Își povestește în gând tot soiul de acțiuni neutre, ca să prelungească acțiunea de sub el. Nu există plăcere dacă nu știi s-o faci să dureze. Dimpotrivă, se întoarce împotriva celui care o scurtează. Pare că vă țin un curs, dar tot ce înșir eu aici este adevărat. Eu sunt pentru educația sexuală a generațiilor tinere. Politica dusă de castor, atât și nimic mai mult. Franțuzul n-are nave cosmice, dar cred că nimeni nu știe mai bine decât el cum se ajunge în ceruri. Aș vrea să-i văd pe toți Gagarinii et comp., cu brancardele lor. Se lansează în înalturi singurei, domnii Titovi. Și în timpul ăsta, damele lor bat din buze și visează la rachete mai puțin spațiale, mai puțin speciale. Își spală vasele cu Cosmos, sperând zadarnic că propria lor bază de lansare va gusta senzații tari. Dar pariez o călătorie în Chile cu Philippe Clay contra unei călătorii în Coreea de Nord cu Bérurier că și-ar schimba cu dragă inimă eroul național cu un muncitor necalificat de la Renault.

Să ne întoarcem, însă, la oile noastre.

Cynthia are buzele umede, ochii umezi și obrajii îmbujorați.

– Când te gândești că un romancier francez mi-a salvat viața... suspină ea.

– Mă voi mândri cu asta până la moarte, o asigur.

Îi iau ușurel mâna, ceea ce nu-i displace. Îmi spun că cine poate puțin poate și mai mult. Îi las mâna pentru a-i cuprinde talia. Miss Mac Herrel nu protestează.

Înclin ușor capul și buzele noastre se întâlnesc. Ale ei au gust de fragă de pădure. Cum ador deserturile, îmi servesc o porție babană fără zahăr. Își înnoadă brațele în jurul meu, corpul ei se lipește de mine mai strâns decât un timbru de chitanță lins șaizeci și nouă de zile. Îmi zic în sinea mea că nu ne mai poate despărți decât un levier sau un aparat de dezlipit o sudură.

– Hello! face o voce.

Ne separăm instantaneu. Cât numeri până la unu, un tip apare în ușă. Un găligan solid de vreo douăzeci de ani, cu fața tristă și palidă. Lasă impresia că-și petrece vacanțele în cavoul strămoșilor. Are părul brun și bleg, fruntea bombată, gesturi prețioase.

– Uf! Nu reușeam să te găsesc, Cynthia, inimioara mea.

Terminând de ciripit, așteaptă să fim prezentați. După privirea lui, simt că a simțit că nu discutam cursul dolarului la bursă.

– Sir Concy, logodnicul meu, anunță Cynthia. Domnul San-Antonio, un mare romancier francez.

O strângere de mână, seacă și scurtă.

Antipatia și simpatia sunt spontane. Încă de la primul contact, îmi vine să-l dezbrac în pielea goală, să-l leg, să-l înmoi bine într-un butoi cu miere și să-l instalez pe un furnicar. Din partea sa, Sir Concy ar vrea să-mi înfigă un paratrăsnet între buci și să mi-l lase acolo, în așteptarea furtunii, cu un rucsac plin de laminate pe umeri și un rulou compresor pe genunchi. Afară se aude un clopoțel pițigăiat.

– La masă! spuse Cynthia.

* * *

Am mai fost invitat la mese la viața mea. Cred că nici cei mai mărginiți dintre voi (și aceștia sunt majoritari) nu se îndoiesc, dar rareori am înghițit mâncarea în condițiile de aici. Cina a fost servită într-o sufragerie mai vastă decât sala de conferințe a Palatului Mutualité, în compania babei pe rotile și a lui sir Concy, care și-a tras o față lungă și la fel de veselă ca o operație de splină. În afară de logodnicul Cynthiei, participă și directorul distileriei, extrem de onorabilul Mac Ornish. Deși nivelul vostru de școlarizare e tot atât de scăzut ca rădăcina unei iedere urcătoare, probabil că ați văzut, totuși,

vreodată niște gravuri englezești reprezentându-l pe domnul Pickwick?

Ei bine, acesta e Mac Ornish: un omuleț rotofei, roșu ca un conclav de cardinali care discută despre liberalizarea avorturilor, cu un pântece carosat pentru transporturi grele și voluminoase; mâini mici, grăsuțe; buze lucioase; nas fluorescent; părul blond, rar, îngălat de mătreață, etalat pe un craniu constelat cu pete brune; obraji fleșcăiți; fălcile în cădere liberă; ochii ca două virgule; o gropiță adâncă în bărbie, tot atât de profundă ca șanțul castelului Vincennes; gulerul frânt; o cravată lăbărțată și un glăscior de băiețel guturăit.

Vorbește pe nerăsuflate în timp ce noi, ceilalți, mâncăm în tăcere. Subiectul său preferat e vremea; cum a fost ieri, cum e azi, cum va fi mâine. Supușii Grațioasei[1] sale Majestăți sunt cu toții campioni la bătut apa-n piuă despre timp. Or fi așa pentru că insula lor e bântuită de burnițe și de cețuri? Sau pentru că în Regatul Unit plictiseala pe metru pătrat e mai densă decât oriunde altundeva *in the world*? Fapt e că, de secole și timp de milenii de-acum încolo, în Marea Britanie se va trăncăni despre vreme.

Așa o ține timp de cinci feluri de mâncare. Apoi trecem în salon. Cer permisiunea să împing trăsura mătușii Daphné și ea îmi acordă această remarcabilă favoare. Pare chiar să fie profund mișcată de galanteria mea. Din fericire, permisul meu mă autorizează să conduc și camioane grele. O *drive* pe bătrână de-a lungul camerelor gigantice. Nostim convoi, fraților. Mă urmează Cynthia. Simt privirea ei mov fixată asupra prestanței mele ca o albină în polenul unui trandafir. În spatele ei pășește logodnicul, abominabilul Concy, și, încheind plutonul, Mac Ornish se rostogolește pe covor ca un butoi.

1. Cum a observat cineva (n. a.).

Țigări de foi, whisky-uri... A venit momentul ca faimosul[1] San-A. să avanseze, cât mai neobservat, către inima misterului. Această anchetă, al naibii să fiu, nu seamănă cu nici o alta. E, mai degrabă, o partidă de șah. În loc să-mi deschid drum cu pumnii și să sparg decorul, trebuie să operez cu delicatețe, să-mi echilibrez fiecare gest, să cântăresc bine fiecare vorbă, să nu joc decât la sigur. Toastând pentru gazde, îmi repet bucuria de a mă afla printre ele. Le asigur că, odată ajuns în Franța, le voi trimite câteva lăzi de Dom Pérignon, pentru a le mulțumi pentru primirea lor de neuitat. E o introducere ideală, cum zicea un vidanjor pe care-l cunosc.

Fac o paralelă între whisky și șampanie. Disertez, celebrez, laud, glorific. Și în încheiere le prezint o frază bine adusă din condei:

– Pentru noi, francujii, whisky-ul este un fel de entitate. Mărturisesc că n-aș vrea să părăsesc Scoția fără să fi vizitat o distilerie.

– A noastră nu-i prea importantă, se grăbește mama Daphné să spună, dar, dacă te tentează, Mac Ornish va fi încântat să ți-o arate, nu-i așa, dragă?

Rotofeiul jubilează. E încântat. Insistă să fixăm o întâlnire. Rămâne stabilit că Cynthia o să mă conducă a doua zi *in afternoon* la Mybackside-Ischicken pentru o vizită. Nu-i rău, nu? Asta-mi va permite să reperez locurile.

---

1. Încercați-l, doamnelor, și vă veți convinge!

Capitolul VII

ÎN CARE BÉRU ÎMI ARATĂ ROTUNJIMILE DIN SAC

În timp ce mă întorc la han la volanul dricului meu, fac bilanțul serii și cu aceeași ocazie, cum nu sunt leneș, pe cel al situației generale.

Până acum, totul s-a petrecut admirabil. M-am introdus în bârlog și m-am împrietenit cu suspecții (cu excepția lui sir Concy, care cred că mă îndrăgește ca pe o colică renală). Două lucruri mă deranjează: suspecții n-au deloc aerul suspect. Această bătrână *lady* neputincioasă, încântătoarea ei nepoată, directorul lor jovial par la fel de puri ca oxigenul conservat pe vârful Mont Blancului. În schimb, a doua tărășenie mă tracasează: interesul redus pe care l-a provocat atacul Alteței Sale bulimice, regele nătărăilor, Béru I. La urma urmei, pentru numele lui Dumnezeu, când un haiduc mascat sparge Dunlop-urile hărăbăii tale și te amenință cu un revolver, e un motiv să te tulburi și să-ți tulburi și anturajul, nu?

Sunt convins că, dacă vi s-ar fi întâmplat asemenea pățanie, v-ați fi agitat să anunțați *policemenii*, și nu să vă faceți vânt cu evantaiul ca să alungați țânțarii. Or, cei din familia Mac Herrel au încasat incidentul cu un calm mai mult decât britanic. Nici măcar nu i-au telefonat șerifului. Nici măcar nu și-au dat osteneala să cheme un mecanic auto. Această indiferență mă tulbură. La masă s-a discutat despre ploaia de anul trecut și despre norul

pișăcios care a întunecat cerul în jurul orei optsprezece. E totuși cam tare, după cum remarca un iranian pe când îl trăgeau în țeapă. Curioasă familie!

Frumosul chip al dulcii Cynthia mă obsedează. Ce idee pe minunea asta blondă să se mărite cu macacul ăla scorțos de Concy... Banii, eterna poveste? Probabil. Nu văd altă explicație. Știu că există gagii cutremurător de nasoli, dar care sunt, în realitate, niște Casanova de mâna întâi, însă m-aș mira ca numitul Concy să facă parte din această categorie priapică. În izmenele lui trebuie să fie o atmosferă mai tristă decât într-un orfelinat închis pentru epidemie de scarlatină. Cu moaca lui lividă, cu ochii căcănii și cu buzele pe cât de sceptice, pe atât de septice, ai avea chef, mai degrabă, să-l trimiți să cumpere zece chile de cartofi în caschetă decât să-l bagi în așternuturi. E adevărat că pipițele sunt de o tâmpenie desăvârșită. Întâlnești câte una al cărei soț seamănă cu Anthony Parking și pe care-l înșală.

Remarcați că sunt destule de spus și despre tipi. Se pot vedea niște minuni de efebi cuplați cu urâțenii incredibile. Eu însumi cunosc unul, un ins aproape tot atât de dotat ca și mine și aproape tot atât de frumos[1], care e însurat cu una atât de slabă încât, când merge, ai putea jura că-și tricotează fusta. Și totuși, ce mai animale de rasă și-ar putea oferi tipul de care vă zic... Gagici de pus în vitrină! Dar n-aveți decât să vă vopsiți în galben: individul se mulțumește cu numita cotoroanță filiformă care-și confecționează o rochie dintr-o cravată și pe care o crezi însărcinată în zece luni de câte ori înghite un sâmbure de cireașă.

Vă expun toate acestea din amărăciunea pe care mi-o inspiră logodna Cynthiei cu Philipp Concy. Mă consolează numai gândul că i-aș putea trânti logodnicului un chipiu de soldat italian cu două pene semănând a coarne.

1. Întotdeauna trebuie să te preocupi să-ți faci reclamă (n.a.).

Plin de amărăciune, ajung la hanul *Generous Scottish*. Urc în hogeacul lui Béru și-l găsesc pustiu. Dimpotrivă, într-al meu, Katty mă așteaptă îmbrăcată de sus până jos într-un costum de Evă croit pe măsură. Și-a fabricat un abonament nostim pentru lecturi particulare subrețica asta.

– Nu l-ai văzut pe micul meu camarad? o întreb, acordându-i un sărut adânc cu fixare instantanee.

Izbucnește în râs, mă ia de mână și mă trage până la ușă, pe care o întredeschide ușurel. Cu un deget pe buze, îmi face semn să ascult. La etajul de deasupra e o coridă dezlănțuită care, după zgomote, pare să fi ajuns foarte aproape de moartea taurului. Katty mă informează că taica Mac Hantine e la o conferință despre dezvoltarea ciorapului dedicat pusului la ciorap în vechea Scoție și că, profitând de absența sa, gloriosul meu coleg i-a făcut o mică vizită hangiței. Se cântă „La atac, e lupta cea mare" și finalul părții întâi din marea operă modernă „Furia dementă a iubirii".

Mă gândesc că dacă lui Mac Hantine conferința i se pare plicticoasă și se-ntoarce înaintea sfârșitului acesteia, vom fi martorii unei fieste scoțiene cu cimpoaie înfundate. Dar evenimentele își urmează cursul lor firesc. Lucrurile fiind ceea ce sunt, se termină cu un scor nul. Zece minute mai târziu, îl recuperez pe Bérurier. E violet ca un cardinal proaspăt uns la Vatican. Are ochii injectați de sânge, bale la gură, sudoarea freneziei i-a lipit părul de frunte, pântecele și sub-anexele încă vibrează.

– Ai călcat scândura de călcat, Grasule?

– Călca-te-ar vaca neagră, bombăne el. Ah, ce mai consumatoare de măduvă... Nu'ș ce răgea în engleză, dar nu cred că recita orele de închidere a debitelor de alcool. N-am mai văzut așa cățărătoare. Electrică! De acord, are niște țâțe cât niște negi, dar cu ce instalații posedă, are o personalitate, îți jur...

Are ceva sub braț. Acest ceva nu-i altceva decât o sticlă de *scotch*.

– Ia te uită ce mi-a dat, triumfă Eroul. Primă de calitate! Pentru o scoțiancă, e semn bun, nu? Hai să-i ardem un gât, San-A. Te previn că, în fond, țărișoara asta-mi place. Pescuiesc peste tot: și-n lac, și-n așternut.

Intrăm în camera lui, după ce am concediat-o pe Katty sub un pretext dubios.

– Și cum ți-a mers cu blonda de la castel? întreabă Don Juan-ul Poliției franțuzești.

– Cum nu se poate mai bine.

– Ai aranjat o întâlnire, un abonament?

– Am aranjat una pentru o vizită la fabrica de *scotch*.

– Ei, și? Îți închipui că 'mnealor or să-ți esplice cum pun drogul în limonadă?

– Nu, dar vizita asta o să-mi permită să cunosc locurile. Și cunoscând locurile, pot să mă-ntorc acolo noaptea, pricepi, măi, disperarea științelor psihiatrice?

– 'nțeles. Nu s-a smiorcăit prea tare gagica cât privește 'gresiunea? Să fiu al dracului, a fost o 'gresiune tare ca gresia, mare spectacol, nu?

– Perfectă. N-a protestat și nici mătușă-sa n-a zis nimic. Între noi și planeta Marte fie vorba, asta mă cam șifonează.

Enormul, care tocmai își vărsa o porție niagarescă în paharul pentru spălat pe dinți (pahar care nu-i folosit niciodată conform indicațiilor fabricii producătoare), Enormul, repet, pune brusc jos sticla.

– Ce m-a mai trăsnit peste bot... Ai văzut?

Își bagă mâna în buzunar și scoate un pumn de dinți.

– Jocul meu de domino a căzut pe câmpul de onoare. Te avertizez că va fi facturat Administrației. Eram în exercițiu.

Molfăie cuvintele de parcă ar avea piure de cartofi fierbinți în clămpănitoare. I-au mai rămas doar câteva

boabe amărâte din toată tocătoarea lui de biftecuri: molari în special.

– O proteză cum n-am mai avut alta, oftează. Mecanică de precizie cu care puteam hali și pietre!

– Pietre poate, dar nu și chei englezești...

– Nu-mi mai vorbi! A fost așa de rapidă, că n-am avut timp să parez lovitura. Era să leșin, San-A.; și mă cunoști; nu-s o damicelă lăuză.

Dă pe gât paharul de tărie până-i vede clar fundul. Apoi se duce să deschidă un sertar al comodei și ia de acolo un obiect arămiu și dreptunghiular, de dimensiunile unei cărămizi. Îl aruncă pe pat.

– Produsul chetei parohiale, dom'le comisar.

Constat că e vorba de o gentuță din piele de vițel.

– De unde ai luat asta?

– Nu am luat-o, mi-a fost dată.

– Cine?

– Păi, blonda. Când i-am arătat pușcociul meu răcnind „Money", ea mi-a întins sacul. Nu puteam să refuz ceva oferit cu atâta drăgălășenie.

Grasul rânjește:

– Desfă-o, domnule, odată! Are un ruj de buze foarte ciudat copila asta.

Deschid capacul poșetei și emit un șuierat care mi-ar garanta succesul într-o groapă cu reptile.

Poșetuța de piele conține un pistol. Și nu unul de salon, ci unul strașnic, suedez, de 9 mm, cu care ar putea fi perforate negresele din trioul Peter Sisters aliniate în șir indian, la fel de ușor ca o piersică coaptă.

– Să nu-mi spui că-și făcea genele cu chestia asta! se amuză Majestatea Sa Béru turnându-și ochi un nou pahar de *scotch*.

Miros țeava armei și percep un miros ușor de praf de pușcă. Această bijuterie de familie a fost folosită de curând.

Îmi spun că această armă explică, poate, resemnarea celei mai tinere dintre doamnele Mac Herrel în ceea ce privește agresiunea. Doamnele nu țineau să se întreprindă o hăituire care ar fi permis arestarea vinovatului și descoperirea că Cynthia avea în geantă accesorii de toaletă cu totul particulare.

În afara păcănitoarei, poșeta mai conține un permis de conducere și cartea gri a mașinii, opt bancnote de o liră, puțin mărunțiș și o cheiță de siguranță. Cred că această cheie nu deschide nici o ușă de la Stingines Castle, unde broaștele sunt mai mari decât cutiile de scrisori. Pe scurt, agresiunea a dat roade duble și, o dată în plus, Îngrozitorul s-a dovedit la înălțimea sarcinii.

– Bună zi, Grasule, zic trăgând o dușcă de whisky chiar din sticlă.

– Bună zi, dacă nu luăm în calcul și colții mei pierduți. Cu ce dracului o să mai halesc acum?

– Nu te văicări, o să-ți comandăm macaroane. Și fiindcă ai fost de mâna-ntâi, îți fac o favoare, omule.

– Ce fel? țâșnește, sub formă de întrebare, speranța.

– Te iau în serviciul meu.

– Te-ar deranja să desfășori puțin covorul, ca să-nțeleg și eu?

Îi spun despre invitația care mi-a fost făcută și despre stratagema pe care am găsit-o pentru a-l face și pe Gras să intre în Stingines Castle.

Și iată că știrbul se pune pe făcut spume. Bérurier I nu e de acord.

– Fără prostii! Când îmi găsesc și eu o zeiță a amorului ca madam Hantine, tu vrei să mă-nchid în pușcăria aia igrasioasă? I-auzi vorbă, să fac pe valetu'! Eu, Bérurier! Eu, care nu mă plec decât ca să ridic batista unei dame! Nu-i în principiile mele! Bérurier sclav! Mai lasă-te de bancuri, San-A.! Te-ai obosit la creieraşi, sau ce? Bérurier

golitor de țucale! Taică-meu, care era fermier, avea băieți la fermă! Și tu vrei ca...

Profit de faptul că e obligat să tragă un deget de aer în pieptu-i și răcnesc:

– Comedia s-a terminat! Inspectore Bérurier, ești aici în serviciu comandat! O să faci ce-ți ordonă șeful, fără mutre sau semne de reproș dacă nu vrei să te coste gradul, vechimea și pensia. Înțeles?

Învins ca întotdeauna, scade tonul și continuă să cârtească.

– Mă cunoști, San-A., știi bine că munca nu m-a speriat niciodată. Cân' tre' să joc roluri, nu-s contra. Dovadă azi după-masă! Cere-mi să mă deghizez în orice chestie vexantă, pentru muncă, de acord, accept: mă-mbrac în organizator de pompe funebre, în general, în deputat, în lionez, în codoașă, în maica Mac Herrel dacă e nevoie; dar în valet, nu-i posibil, nu un Bérurier, Tonio, niciodată! La noi, inteligența nu e branșată pe înalta tensiune, recunosc. S-ar putea chiar să fim încornorați. Bem cam multișor, probabil nu ne spălăm destul pe picioare, sunt de acord. Da' avem, mă scuzi matale, demnitatea noastră de Bérurieri!

Capitolul VIII

ÎN CARE PROCEDEZ LA PREPARATIVE, LA INSTALAREA MEA ȘI LA DOUĂ VIZITE, DINTRE CARE UNA ERA CÂT PE CE SĂ SE TERMINE NASOL PENTRU SUPERMANUL POLIȚIEI FRANCEZE

La ora deschiderii magazinelor, investigăm Myback-side-Ischicken ca să improvizăm o ținută *ad-hoc* pentru noul meu lacheu. După câteva insuccese (scoțienii sunt, mai degrabă, subțirei), găsim o pereche de pantaloni negri, o vestă albă și un papion pentru Bérurier. Adjunctul meu afișează o mare tristețe, ca și cum preparativele s-ar referi la funeraliile Balenei Sale. Oricum, am pus capăt reticențelor lui tâmpite: se lasă înțolit în valet de mare *house* cu o resemnare înduioșătoare. Béru e ca un câine mare când îl duci la veterinar. Nu-i face nici o plăcere, dar se supune.

Prevăzuți cu toată panoplia perfectului lacheu, ne întoarcem la Stingines pentru bun-rămasul obligatoriu față de cei de la *Great Hotel of the Generous Scottish*. Katty are lacrimi în ochi, madam Mac Hantine își reprimă leșinuri de prințesă al cărei cavaler (în cazul de față Béru) se îmbarcă pentru cruciadă, direcția Țara Sfântă. Doar hangiul pare să nu obiecteze cine știe ce. De fapt, suportase invazia franceză fără nici o plăcere.

Direcția castel!

Pe drum îi dau sfaturi lui Béru privind viitorul său comportament. Mă ascultă molfăind un chiștoc de țigară de foi. E amărât mamutul. Se poate lesne deduce că are gândurile mai negre decât lenjeria personală. Pentru a-l energiza, recurg la un morcov tricolor capabil să pună în marș cel mai încăpățânat măgar.

– Dacă o să câștigăm în afacerea asta, Béru, având în vedere implicațiile internaționale, vor fi iluminații multicolore la Colivia Sticleților, în cinstea noastră. Sunt sigur că Bătrânul nu va refuza să-ți iscălească avansarea. Eu, unul, mă simt deja în compania inspectorului principal Bérurier.

Se topește ca un pepene copt.

– Crezi sincer asta?

– Tot ce poate fi mai sincer, dragul meu. Se luminează a sărbătoare.

– Vezi, îmi spune Obezul, nu c-aș fi *megaman*, da' mi-aș trânti un galon în plus ca să-i arăt lu' Bertha că nu s-a împreunat cu nătărăul pe care-l crede ea.

Constat în drum că Triumph-ul lui Miss Cynthia nu mai e pe marginea cărării. A venit cineva să-i schimbe caltaboșii.

– Dă, Doamne, să nu te recunoască, îi zic viitorului inspector principal.

– Cine?

– Cynthia.

– Ești cu pluta! protestează Voluminosul. Deghizat cum eram, nici Bertha în persoană nu m-ar fi recunoscut.

Bertha! Revine mereu în conversația lui Béru, ca o muscă pe zahărul pudră. Îl bate, îl înșală, îl cicălește, îl boscorodește, îl invectivează, îl insultă, îl batjocorește, îl ridiculizează, îl jignește, îl calcă în picioare, îl devitaminizează, îl spurcă, îl corupe, îl oprimă, îl comprimă, îl deprimă și cu toate astea el o iubește. Ea cântărește o sută de chile, are șaisprezece bărbii, patruzeci și trei de chile

de țâțe, negi cu păr. E buhăită, cu burta mare, cu obrajii căzuți, cu buze umflate, încăpățânată. Dar el o iubește. Ce frumoasă-i viața!

* * *

Ne facem intrarea la Stingines Castle. Majordomul îl ia în primire pe Béru.

– James Mayburn, se prezintă el.

– În ceea ce mă privește, am două, replică Béru, care crede că-i vorba de umor britanic.

Și-i trage scorțosului majordom o labă formidabilă, care îi desprinde acestuia plămânul stâng și îl propulsează în perete. Cordialitatea brutală nu pare a fi pe gustul manieratului, care protestează cât îl țin puterile. Dar cum toate protestele sunt adresate în limba engleză și cum amicul Béru nu pricepe o iotă din limba lui Shakespeare, incidentul nu are nici o urmare.

– Învață să te manifești mai reținut, bătrâne, îmi sfătuiesc lacheul. Suntem în țara flegmei, nu uita asta, te rog. Aici, un gentleman își poate așeza curul pe un mușuroi de furnici fără să ridice o sprânceană mai sus decât ailaltă sau să-și vadă gagica dând din craci sub altul și să-și reprime cu distincție un căscat de plictiseală.

Maiestatea Sa Benoît cel Mare promite și se apucă să-l urmeze docil pe bătrânul dezarticulat. Pe culoar întâlnim o simpatică subretă carosată aerodinamic și Béru, asudând la valizele noastre, cum îi stă bine unui valet perfect, se răsucește vertiginos s-o admire. Din această mișcare omagială, lovește o consolă și un vas chinezesc cocoțat pe ea, care porțelanuri descriu un picaj pe lespezile stil. Mayburn se preface într-o statuie a indignării silențioase.

Lacheii francezi nu par a fi marea slăbiciune a majordomului-șef. Îl aud boscorodind câteva cuvinte înfundate.

– Ce mormăie găinarul? se îngrijorează Béru.

– Zice că eşti o gogoaşă seacă, mint eu şi sunt foarte aproape de părerea lui.

Béru îi aruncă majordomului o privire mai sângeroasă decât o halcă de muşchi de vită.

– Şi-a permis el asta? Ascultă, San-A., dacă manechinul ăsta nu-şi moderează expresiile, îi fac o moacă mai umflată ca Bentley-ul nostru şi mult mai pătrată.

Şi continuă, făcând aluzie la trecerea cameristei:

– Sunt oarece puicuţe de jumulit pe-acilea, nu vezi? se bucură seducătorul. Păcat că n-am proteza completă, ai avea ce să vezi!

Nici un alt incident de consemnat. Ne instalăm în apartamentul nostru. Eu în camera principală, Malacul în camera mică din fund.

Se sună pentru masa de prânz şi cobor să prezint gazdelor pachetul cu respectele mele. La prânz, logodnicul nu haleşte la castel şi nici directorul distileriei.

Suntem, deci, între noi. Bătrâna Mac Herrel vorbeşte puţin, face găuri în platouri. Cât despre Cynthia, cum s-au terminat aperitivele, îşi lipeşte piciorul de al meu mai strâns ca un leucoplast. Vrea şi vrea păpuşica. Vă spun de pe acum că va căpăta.

Între altele, vreau să-mi fac o opinie în ceea ce o priveşte. Povestea cu revolverul din poşetă nu-mi dă pace, îmi storceşte circumvoluţiunile creierului. Şi cel mai habotnic popă ar împărtăşi-o fără spovedanie. Duduia pare făcută numai şi numai pentru iubire, şi totuşi, donşoara cutreieră meleagurile Scoţiei natale cu o seringă de făcut găuri în semenii săi, de care, în mod evident, s-a folosit nu demult.

În timp ce se înfăşoară în jurul părţilor de sub masă ale persoanei mele, Cynthia îmi prezintă un rezumat despre drăgălaşa sa existenţă. Este fiica unei nepoate a doamnei Daphné. Mama i-a murit la naştere şi mătuşa a

crescut-o. Au locuit cea mai mare parte a timpului la Nisa, pe când unchiul Mac, fiul lui tanti, încă mai conducea stabilimentul. Dar unchiul a fost împușcat la o vânătoare de fiare și, depășindu-și suferința cu un stoicism extraordinar, curajoasa mătușă Daphné, în ciuda infirmității sale, a revenit în patria-mamă pentru a se ocupa de distilerie. Face față obligațiilor cu ajutorul lui Mac Ornish.

Masa fiind gata, Cynthia îmi declară dintr-odată:

– Mătușa mea are o rugăminte la tine.

Bătrâna îi face semn tinerei sale protejate să continue și Cynthia se supune:

– Valetul nostru ne-a părăsit alaltăieri și, în mod provizoriu, Mayburn servește la masă. Dar ai văzut, e destul de bătrân. Astă-seară avem o cină importantă și dacă servitorul tău l-ar putea ajuta pe James...

Presimt o embolie în aortă. Béru servind la masă, imaginați-vă tărășenia!

– Bine-nțeles, cu dragă inimă, zic, dar știți, eu sunt un artist și valetul meu practică un serviciu prea puțin ortodox.

– Ce importanță are? strigă Cynthia. O să fie perfect. Hai, vii?

– Unde?

– Păi să vizităm distileria! Ai uitat?

Mă ridic. Și cu cât entuziasm mă duc acolo!

* * *

Rotofeiul domn Mac Ornish ne așteaptă într-un birou mobilat *old England*. Totul e victorian în această cameră, de la călimară până la portretele atârnate pe pereți, care îi reprezintă pe membrii familiei Mac Herrel, conducători succesivi ai distileriei încă de la fondare.

Îmi imaginam o uzină extra și iată-mă aterizând în niște vechituri de hale prăpădite, cuibărite în fundătura unei străzi fără trotuare.

O poartă de fier ruginită care se deschide scârțâind, o ușiță de fier și atât. La dreapta, birouri într-o căscioară medievală, în care trebuie să fi locuit primii Mac Herrel care distilau. O curte pavată cu dale rotunde.

În fund, la stânga, distileria propriu-zisă în care stau, sub un geamlâc, sacii de grăunțe care vor furniza alcoolul. La dreapta, secția de îmbuteliere. Mașini de spălat sticlele, mașini de capsulat. Ultimul mecanism mă interesează în mod special. Ca și cum prea puțin m-ar interesa, îl întreb pe Mac Ornish dacă nu există și alte capsulatoare, chestie la care răspunde negativ. Niște localnice roșcovane, la fel de ademenitoare ca niște saci de cartofi, lipesc etichetele; altele împachetează sticlele. Totul se operează în tăcere, cu rapiditate și precizie.

– Expediați multe sticle zilnic?

– Două-trei sute, cel mult, mă pune-n temă rotofeiul.

Cynthia participă și ea la vizită. Când nu pricep un termen prea tehnic (Mac Ornish vorbește doar engleza), îmi traduce ea; când vă spuneam eu că micuța are darul limbilor!

Mă pun la curent cu tot procesul de fabricație. Băutura se distilează, apoi se pune la învechit în recipiente speciale.

Acestea sunt aliniate într-un subsol adecvat, săpat sub ansamblul clădirilor. Pivnița, imensă, este într-adevăr impresionantă. O lumină crudă se răspândește în acest gen de criptă în care dorm provizoriu butoaiele ermetic închise, aliniate unele lângă altele. Pe fiecare dintre ele, o plăcuță de aramă marchează anul, despre care Cynthia îmi spune că este al umplerii butoiului. Un *scotch* foarte bun stă cel puțin optsprezece ani la învechire. Pasionant, nu?

Străнut, e al dracului de rece în subterană. Trebuie să recurg *subito* la ștergătorul de muci ca să previn dezastrul. Prea repede, chiar, pentru că îl scap din mână. Și,

căutându-l, observ pe pământul bătătorit ceva insolit: câteva pete purpurii.

Dac-am fi într-o cramă de viticultor, n-aş fi dat atenţie, dar whisky roşu nu există, din câte ştiu! Petele sunt în formă de steluţe. E sânge, fraţilor. S-o fi zdrelit un muncitor în timp ce manevra la butoaie, fără îndoială. Dar, cu toate astea, chestia mă pune pe gânduri.

La scurt timp după asta, vizita ia sfârşit şi rămân singur cu Cynthia. Rochia mov îi pune în valoare obrazul bronzat şi părul blond şi miroase la fel de bine ca o vară la Capri. Ambalaj de lux.

– Apropo, zic, ai veşti despre agresorul tău?

– Nimic. Mătuşica Daphné n-a vrut să depun plângere. Aici lumea ţine teribil la *standing* şi ea crede că o anchetă a poliţiei are întotdeauna ceva umilitor, chiar dacă eşti victimă.

Asta-i tot.

Îmi propune să ne bem ceaiul într-un club mixt.

Evit să-i spun că prefer să umplu cu apă caldă mai curând cada decât propriul meu stomac şi ne ducem să degustăm o ceaşcă de Ceylon şi să ronţăim prăjiturele cu gust de flori. Nostimă anchetă, prieteni! San-A. preferă acţiunea, după cum ştiţi, nu? Chestiunile cu învârtitul în jurul cozii, cu săru' mânuşiţa, degetul mic ridicat pe coada ceştii de ceai, toate astea nu sunt genul meu şi încep să-mi blestem intuiţia. Mandea şi nimeni altul i-a propus Bătrânului această anchetă. Facem deseori în viaţă mult mai mult decât trebuie, credeţi-mă. Oamenii se comportă ca actorii în turnee păduchioase. Aiuriţii reuniţi! Nu-ţi pretinde nimeni nimic şi te angajezi de-a surda în trupele aeropurtate, sau la spălat şosetele unui olog, sau garantezi pentru un amic lefter plata în mai multe rate a maşinii cumpărate de la un hoţ cu cazier.

– Pari gânditor, murmură Cynthia luându-mă de mână. Şi continuă:

– Care-i prenumele tău?

– Antoine. Dar poți să-mi spui Anthony, sunt bilingv.

Terminăm agreabil ziua, cu excepția momentului plecării la Stingines, când îl întâlnim pe sir Concy, evident plasat în așteptarea noastră la volanul Sprenett-ului său cu dublu carburator și ulei de ricin în circuit.

Cynthia frânează când îl vede. Dac-am fi avut niște cartofi fierbinți în gură, *good afternoon*-urile noastre ar fi sunat mai clar. Dragul de sir Concy îmi propune să urc în mașina lui, chipurile ca să i-o apreciez.

Ca să evit impolitețea unui refuz, accept.

De-abia închid portiera și individul, luându-se drept Moss, a cărui naționalitate o are (nu însă și reflexele), demarează în trombă. Spatele mi se lipește de spătarul scaunului, în timp ce stomacul rămâne în suspensie, la patruzeci de centimetri distanță de noadă.

San-Antonio are nervi de oțel, nimeni nu se îndoiește de asta, sunt convins, altfel mi-ar plăcea să-l descopăr pe eventualul sceptic doritor să-și vadă nasul deghizat în pătlăgică fleșcăită. În loc să bâțâi pe aria „M-a apucat sughițul, Dumnezeu mi-a făcut-o", îmi scot pila de unghii și-mi ajustez manichiura ca și cum m-aș afla într-o sală de cinematograf în timpul antractului, nu într-un bolid cu contrapârțâitoarea cutată și storuri venețiene pe tambur, al cărui ac de vitezometru s-a îndrăgostit de numărul 190.

Această impresionantă demonstrație de forță morală îl calmează cât de cât pe Mister Teribilos, care încetinește. Nu-i nevoie să fi buchisit liniile palmei acestui tip pentru a înțelege că are linia inimii în zigzag. Un gelos! Cea mai tristă dintre toate categoriile de nătărăi. Gogomanii care-și deteriorează celulele cenușii îndoindu-se de gagicile lor mă calcă pe bătături. Ca și cum un tip ar putea spera, în mod rezonabil, să-și anexeze o femeie fidelă!

Nu există femei fidele, nu există decât femei frigide. Și-i mai bine să împarți cu cineva un vulcan decât să-ți asiguri exclusivitatea unei banchize, toată lumea știe asta, chiar și eschimoșii (fie că se numesc Gervais sau e vorba de altă marcă de înghețată). Prima chestie pe care o oferă eschimoșii oaspeților lor sunt propriile lor neveste, bine unse cu untură de pește.

Sir Concy crapă de gelozie. A priceput imediat că inima și trupul logodnicei sale mi-au rezervat un loc cât Palatul Versailles și nu poate accepta asta. Și atunci, ca toți torturații de palpitantă, are nevoie de o conversație cu mandea.

– Ce căutați la Stingines? mă întreabă, abrupt, după o lungă perioadă de tăcere.

– Credeam că v-am explicat, ripostez neglijent. Scriu o carte despre...

– Nu cred.

Deodată nu mai văd roșu, ci purpuriu!

– Într-adevăr?

– Prefer să vă spun că n-am înghițit o iotă din povestea cu atacarea Cynthiei. Dacă subiectele romanelor pe care le scrieți sunt tot atât de proaste ca povestea asta, cu siguranță nu sunteți un scriitor de mâna întâi.

Continui să tresar. Nu-s un afurisit, dar aș da jumătate din veniturile voastre contra unui bilet de metrou compostat de două ori pentru a mă putea explica cu fiorosul ăsta în stilul meu, care stil e destul de contondent.

– Cu alte cuvinte, zic eu stăpânindu-mi nervii, puneți la îndoială onestitatea logodnicei dumneavoastră?

– Pun la îndoială autenticitatea banditului. E un scenariu prost.

Îl bat ușurel pe umăr.

– Sir Concy, spun, vă dați seama că sunteți pe punctul să mă ofensați grav?

Mişto întoarsă din condei, nu? Aveţi probabil impresia că v-aţi înşelat asupra lecturii şi că vă legănaţi într-un roman de capă şi spadă. Nici la curtea lui *François the first* gargariseala nu era mai elegantă.

– Probabil, recunoaşte tristul sir Concy, crispându-şi falca de ştiucă.

– Atunci sunt obligat să vă cer să binevoiţi să-mi prezentaţi scuze, mă ambalez eu.

– M-aş mira să fac asta, ricanează tânărul ţap.

Nu mai suport. Şi, pe deasupra, supapa mea de siguranţă s-a gripat şi nu şi-a luat aspirina?

– Eu însă nu, zic. Opreşte-ţi trotineta asta de debil mintal şi o să vezi.

– Crezi că mă sperii? întreabă baronetul.

În loc să oprească, apasă pedala până la fundul planşeului, ceea ce accelerează defilarea peisajului. La care San-A. se decide să-l joace pe Tarzan, ediţie revăzută şi corijată de Lemmy Caution.

Un şut la gioale îl obligă să ridice piciorul de pe acceleraţie. O mică izbitură cu muchia palmei peste mărul lui Adam îl asfixiază. În timp ce el încearcă să-şi reactiveze suflanta, apuc volanul şi frânez.

Spenett-ul execută câteva zigzaguri şi stopează de-a curmezişul drumului. Mă aplec deasupra lui Concy, deschid portiera şi, cu un un-doi, îl expediez pe trotuar.

Iată-mă afară din tărăboanţă şi pe mine. Ajung la el exact în clipa în care se ridică.

– Cum zici să facem cu scuzele? întreb. Vin acum, sau le trimiţi prin poştă?

Are ochii injectaţi de sânge.

– Nu retractez nimic. Cred că ai pus la cale aventura asta idioată ca să intri în contact cu Cynthia. În ajun te-am văzut cum dădeai târcoale castelului Stingines. Pe ea o pândeai. Probabil că ai cunoscut-o pe Cynthia pe

Coasta de Azur şi acum o urmăreşti. Nu eşti decât un ticălos de franţuz, mai lacom de fuste decât un câine.

I-aş obiecta că un câine n-are nici o treabă cu lenjeria feminină, dar sunt prea furios. Nici nu mai pot să vorbesc. Tot ceea ce pot să fac e să i-o plătesc. Şi chestia se pune în mişcare. Atâta doar că Musiu a luat lecţii de box, de lupte, şi nu prin corespondenţă. Se fereşte strălucit de stânga mea şi contrează cu dreapta lui. Gust un croşeu din marmură de Carrara veritabilă, care mă face să văd Stromboli în plină activitate. Fârţâgăul ăsta e mult mai puţin fragil decât pare, mi-e clar că nu cade pe jos doar dacă sufli spre el. Sosirea Cynthiei la volanul Triumph-ului mă bagă-n viteză. Copila scoate tot soiul de exclamaţii şi ne imploră să punem capăt caftelii, cu tot atâta succes cât ar avea cineva dacă le-ar recita din Verlaine unor câini care s-au încăierat.

Cum Concy îmi expediază o dreaptă, plonjez şi îi înfig tărtăcuţa în bufet. Cade în fund, se ridică de parcă ar fi de cauciuc şi-mi plasează un un-doi pe care-l amortizez cu mare trudă. Nu ştiu dacă a învăţat la Cambridge sau la Oxford să se bată, dar e clar că urâtul ăsta merită cu felicitări licenţa de profesionist.

M-aş simţi nasol să mă las făcut K.O. de un scoţian, şi încă în prezenţa unei gagicuţe încântătoare care are în mod evident o promiţătoare înclinaţie către mine. Curaj, San-A., la luptă pentru Franţa eternă!

Orice naş îşi are naşul, după cum spunea un jucător de rugby pe linia de trei sferturi (un tip foarte integru, de altfel). Strâng din măsele ca să las furtuna să treacă; trebuie să-i adorm încrederea, să-l fac să creadă că mă lasă puterile, că aproape a câştigat şi că nu-mi mai trebuie decât atingerea unui fulg pentru a pica în lumea dreptţilor. Concy îşi pierde prudenţa. Se descoperă. Îi văd ficatul fără gardă, limpede ca o planşă anatomică în culori şi mai lipsit de apărare ca un excentric care ar traversa

Niagara pe un fir de păianjen fără plasă de asigurare. San-A., scoate pachetul la înaintare! Repede! Tot pachetul de mușchi pentru ocaziile *big*! Bum, a pornit!

Și ajunge la destinație.

Încasează lovitură de berbec exact acolo unde trebuie, și zgomotul produs de încasator aminteşte ciudat de scrâșnetul frânelor unui tramvai la coborâri de pante. Cade. Din fericire *(for me)*, cade în față, ceea ce-mi permite să-l culeg superb cu un un-doi la arcade. Una dintre ele pârâie ca nasturii de la șlițul unui domn care a făcut o gaură în peretele băii rezervate femeilor.

Iată-l acum pe sir Concy întins pe gudron, cu brațele în cruce, *groggy* cum nu se recomandă și înzestrat cu niște ochelari de soare fără rame, dar puternic colorați în vânăt, specialitatea casei lui mandea.

– E îngrozitor, hohoteşte Cynthia, aplecându-se peste el.

Își scoate batistuța ca să-i șteargă sângele. Apoi găsește un clondir de tărie în torpedoul logodnicului și-i dă să înghită o dușcă de alcool.

– Îmi pare rău, îi spun Cynthiei, dar băiatul era mort de gelozie și m-a insultat grav.

– Ești o brută și te detest!

Sunt total zdrobit. Nu mai știu la ce sfânt să mă-nchin, cum spunea un sugar a cărui dădacă rămăsese fără lapte.

Concy și-a revenit. De bine, de rău, se pune din nou pe picioare masându-și burta.

– *Darling*, îi ciripește Cynthia, nu poți asista la serata noastră în halul în care ești. Du-te acasă. Te sun mai târziu.

Face da din căpățână și se urcă în tărăboanța lui poticnindu-se. După ce s-a cărăbănit, Cynthia se întoarce către mine.

– Iartă-mă că m-am răstit la tine. Era doar o mică șmecherie. Calmant pentru gelozie. Pur și simplu l-ai tăbăcit, mai adăugă, cu un zâmbet radios pe buze.

N-aș vrea să vă trag pe sfoară, iubiților, dar fata asta pare mulțumită de scatoalcele administrate iubitului. Așa-s gagicile, ce mai: niște scumpițe cu legitimul, dovezi de amor cât încape! Dar sunt gata să-și vândă și ferma și caii pentru a fi pe placul întâiului străin solid construit care-i pocește mutra legitimului.

– Deci nu prea-ți pasă? întreb.

Redevine serioasă.

– Las-o baltă, Tony! Ai înțeles de la început că am oroare de băiatul ăsta.

– E totuși logodnicul tău.

– Pentru că mătușica Daphné a hotărât așa. Chestie de bani mulți. În Scoția, banii sunt mai importanți decât oriunde altundeva în lume.

– Dar, fir-ar să fie, ești majoră! Dacă tipul îți displace...

– De displăcut îmi displace și crede-mă că amân cât pot căsătoria, dar mătușa e o persoană încăpățânată, căreia îi datorez totul. Nu am avere și...

'Nțeles. Nu vrea să se transforme în dezmoștenită frumoasa Cynthia.

– Biata de tine, murmur.

Se lipește de mine fremătând ca o trestie în briza serii (nu vă speriați, e minutul meu de poezie) și nu am altceva de făcut decât recensământul dințișorilor, înregistrat cu vârful limbii. Da, are, într-adevăr, treizeci și doi. Și nu toată lumea poate pretinde asta.

– După cină, îi sugerez, vii la mine în apartament...

– Vai, Tony... se indignează dulcea copilă.

Indignarea e de sanchi. În vocea ei se și simte un nu știu ce care spune *yes*.

În viață, ceea ce trebuie să salvezi cu orice preț, după femei și copii, sunt aparențele.

– Ca să vorbim, mă grăbesc să adaug.

Capitolul IX

ÎN CARE CONTINUI SĂ TRATEZ TOCMAI RUBRICILE ANUNȚATE ÎN DESCHIDEREA CAPITOLULUI PRECEDENT1

E frumos Béru în haina lui de un alb imaculat, cu cravată neagră, pantaloni negri și mănuși albe.

Am insistat să se radă. Are părul lins lipit de geamandură, tenul proaspăt. E ca o gravură de bou îmbrăcat elegant! De necrezut ce bine-i vine uniforma. Dintr-odată, iată-l consolat că joacă rolul de valet. E absolut de acord cu asta și se benoclează cu plăcere în toate oglinzile.

Facem o ultimă repetiție.

– Deci ai priceput bine, Grasule? Mai întâi servești doamnele. Și pe partea stângă!

– 'nțeles! Ce, mă iei drept tâmpit?

Evit să-i răspund afirmativ și îi dau înainte:

– Când torni de băut, ia-o ușurel, nu turna ca pentru tine, da?

– Juma de păhărel, ca la regim. Mi-ai mai spus, protestează mamutul.

Își netezește părul din urechi, îl răsucește în buclișoare pe care și le îndeasă la loc în pavilioane.

– Ei, dacă m-ar vedea Berthe, ce s-ar mai mira, nepoate! Apoi, deodată:

1. Dar aveam nevoie să fac escală (n. a.).

– Apropo, tre' să-ți zic ceva, San-A. Cân' tu erai ocupat cu vizita la uzina de trăscău, am scotocit prin castel.

Moaca lui de om cumsecade are o expresie misterioasă.

– Și am reperat ceva dubios, mai degrabă bizar.

– Ce anume?

– Ei bine! Imaginează-ți că Maychoses a pilotat vagonetul cotoroanței pân' la o cameră care e în fundul fundului marelui culoar principal.

– Și?

– Stai așa. De obicei, dacă ai remarcat, când o conduce undeva, n-o lasă acolo. Dar când a ajuns în fața ușii, bătrâna a scos o cheie din sân și a deschis ea. A intrat și Maytrucs s-a cărat. Bătrâna rulantă a încuiat ușa după ea și a mers acționând ea însăși fotoliul rulant până la un birou ministerial.

– De unde știi?

Pe Gras îl umflă râsul.

– Păi, valeții nu sunt făcuți să se zgâiască prin gaura cheii?

– Și?

– Nu știu ce s-a apucat să meșterească. Avea o casetă de fier și s-a apucat să cotrobăie în ea.

Tace, își smulge un fir de păr din nas, o mișcare familiară fiindcă Grasul e obișnuit cu acest gen de ablațiuni, după care inspectează firul de păr la lumina lămpii.

– Frumoasă captură, admir; are aproape opt centimetri.

– Ți-l ofer, anunță Béru aruncându-mi firul de păr pe pernă. Bun, unde ajunsesem? Ah, da. Când a terminat, madam baroana s-a apropiat, tot în fotoliu, de o mobilă ca un clasor. A ridicat capacul culisant și a băgat caseta înlăuntru.

– Mersi de informație, fiule; e bine de știut.

– Stai, șefule, că nu-i tot.

– Ce, frate, te-ai hotărât să înlocuiești pagina a opta din *France Soir* de unul singur?

– Am vrut să văd pe dinafară care din camere era, am reperat-o și am detectat-o. E ușor de recunoscut dintre celelalte.

– De ce?

– Pentru că-i singura fereastră cu gratii. Și ți-aș mai spune că gratiile alea nu-s de prea mult timp. Cimentu' e încă proaspăt și ele-s abia la început de ruginire.

– Bravo din nou, Față-Grozavă! Cred că avansarea ta prinde formă din oră în oră.

– N-ar fi de pomană, afirmă fără modestie Bérurier. Bine, mă duc să-mi reiau serviciul. Câte tre' să faci ca să reușești în poliție...

* * *

Când îmi fac apariția în *big* salon pentru cină, toate lumile sunt acolo, cum zice Bérurier. Sunt prezentat multor oameni, le strâng mâinile, toată lumea cotcodăcește. Reprezint atracția zilei printre acești oameni lânceziți în suc propriu. E de față pastorul satului, reverendul Mac Hapott[1], nevastă-sa care-i englezoaică, fiica și fiul lor. Pastorul, un lungan îmbrăcat sobru, cu părul rar, nasul roșcovan și ochi șterși. Nevastă-sa e o persoană țeapănă ca lornionul lui bărbatu-său. Fii-sa, o deșelată care și-a adjudecat deviza Imperiului Britanic, „Dumnezeu și degetul meu[2]"; are coșuri *on the* mutră, ten *yellow*, nasul lung. Fiul e roșu, roșcovan, ruginiu, rumen, roșietic, rumenit, ciudat, retardat și se bâlbâie.

În afară de Mac Hapott, fac cunoștință cu lordul primar, Mr. Edward Sett, și, în sfârșit, cu baronetul Exodus

1. Numele se citește la fel ca fr. *ma capote* – prezervativul meu (n. tr.).

2. Joc de cuvinte intraductibil. În original, *Dieu et mon doigt* – parodie a devizei Imperiului Britanic *Dieu et mon droit,* care apare pe blazonul armatei regale. Motto-ul, adoptat în secolul XVI de regele Henric al V-lea ca deviză regală, se referă la dreptul divin al monarhului de a guverna (n. tr.).

Concy, tatăl omului care-mi datorează cea mai frumoasă criză de ficat din viața sa. Papa Concy e un bătrân rapace cu nasul coroiat, cu bărbia în formă de încălțător de pantofi, cu ochi mici și prefăcuți.

Îi cer veşti despre fiul său, așa, în trecere, iar el anunță societății consternate că Philipp a avut un mic accident de mașină: a frânat prea brusc și a intrat cu capul în parbriz, spărgându-și arcadele, sărmanul iepuraș. Mă înduioșez. Bem câte un *drink* și James Mayburn anunță că Gingășia Sa pe rotile e servită.

Umflatul va trebui să execute triplul lui salt periculos. Simt că palpitanta îmi bate mai repede când mă gândesc la asta.

La masă sunt așezat între tanti Daphné și Mrs. Mac Hapott, ceea nu mă face deloc să mă învelesc. Dar Cynthia e în fața mea și, prin urmare, putem să ne încolăcim picioarele și privirile.

Aperitiv: un somon atât de mare, încât Iona ar putea să se mute în interiorul lui cu întreaga sa *family*. Nu-i cu maioneză, ci asezonat cu un sos cât se poate de englezesc. Misiunea ober-chelnerului Béru? Să țină platoul în fața fiecărui conviv, în timp ce Mayburn îi servește pe rând pe invitați.

Tremur ca în timpul unei emisiuni TV transmise, în direct, de la o operație pe cord deschis. Suspans, fraților!

Tanti Daphné e servită fără nici o problemă; se trece la alimentarea soției reverendului exact în clipa în care Senioria Sa Bérureeană strănută deasupra somonului. Se produce atunci o inflamare a membranei sale pituitare, de unde decurge (dacă pot să mă exprim așa) scurgerea unui lichid grețos care împodobește extremitatea nasului bérureean. Grasu' vrea să scape de neplăcutul ornament gelatinos atât de puțin potrivit cu solemnitatea momentului. Își saltă cotul drept ca să-și ridice

mâneca la nivelul nasului, dar, făcând asta, compromite orizontalitatea platoului cu somon și sosul picant al acestuia se varsă într-o cascadă grațioasă pe gâtul doamnei Mac Hapott, care începe să scoată strigăte ca și cum ar fi descoperit, în patul conjugal, un *horse-guard* în locul vânzătorului ei de predici.

Consternare generală, ce spun eu, mareșală! Îngaim niște scuze. *Tante* Daphné emite mici țipete. Baronetul zice că-i păcat să strici o rochie așa de frumoasă (imprimată cu un motiv de hortensii mov pe un fond de incendiu) și un sos atât de bun. Mayburn îl ceartă pe Béru în engleză, la care Béru răspunde în franțuzește:

– Hei, Maydeux, tacă-ți fleanca dacă nu vrei să-ți trântesc restul în căpățână.

Apoi, depunând somonul în fața lui tanti Daphné, se întoarce către doamna Mac Hapott.

– Între noi doi, micuță doamnă, o liniștește colegul meu, nu tre' să vă faceți sânge rău, dregem noi radical busuiocul. Oricât, mai bine niște sos pe ceafă decât un picior rupt.

Fără să ceară permisiunea nimănui, ia șervetul persoanei sinistrate, îl înmoaie în carafă și se apucă să frece partea dorsală a doamnei Mac Hapott. Apa rece o face pe bătrână să țipe. Reverendul nu-i deloc mulțumit. Nu-i place să-i frece cineva jumătatea în public. Nu că femeia ar fi scoasă din uz, dar în meseria lui nu-și poate permite fantezii.

Cretinul de fiu-său râde ca proasta-n târg. Baronetul profită de confuzie pentru a băga în el crăpelniță cât pentru o săptămână. Ăsta e un super-zgârciob. Are, cu siguranță, portofelul etanșeizat prin sudură autogenă și sigur leșină în biserică când își face apariția careva cu talgerul milei.

Până la urmă, totul intră în ordine și masa continuă.

Béru are acum ca misiune (periculoasă) servirea vinurilor. Bătrâna Mac pare să posede o pivniță *first quality*, cum zicem noi la Paris. Se oferă Pouilly *fumé* la felurile cu pește. Béru, care e expert chelar, manevrează cu clasă și rapiditate, servindu-i pe toți și pe fiecare.

– Vinul nu-i pentru copii, decretează sever pastorul, constatând că le-a turnat loazelor sale.

– O picătură de vinișor n-a făcut niciodată nici un rău nimănui, ce dracu'! pledează servitorul-model.

O arată pe tânăra plină de coșuri.

– Ăsta-i va da culori domnișoarei.

Dar reverendul e inflexibil.

– Nu mai insista, Benoît! intervin. Apoi, către pastor:

– Își face serviciul în stil *auvergnate*, nu-i purtați pică.

Bérurier ia paharul adolescentei pubere și, foarte liniștit, îl duce la gură.

– Ăsta, declară el, este serviciu de tip *bourguignonne*.

Și gustă vinul.

– Nu-i suficient de rece, zice Béru. Dar e bun. Îl comandați direct de la proprietate, madam, sau aveți un angrosist p-aci?

Privirea mea injectată îl face să tacă.

Ca să se afle-n treabă, se duce la măsuța pe care Mayburn tocmai decupează o ciozvârtă de berbec fiert în dulceață de petale de trandafir; majordomul se răstoiește la el în termeni foarte puțin diplomatici. Bérurier își sare din pantofi, ceea ce, la greutatea lui, demonstrează o forță ieșită din comun.

– Ascultă, Maychose, zice, bagă-ți în căpățâna aia că eu sunt pus aicea să te ajut doar în trecere. Dacă nu-ți convine, spune și mă duc la pescuit.

Acestea fiind zise și pentru a-și stăpâni nervozitatea, Grasu' se pune pe tras la măsea; când îi vine rândul să aducă platoul cu brânzeturi, s-a făcut mangă. Mutra lui purpurie captează toate luminile candelabrelor și fluierate

printre gingiile fără dinți. Musafirii iau partea bună a lucrurilor: se amuză. Se amuză discret, dar se simte că fac asta fiindcă n-au curajul să se ofenseze.

Grasu' pipăie exponatele de brânzeturi cu *circonspection*, mormăie aprecieri, dă sfaturi, citează varietățile național-puturoase, promite să expedieze un pachețel când se va întoarce în dulcea Franță. Lui sir Concy, care cere gorgonzola, îi taie macaroana:

– Ajunge, tăicuță! Ai luat de două ori, atenție la colesterol!

Bătrânei doamne Daphné îi aruncă o replică, arătând capul încărunțit al baronetului:

– Mare baftă ai, madam, că nu toți invitații halesc cât ăsta, că altfel ai da faliment! Zici că a scăpat dintr-o foamete și s-a decis să se refacă dintr-un foc.

La desert, un nou incident îl amintește pe primul. Grasu' varsă niște cremă Chantilly pe cravata lui Mac Ornish.

Își repară greșeala în același stil, cu un șervet umezit. Asta pune capac la toate. Mayburn îl ia de-o aripă și îl evacuează.

Era și timpul. Dacă l-ar fi lăsat să servească omleta flambată, Bérurier ar fi răzbunat-o pe Jeanne d'Arc.

Îl regăsesc, o oră mai târziu, în apartamentul nostru. Noaptea e vântoasă și curenți perfizi de aer miorlăie pe imensele culoare goale.

Într-o vestă de flanelă murdară, cu bretelele fâlfâindu-i pe buci, termină de biberonat un clondir de whisky pe care trebuie să-l fi șparlit din bucătărie.

– Bețivan nenorocit, o să avansezi în grad când o zbura porcu'.

Béru hohotește.

– Nu spune asta, San-A., mă aduci la disperare! Ce vrei, ți-am zis de la-nceput că n-am talent de lacheu.

– Trecem pe lângă stângăciile tale idioate. Nu-i poți cere unui elefant să cânte la vioară; dar câtă grosolănie! Ce vulgaritate!

– C...t, geme omul meu, nu te prinde neam viața la castel, iote-te și snob acușica. Eu, tipule, oi fi fost o pacoste la servit masa, da' am ginit multe lucruri.

– Nu mai spune!

– Te-nteresează, nu? rânjește el. Ei bine, închipuiește-ți că butoiul de osânză care conduce fabrica de trăscău...

– Mac Ornish?

– *Yes.* Are artilerie asupra lui.

– Nu mai spune!

– L-am văzut și l-am atins când i-am șters crema de pe porcăria aia de cravată. Și încă un calibru serios. Ăștia care vin în hardughie sunt colecționari de pocnitori.

Mă așez pe pat. Cynthia avea în poșetă un revolver de 9 mm, bătrâna Daphné se încuie, în ciuda infirmității ei, pentru a manipula o casetă misterioasă. Sir Concy junior încearcă să-mi stâlcească fizionomia... și directorașul distileriei se așează la masă cu pistolul la îndemână. Ciudați oameni! Fojgăie aici ca un cuib de șerpi înghesuiți într-o oală de noapte. Din ce în ce mai stranie chestia la care m-am înhămat.

– Și asta încă nu-i tot! afirmă Răsunătorul.

– Să nu-mi spui că bătrâna paralitică are o mitralieră în chiloți.

– Nu, dar taica Mayburn ăla e dotat pentru tehnică de vârf.

– Explică-te.

Malacul clipește din ochi și-mi apucă mâna. Mă *drive* până la patul cu coloane și-mi face semn să urc pe un scaun. Mă supun, impresionat de aerul lui hotărât.

– Tre' totdeauna să caști ochii-n patru la paturile astea cu arlechin, zice sentențios.

– De ce? întreb renunțând să rectific confuziile vocabularului său.

– Ridică franjurile vilbrochenului!

Ridic franjurile baldachinului. Sub brocart atârnă un fel de fruct, înfășurat într-un ciorap de-al lui Béru. Înăbușindu-mi sila, dau la o parte ciorapul, act de bravură care pune la grea încercare atât simțul meu olfactiv, cât și pe cel tactil. Fructul este, de fapt, un microfon.

– Firul traversează toată lărgimea palanchinului și peretele, îmi explică Grasu'. Careva are chef să ne asculte, nu?

– Așa s-ar spune.

Cobor de pe scaun.

– De ce crezi tu că tocmai Mayburn a instalat aparatura asta?

– Pen' că l-am văzut intrând în camera de alături, după-amiază, cu un fel de patefon și mult metraj dă cablu subțire. Pe moment nu m-am prins. Da' astă-seară, după ce m-am dat în stambă ca valet la masă, m-am apucat să-ncerc lanseta în camera ta, fincă e mai mare ca a mea.

– Ce-ți veni?

– Mâine dimineață mă duc la pescuit. Am tifus, bătrâne. Iată-mă apucat de patima...

– Se zice virus, nu mă mai pot împiedica să-l corectez.

– Tot aia! Tu și cursurile tale de gramatică începeți să mă călcați pe nervi! Deci mă antrenam. În scurt timp, n-o să mai găsești în toată Scoția și împrejurimi un lansator de undiță de talia mea. Vizam franjurile marochinului. Uite, floarea de crin de colo. O nimeresc, mă duc să-mi desprind cârligul, felicitându-mă pentru performanță, și descopăr potul-surpriză. Suntem reperați, băiețică. Dacă pot să-ți dau un sfat, operează repede și cască ochii la maximum.

Sunt de acord cu el.

Îmi dau seama că, în ciuda serviciului său extrem de pitoresc la masă, inspectorul Bérurier şi-a onorat cu brio meseria de sticlete.

– Ascultă, îi zic eu, acum cară-te să soileşti, fiindcă aştept o vizită.

– Mâţa blondă?

– Zece din zece. Aşa că degajează terenul de manevră.

Suspină:

– Mă gândesc la ţiitoarea hotelului, San-A. Madama aia ciolănoasă ştia să se poarte când venea vorba de spart nuci. Şi-n plus e odihnitoare faţă de Berthy a mea, care-i atât de greu de manevrat. Acuma mi se pare c-am visat şi că m-am culcat cu carcasa unei pendule.

Scoate din buzunarul vestei a doua sticlă de Mac Herrel.

– Pân' la urmă, o să mă obişnuiesc, zice. Nu-i la fel de bun ca *muscadet*-ul, da' siropu' ăsta calorifierează interiorul. Ciao, hai, pa şi distracţie la aşternut.

Îmi trânteşte o labă care ar demola podul Tancarville.

– Ciocanul meu lucrează pentru pace, fredonează el cărându-se.

* * *

Rămân pentru scurt timp singur. După circa cinci minute, cineva zgârie la uşă. Mă duc să deschid şi mă găsesc în faţa unei Cynthia într-un *baby doll* care ar tăia respiraţia unei pompe de aer pentru camioane de mare tonaj. Să fim drepţi! E o creatură super. Ai fi dispus s-o iei cu ochii închişi (dar şi cu braţele deschise), chiar uitând să ceri bonul de garanţie. Când se suie într-un tren de noapte, căile ferate britanice trebuie să evite ataşarea unui vagon în coada vagonului ei. Pericol de încălecare pe şine.

– Brrr, ce reci sunt culoarele astea, zice fugind către pat.

Plonjează între cearşafurile mele fără nici un fel de fasoane, apoi se uită amuzată la expresia mea aiurită.

– Ce ai, Tony?

Ce am? Tipii care fac pe portdrapelul la defilările militare au şi ei acelaşi lucru, dar îl poartă mult mai sus.

Nu mai vorbim. Nu avem nimic de comunicat. Cinematograful mut a fost şi a rămas de o expresivitate desăvârşită. De când a devenit sonor, cinematograful e mai puţin elocvent. Aşa că tac. Şi-i proiectez pentru început documentarul despre vipera în tufişuri, apoi, ca lungmetraj în premieră mondială şi scoţiană, „Mâna cuvioasei călugăriţe în pantalonul bufant al zuavului pontifical".

Nu ştiu dacă clima e de vină, dar ţara asta mă incită la destrăbălare.

Sunt la bobina a patra când Cynthia scoate un mic ţipăt înăbuşit. Întrerup şedinţa pentru a privi în spatele meu, ceea ce e greu de realizat când practici funcţia de proiecţionist. Ghiciţi ce văd? Pariez unu la mie (precum Cécil B. deMille[1]). O fantomă!

Citiţi corect, căci am scris corect: o fantomă!

E drapată într-un linţoliu alb şi avansează încetinel prin cameră. O lumină verzuie luceşte în locul capului. Merge într-un stil bizar, apropiindu-se de patul nostru alunecând lin. Cynthia ar urla de groază dacă n-aş fi avut reflexul să-i pun mâna pe gură. Mai presus de orice, fără tapaj!

Îmi place supranaturalul, mai dă sare şi piper vieţii, dar nu-mi place să-mi bulească partidele de bulane.

Fantoma se mai apropie puţin şi deodată se împiedică de un scaun. Lumina verzuie se clatină, cade pe jos şi fantoma începe să urle:

– Maica mă-sii! Mi-am belit degetul mare de la picior.

Aprind lumina. Béru, beat turtă, încearcă să se desfacă din cearşaf. La picioarele lui îndurerate zace lanterna

1. Joc de cuvinte bazat pe omofonia între *mille* (mie) şi numele lui Cecil B. DeMille, cineast american (1881-1959) (n. tr.).

cu becuri de culoare verde și roșu pe care o ținea între buze (era să zic între dinți).

Furios, țâșnesc în costumul lui Adam amidonat cu grijă și îl iau de reverul giulgiului.

– Scârba dracului! Individ grotesc ce ești! Cretinule! Mojicule! Dobitoc fără minte ce ești! Gunoiule! Netotule! Fund de pubelă! Retardatule! Inconștientule! Dobitocule! Boule! Neam prost! Scuipat nenorocit! Jegosule! Mârlanule! Rebut nenorocit! Dejecție! Rușine a lumii! Dezonoare ambulantă! înșir, strangulat de furie și trecând sub tăcere termenii care mi se păreau cei mai potriviți pentru ființa asta degenerată.

Se smiorcăie:

– Ei, ce? Dacă nici să glumești nu mai ai voie... Unde-i umorul francez?

Cu un ultim șut în fund, îl propulsez în afara camerei. Se întoarce în apartamentele sale, mormăind scuze și văicăreli.

– Ai un servitor foarte surprinzător! remarcă Cynthia înțepată.

Scot colacul de salvare pentru cazuri disperate și-i brodez o poveste expres. Béru e un fost camarad de regiment. Mi-a salvat viața și l-am luat în serviciu. Pitorescul său era foarte artistic. Înțelegeți? Atâta doar că bea. Am încercat să scap de el de mai multe ori, dar era atât de disperat, că... Pe scurt, termin prin a-mi relua proiecția întreruptă.

Atac bobina cinci, cea care conține scena de neuitat în cursul căreia cazacul de pe Don își ia nevasta în crupă și-i face un copil în plină bătălie.

Donșoara Cynthia găsește figura asta formidabilă. Strigă „Bis!" și eu mă grăbesc să rebobinez pentru o a doua proiecție. Tocmai în clipa asta, percep o alunecare în spatele meu. Întind mâna către comutator și apăs: zero, curentul e întrerupt.

– Ce-i? șoptește încântătoarea mea parteneră. Iar el?

– Da.

Sar din pat. Camera e goală. O fi vorba, de data aceasta, de o fantomă adevărată? Fug până la culcușul Grasului. Sforăie ca o cursă de bărci cu motor. Îl zgâlțâi, scoate un răget și-și deschide obloanele de batracian.

– Ce-i, omule? bâiguie Umflatul.

– Iar te-a apucat să faci pe fantoma?

– Ești într-o dungă. Nu m-am mișcat d-aci. După șuturile pe care mi le-ai cardit...

Mă întorc în cameră. Lumina arde de zor; o mână misterioasă a restabilit curentul.

– Probabil că te-ai înșelat, face scumpa de Cynthia.

Părul ei de aur îi încununează luminos căpșorul.

– Probabil, admit.

– Cred că-i mai bine să mă duc la mine-n cameră, zice, dintr-odată neliniștită. Dacă află tanti Daphné...

Râde, mă sărută stil ventuză și dispare.

Cum iese, mă uit uluit în jurul meu. Pot să mai spun încă o dată și tot nu-i de ajuns: iată o anchetă ciudată! Mefisto a trecut pe aici!

Ceva mă face să tresar. Nu știu prea bine ce. Și apoi îmi dau seama: haina pe care o pusesem cu grijă pe spătarul unui scaun zace pe jos. O ridic și o pipăi. Drăcia dracului, pe toți dracii din iad! Portvizitul meu cu legitimația de sticlete, ca și revolverul găsit în poșeta Cynthiei, pe care-l păstrasem la mine, au dispărut.

De astă dată, m-am arhi-fript. Sunt atât de fript, încât, pe lângă mine, Ioana d'Arc ar părea doar ignifugată. Pericol și urgență de gradul zero.

Mă uit la ceas să văd cât e ora[1]; unu și zece.

Noaptea e a mea. Mă înțolesc din nou, dar nu cu costumul meu bleumarin, ci într-un costum de culoarea pe-

1. Unde ați vrea să mă uit dacă vreau să văd cât e ora? (n. a.).

retelui, şi mă duc la fereastră, după ce blochez uşa cu spătarul unui scaun. La şase metri mai jos văd peluza.

Pot să sar, dar de suit la loc, ciuciu! Asta înseamnă că-mi închei noaptea afară. Mă sprijin pe pervazul ferestrei şi buf, dau drumul parâmei. Aterizarea se efectuează în condiţii bune. Umblând pe lângă ziduri la fel de lipit de ele ca o lamă de ras de obraji, o iau către spatele clădirii, unde sunt parcate maşinile. Totul e stins în Stingines Castle. Îmi împing Bentley-ul până la pantă, apoi sar în el şi-l las să ruleze cam cinci sute de metri înainte de a porni motorul.

Direcţia Mybackside-Ischicken!

Capitolul X

ÎN CARE TERMIN DE RESPECTAT CELE PROGRAMATE ÎN CAPITOLUL OPT

Îmi las dricul la intrarea impasului care duce la distilerie şi tropăi până la poartă. Acolo mă aşteaptă prima decepţie; nu am sesamul de deschis uşi. A rămas la noi acasă, la Saint-Cloud, căci nu-l luasem în vacanţa din Dordogne. Or, poarta asta afurisită e înzestrată cu o încuietoare teribil de solidă. S-o ataci cu pila de unghii este ca şi cum ai vrea să goleşti lacul Bourget cu linguriţa. Rămâne soluţia escaladării gardului. A doua decepţie: ăsta-i prevăzut cu vârfuri ascuţite îndoite în afară. Fac totuşi două-trei tentative care se dovedesc infructuoase. O să mă las oare oprit de asemenea obstacole? Aş, da' de unde!

Mă întorc la maşină şi încep să bântui prin împrejurimi în căutarea unui pâlc de copaci. Găsesc până la urmă şi tai o ramură de mesteacăn dreaptă şi lungă de cel puţin cinci-şase metri. O curăţ de crengi şi frunze şi o fixez pe aripa maşinii.

Întoarcere la distilerie. Să fii un tip sportiv e ceva care îţi foloseşte în viaţă. Nu pulverizez recordul mondial la săritura cu prăjina, dar sunt în stare să sar cei trei metri pe care-i are poarta.

Îmi pun haina pe jos, cântăresc şi asigur prăjina în mână, mă dau înapoi numărându-mi paşii. Se pune problema să sar evitând vârfurile de fier ruginit, arcuite cu ferocitate în afară. Va trebui să nu dau drumul prăjinii,

s-o trag după mine de cealaltă parte a zidului și să aterizez cu ea cu tot pe curtea pavată cu pietre rotunde. Închipuiți-vă că-mi rup un țurloi, ce explicație aș putea da pentru prezența mea aici? Că așteptam metroul? Păi, n-au metrou la Mybackside-Ischicken.

Concentrare de atlet.

Și haide, sari, San-Antonio! Alerg drept, cu pași îndesați și iuți. Degetele mi s-au înfipt în lemn.

Înfig prăjina la distanța potrivită și-mi salt cât pot fundul și șalele. Decolez de la sol, torsul meu ajunge la orizontală, se ridică încă. Să nu scap bățul! Cad de partea cealaltă. Atenție la pietroaie! Bing! Un curent electric îmi scutură țurloaiele.

Sunt întreg. Mă resimt, mă dor puțin toate componentele trupului, dar iată-mă în curte.

Prăjina, însă, nu m-a urmat. A rămas înțepenită între două sulițe ale porții și seamănă acum cu o barieră de cale ferată pe jumătate ridicată. Din fericire, distileria nu-i pe o stradă principală.

Mă îndrept direct către antrepozit. Ușa e încuiată, dar cu o broască mai puțin recalcitrantă decât cealaltă, așa că în zece minute suntem prieteni la cataramă.

Cobor scara pe dibuite. După ce ajung jos, îmi aprind lanterna, când sunt sigur că nimeni nu mă vede de afară. Caut și găsesc cu ușurință micile pete pe care le sesizasem în cursul vizitei ghidate din precedenta după-amiază. Le umezesc cu scuipat, iau o mostră pe deget și mă uit cu atenție. E clar că-i sânge. Căutători de nod în papură cum vă știu, trebuie să vă ziceți că fac prea mult caz pentru două pete de sânge. E adevărat. Am inteligența fertilă, ce vreți? Semeni în ea un bob de fasole și recoltezi un pârț. Oricum, până-n prezent nu prea m-am făcut de băcănie. De altminteri, m-am făcut polițai numai după ce mi-am numărat cu grijă simțurile: rezulta că am șase, vă vine să credeți?

Îmi spun că lanterna e insuficientă pentru o explorare minuțioasă a locurilor. Îmi zic, în continuare, că aceste încăperi sunt, provizoriu, neocupate; îmi mai povestesc că mă aflu într-o pivniță, așa că aș putea foarte bine să folosesc iluminatul din partea casei; trag concluzia că aș fi tâmpit dacă n-aș face-o.

Așa că aprind lumina.

De ce mă simt literalmente captivat de atmosfera bizară a antrepozitului? O fi din pricina mirosului de alcool? E starea de apăsare difuză pe care ți-o stârnesc subteranele? Oricum ar fi, îndoit în două, sau, mai exact, în trei, mă apuc să caut alte pete, cu o obstinație de care sunt capabili numai copoii.

Până la urmă descopăr mai mult decât niște pete: o urmă însângerată pe un butoi. Butoiul ăsta e nou-nouț.

Ciocănesc în el cu degetul: sună a plin. Plăcuța de alamă înșurubată pe o doagă anunță că înăuntru este alcool distilat anul acesta.

Am o clipă de ezitare. Mă tulbură duhoarea de alcool a antrepozitului; dar mă tulbură mai ales gândul că sunt în miezul problemei. Am făcut această călătorie și tot ce a urmat, ca mișcări de apropiere, cu țelul de a explora distileria. Ei bine, sunt aici, vreau rezultate! Nu mai ies la suprafață decât cu rezultate clare în buzunar.

San-A. reia examinarea butoiului în chestiune. Și cum are un simț al observației mai ascuțit decât al lui Sherlock Holmes, constată că butoiul a fost un pic torturat cu lovituri de daltă la nivelul celor două cercuri de fier superioare. Să vă explic, deoarece, cu ramoleala voastră, ați fi în stare să nu pricepeți. Cu un ciocan și cu o daltă, cineva a scos cercurile superioare recent, îmi dau seama de asta fiindcă semnele sunt proaspete-prospețele, în scopul de a permite doagelor să se îndepărteze. Și dacă doagele au fost slăbite din strânsoare, rezultă că omul a urmărit ridicarea capacului. Și dacă a scos capacul, este pentru că a

vrut să bage în butoi ceva care era prea mare pentru a trece prin vrană. Vedeți până unde mă duce, până unde mă aduce micuțul meu joc cu „dacă"?

Curiozitatea îmi produce mâncărimi, e ca o invazie de purici. Poate mă înșel și butoiașul conține niscaiva *scotch* cinstit? Dar poate, pe de altă parte, flerul conținut în nasul lui San-A. l-a condus la o descoperire de cea mai *high* importanță.

Cum naiba să explorez acest recipient plin ochi? Dacă deschid vrana, pivnița riscă să se transforme în piscină olimpică. Dacă scot cercurile, mă aleg cu un gheizer de whisky în figură. Ca să transvazez lichidul în alt butoi, mi-ar trebui material ad-hoc și timp. De unde? Alții ar adormi pe ei, dar minunatul dumneavoastră comisar, doamnelor, are mai multe resurse decât creativul domn Boussac.

Iată-l într-o încăpere alăturată, un fel de atelier pentru reparat butoaiele. Ia un vilbrochen și meștereşte la decuparea unei lucarne în partea superioară a butoiului.

Treaba-mi ocupă un sfert de ceas, dar reușesc să dau o gaură cu diametrul de circa șaizeci de centimetri. Ridic micuța trapă aproape rotundă rezultată din această ferăstruială și îmi bag brațul în butoi. Este, într-adevăr, plin de whisky până sus. Aprind lanterna și orientez fasciculul de lumină către baza chihlimbarului. Disting, în butoi, o masă întunecoasă. Scrutez concentrat chestia și constat că-i vorba de un om. Are poziția caracteristică unui fetus conservat într-un borcan. Sar de pe butoiul meu și scormonesc după o cange. Nu găsesc, dar, mai harnic decât o albină (de altminteri, cel mai bun prieten al meu se numește Dard[1]), improvizez un cârlig dintr-o

1. Joc de cuvinte intraductibil rezultat din *dard* (care înseamnă săgeată de aruncat la țintă, dar și ac de albină) – și aluzie la Frédéric Dard, numele real al scriitorului care semnează cu pseudonimul San-Antonio (n. tr.).

sârmă groasă de fier și mă apuc să pescuiesc cadavrul. Cine n-a trăit așa ceva n-o să mă creadă. Cine-ar fi zis că voi practica sportul ăsta! Un mort într-un butoi de *scotch*! Numai mie mi se poate întâmpla așa ceva. Mie și defunctului, *natürlich*! Ce mai aiureală!

Îmi ia aproape o jumătate de oră până ridic mortul destul cât să-l apuc de rever. Îl trag în afara butoiului, constatând, cu această ocazie, că e vorba de un domn la vreo patruzeci și cinci de ani, bine conservat (în alcool de 43 de grade), blond cenușiu, într-un costum de lână albastru, o cămașă albă cu gulerul deschis și pantofi din piele de căprioară. Buzunarele costumului sunt absolut goale. Un detaliu interesant: poartă, sub braț, un toc din piele pentru revolver american. Doar tocul, căci arma a dispărut. Mi-e imposibil să evaluez data decesului, ca urmare a macerării prelungite în alcool, dar pot, cel puțin, să determin cauza; tipul a sucombat din cauza unui glonț de 9 mm. plasat în plină inimă, din apropiere (cămașa lui e complet arsă la locul impactului).

Nu mă pot împiedica să mă gândesc că revolverul găsit în poșeta Cynthiei e de acest calibru și că respectiva păcănitoare fusese utilizată recent.

Ce să fac cu descoperirea mea? S-o duc la obiecte pierdute sau la obiecte găsite? Dacă m-aș asculta, aș alerta Yard-ul pe loc. Acum li se poate prezenta ceva tangibil, concret și mort. Atât doar că, băgând Yard-ul pe fir, aș pierde avantajele anchetei. Noi, băieții veseli de Paris, am fi ăia care dăm de urma cadavrelor și domnii *rosbifi* s-ar împăuna cu laurii victoriei binelui asupra răului.

Nimic de făcut înainte de a-l pune pe Bătrân la curent cu bisness-ul[1]. Lui îi revin deciziile adecvate cazului.

Îl replonjez pe amatorul de whisky în butoi. Potrivesc cât pot mai bine scândura tăiată rotund în capacul

1. În franceză în textul original (n. a.).

butoiului și frec totul cu praf. Ar trebui să știi că există pentru a o sesiza. Nici măcar un tip cățărat pe o scăriță n-ar putea distinge urmele isprăvii mele.

Vă dați seama ce mormânt ingenios? În mod normal, nimeni n-ar fi trebuit să se atingă de butoiul ăsta mai devreme de optsprezece ani. Chiar și atunci când se va îmbutelia zeama, nimic nu garantează că murătura împușcată ar fi descoperită.

Părăsesc antrepozitul și sting lumina după ce am pus totul la loc. La ce bun să-i dau înainte cu investigațiile? Am cea mai bună dovadă că hardughia Mac Herrel e o veselă pepinieră de distinși bandiți.

Că doar n-or pretinde să ne facă să credem că hoitul amestecat în *scotch*-ul casei face parte din secretul de fabricație al celor cinci stele?

* * *

Vântul suflă puternic.

Îmi privesc bățul proptit în vârfurile de lance ale porții. M-am mai folosit de acest sistem sportiv pentru a executa o misiune periculoasă în Germania de Est, cred.

Dificultatea, la figura cu prăjina, e să reușești și dusul și întorsul. Din fericire, vârfurile ascuțite de fier ruginit sunt orientate spre exterior. Îmi iau un elan de cel puțin zece metri și sar cu brațele ridicate. Mă prind de marginea de sus a grilajului. Mă salt și iată-mă în echilibru pe bara superioară, după ce reușisem o ultimă propulsie, punând piciorul stâng pe marginea de sus a zăvorului. Gloria gimnasticii franceze! Odată și odată tot va trebui să veniți să-l vedeți executându-și talentele la bare paralele pe San-A. al vostru. Îmbrăcat în alb ca un călugăr dominican. Cu ecusonul Poliției naționale brodat pe izmene: nu un cocoș, ci un curcan! Mișto! Mai amânăm însă spectacolul, *because*, deocamdată, mă solicită treburi pe cât de urgente, pe atât de ingrate.

Iuțesc pasul către ieșirea din fundătură (Poliția franceză e adesea într-o fundătură) și nu mai am decât vreo cincizeci de metri până să ies când două faruri orbitoare mă inundă brusc cu o lumină mai violentă decât limbajul lui Béru. O mașină rulează lent către mine. Șoferul ei mă vede mai bine ca ziua, încadrat cum sunt de proiectoarele lui de antiaeriană.

Îmi blestem soarta care mă-ncolțește atât de urât. Dar, instantaneu, îmi schimb lungimea de undă a cugetărilor: în loc să oprească, mașina țâșnește către mine. Îmi trebuie a zecea milionime de secundă pentru a înțelege, dar când pricep, mi se zbârlește părul pe tărtăcuță ca al elevilor când intră inspectorul în clasă.

Șoferul vrea să mă strivească, ceea ce nu prezintă nici o dificultate având în vedere că, în fundătura asta, am tot atâta libertate de mișcare cât un șobolan în cursă. La stânga și la dreapta, pereți de cărămidă. În spate, poarta ermetic închisă. Sunt fript, răspăluit, bun de ambalat în paie. În mai puțin timp decât îi trebuie unui funcționar la poștă să facă să dispară un timbru, încântătorul vostru San-A. va fi transformat într-o lipie flamandă. Cu atât mai sigur cu cât hărăbaia de care vă vorbesc e mare cât o camionetă. Dau înapoi. Mașina înaintează. Totul se petrece ca într-un coșmar; povestea are latura oribilă și inexorabilă a coșmarurilor. Doar că ceasul meu Jazz nu va suna să mă trezească.

Dacă aș mai avea pistolul gagicuței Cynthia, i-aș trânti musiului câteva praline în parbriz, doar ca să-i astup un ochi. Arunc o scurtă privire în spate. Nu sunt decât la vreo zece metri de poartă. Pilotul mă înghesuie fără grabă. Savurează situația, salivează de plăcere.

La viteza asta, nu pot spera să-l fentez aruncându-mă la stânga dacă el mă atacă pe dreapta, viceversa fiind integral valabilă.

Trag o gură de aer, exact tristul necesar, cum spune Enormul, cât să-mi oxigenez ideile. Încerc o săritură de crap, doar ca să testez reflexele strivitorului. E un șmecher deghizat în ne-tâmpit. În loc să mă prindă la mijloc, frânează. Și așteaptă urmarea.

Urmarea este geniul la purtător al lui San-A., care i-a adus întâiul mare premiu la festivalul sticletelui cel mai inteligent din toată lumea și din mahalaua sa.

Într-o fracțiune de secundă, mi-am dat seama în ce constă avantajul agresorului meu: mă vede. Cu o repeziciune uimitoare (în sfârșit, eu o găsesc uimitoare, de ce credeți voi mi se rupe!) mă arunc pe burtă la mai puțin de un metru de mașină. A înțeles, dar țâșnește prea târziu. Un pneu trece razant pe lângă obrazul meu și-mi descalță piciorul drept. Mandea nu-și pierde vremea să-și recupereze pantoful.

Mă târăsc sub mașină cât pot de repede. Celălalt începe să dea în marșarier. Amuzant joc, nu? Acum sunt „sub" mașină. Mă răsucesc pe spate (*because* partea cea mai delicată a corpului este în față și e cea mai apreciată de doamne).

Prind cu toată puterea mâinilor puntea din spate a mașinii și-mi ridic capul cât pot eu mai sus. Automobilistul-asasin dă înapoi vreo treizeci de metri, apoi se oprește, mirat că nu mai simte volumul corpului meu sub roți. Mirat mai ales că nu mă vede zăcând în mijlocul fundăturii.

Nu pricepe. Ce pricep eu, dimpotrivă, sunt durerile.

Pavajul ascuțit mi-a dat pe răzătoare spatele și popoul până la sânge. Nu e un mijloc de locomoție interesant pentru distanțe mari, vă rog să mă credeți! Suspensia lasă de dorit. Și apoi, țeava de eșapament îmi frige mâna și-mi scuipă în mutră benzină carbonizată.

Celălalt mai dă înapoi puțin, ușurel, preț de trei sau patru metri. Nevăzând în continuare nimic, pornește

înainte. Probabil că presupune că am fost agățat de bara de protecție față?

Auzindu-l băgând într-a-ntâia, dau drumul punții. Mașina are elan. Iată-mă degajat. Acum, vehiculul e în spatele meu, cu șofer cu tot!

Până să mă vadă în retrovizor și să execute o manevră oarecare, am și țâșnit afară din fundătură. Cea mai frumoasă cursă de o sută de metri plat din viața mea, copii! Și cu un singur pantof!

Fac un sprint către Bentley-ul meu. Mă prăvălesc în el și vâr cheia în contact. Cealaltă mașinuță iese din fundătură cu spatele. Nu se ratează o asemenea ocazie.

Demarez într-o secundă! Cu toată viteza! Și vrrrum! S-ar zice că bucătarul-șef al Turnului Eiffel își aruncă peste bord toate cratițele din bucătărie. Am pocnit mașina adversă în plin. Imediat adoptă forma de banană. Pentru virajele de dreapta nu mai are probleme, le ia de la sine. Cele de stânga însă îi vor crea probleme.

O lovitură pentru care ți se ia instant permisul de conducere pentru vehicule acționate cu benzină.

Șoferul celălalt nu pierde vremea și sare din hârb. Dau înapoi ca să-mi degajez mașina din grămada de fiare, dar treaba asta-mi ia timp și când reușesc să mă smulg de acolo, silueta a dispărut. Notez numărul mașinii, îi inspectez interiorul fără să descopăr nimic interesant și, gânditor, mă duc să-mi recuperez pantoafa din fundătură.

Capitolul XI

ÎN CARE BÉRU ÎMI DOVEDEȘTE CĂ E UN PESCAR PERFECT

Trag aghioase vreo două ore în dricul meu, apoi, când își face apariția aurora cea cu degete de foc, mă îndrept în direcția Stingines Castle.

Reședința nu-i încă în stare de funcționare. Singura care-i trează e bucătăreasa. Având în vedere arta culinară practicată de sus-numita, mai bine ar fi rămas să doarmă.

Mă duc sub fereastra lui Béru *because* acolo lumina e aprinsă. Iau o piatră pe care o propulsez cu îndemânare într-unul din geamuri. Mutra Grasului nu întârzie să apară. Pun un deget perpendicular pe buze și-i fac semn să coboare.

Îl aștept pe esplanada castelului. Acolo sunt copaci centenari cu crengi somptuoase. Panorama e minunată: vezi tot lacul și colinele înconjurătoare. Peisaj scoțian magnific, grav și melancolic. Lebedele sălbatice zburdă printre răchitele care străjuiesc lacul.

Bérurier cel Viteaz se apropie încheindu-se la pantaloni. Și-a pus cizmele de pescuit și, pe cap, o pălărie verde.

Își ține lanseta sub braț și rumegă primul muc de țigară al zilei.

– Te-ai și trezit? se miră el.

– Te duci la pescuit? răspund.

– Da, mă duc la pescuit, zice Malacul și râde.

– O mică schimbare în povestea cu serviciile servitorului.

E bine dispus dis-de-dimineață. Nici urmă de mahmureală. E proaspăt ca păstrăvul pe care speră să-l pescuiască. Proaspăt, dacă binevoim să-i trecem cu vederea barba, jegul și ochii injectați.

– Ia zi, murmură. Cum ai făcut să ieși din cameră? Era un scaun care bloca ușa.

– M-am deghizat în fantomă, ca o vită încălțată pe care o știm. Asta te lasă să treci prin zid.

Își ridică remarcabilii umeri de hamal în șomaj.

– Că doar n-ai de gând s-o iei de la capăt cu povestea aia. Doar nu tre' să-mi pierd simțul umorului pen' că-l ai tu p-al amorului.

Încântat de butada lui (Amora extraforte), îmbogățește aerul matinal cu câteva miasme intime și suspină.

– Mi-aș fi servit o cacauă 'nainte de plecare, da-n hanul ăsta îți trebuie un ghid autorizat ca să te descurci.

– Hai odată, i-o scurtez.

– Unde, frate?

Îl pilotez pe tăcute spre fereastra prevăzută cu gratii solide.

– Asta-i de la biroul băbătiei? întreb.

– *Yes*, amice, răspunde camaradul meu în engleză.

– În ce clasor și-a băgat faimoasa casetă?

– Într-ăla din stânga.

Privesc în imensa cameră cu mobilă solemnă și tablouri reprezentând tipi cu figuri și ținute severe. Ochii mei se opresc pe broasca ușii. Fac o grimasă. Ultimul răcnet în materie de siguranță ultraperfecționată. Nu cu o scobitoare ai putea să o faci să cânte uvertura care deschide *Flautul fermecat*. Grasu', care mi-a urmărit direcția privirii, mi-a văzut strâmbătura și zâmbește.

– Nu-i chiar floare la ureche, nu?

– Cum se deschide clasorul?

– Tragi de mânerul pe care-l vezi colo. E un fel de jaluzea metalică.

Și iată că, brusc, Bérurier al meu devine grav ca un domn căruia un chirurg i-ar fi tăiat prețioasele obiecte rotunjoare în locul amigdalelor.

Remarc schimbarea.

– Ce-ți veni, Umflatule?

– Stai așa, vreau să te las mască.

Nu sunt decât două lucruri susceptibile să-mi dea fiori: când maică-mea se îmbolnăvește și când Béru anunță că mă va uimi.

Nu-mi pot stăpâni, deci, clănțănitul dinților, ceea ce produce un agreabil solo de castaniete și întreb, decupându-mi silabele la fel de sacadat ca atunci când tai pătrunjel ca să pregătești melci *à la parisienne*:

– Ce vrei să faci?

Este evident că Béru trăiește un moment decisiv. Nu mai e momentul să glumești.

Își deblochează mulineta Luxor (licență Mauborgne) și-și strecoară undița prin grilaj. Să deschidă fereastra incomplet închisă – un simplu joc cu mânerul undiței.

– Nu mișca, repetă, ceea ce se dovedește total superfluu, având în vedere că nu fac mai multe mișcări decât un tenor de operă în timp ce rage „Ia-o-ușor-se-sparge".

Își vâră brațul în interior, închide un ochi și ține imprimând o mișcare foarte lentă lansetei sale.

Perii din nas îi flutură precum coama unui gardian republican în ținută de gală.

O mișcare bruscă și lanseta e aruncată. Se aude un ușor fluierat, scurt, urmat aproape imediat de un strigăt de durere.

Preocupat să ochească impecabil, Béru nu și-a dat seama că linguriță lui, prelungită de un cârlig cu trei ramuri, zăcea la pământ. Când a biciuit aerul, cârligul i s-a urcat printre picioare, sfâșiindu-i în trecere o bucată din

nădrag, ceea ce nu e de o gravitate extremă, dar smulgând în plus și o bucățică din el însuși.

Uluit, îndurerat, dezolat, rușinat, mutilat (nu mult, liniștiți-vă, doamnelor), dezumflat, jupuit, Grasu' privește bucata de stofă și de altceva balansându-se la capătul linguriței.

– Dacă tu cu asta pescuiești păstrăvi, zic, îmi pare rău că am mâncat din ei.

Jignit, își stăpânește durerea și reîncepe, având mare grijă de rândul acesta să plaseze linguriță în vârful undiței.

Pșșșt!

A lansat-o. Cârligul ajunge la câțiva centimetri de bucla de fier care formează mânerul de la capacul clasorului.

– Era cât pe ce, exultă Grasu', uitând eșecul și durerea.

Rebobinează. Plictisit, perfidul cârlig cade din registru pe birou și agață coarnele unui mic cerb de bronz care servește drept călimară. Imposibil să-l degajezi. Béru trage, călimara cade. S-a dus dracului covorul persan al doamnei Mac Herrel.

– Ce de lacrimi și scrâșnituri de dinți, anticipează Infamul gândindu-se la viitorul apropiat. Noroc că mi-am pus fir de doișpe milimetri, se bucură trăgând cerbul până la el.

Mângâie animalul cu drăgălășenie. La urma urmei, nu sunt coarnele emblema Enormului?

– De la capăt, zice. Ai zice că ești la Bâlciul Tronului, nu-i așa, Tonio? Când tre' să nimerești fel de fel de căcaturi în rumeguș, cu o undiță...

Îl las să continue, sistemul lui promite. Mai încearcă de două ori și a treia oară – minunea minunilor! O gheară a cârligului trece prin bucla mânerului. Cum un mâner e făcut să fie tras, Béru trage. Capacul cade. Linguriță se desprinde.

– Nu-i grozav? triumfă valorosul meu camarad pocnindu-mi pe spate.

Mă zgâiesc la solniță. În curând sau chiar mai devreme va fi ora șapte. Mac Herrel, prietenii și valeții lor nu vor mai întârzia să se pună la verticală, dacă n-au și făcut-o.

Din fericire, biroul e plasat într-un intrând și e imposibil să fim văzuți de la ferestrele fațadei. Nu putem fi încolțiți decât din exteriorul castelului.

– Vezi caseta? mi-o arată Umflatul.

O văd.

– P-asta tre' s-o cramponez acuma, dar mă-ntreb dacă ține cu un doișpe milimetri.

Eu nu mă întreb: sunt sigur că firul s-ar rupe. Măsor distanța care o separă de fereastră. Circa patru metri. Să turbezi și mai multe nu!

Alteța Sa regele nărozilor și cu mine ținem un consiliu de război.

– Vezi tu, spune amicul meu, ideal ar fi să avem o lopată de brutar.

– Există ceva și mai bun, tranșez. Găsește-mi o funie de minimum șase metri.

– Unde?

– Descurcă-te!

Înarmat cu acest sfat, lăncierul de elită o șterge.

N-aș zice că nu mă încearcă o bâțâială în rotule, fraților! Îmi spun că, dacă ne surprind asupra faptului, se lasă cu cucuie.

Din fericire, Béru se întoarce foarte repede cu un colac de frânghii.

– Din garaj, explică el laconic.

Îl complimentez cu o mișcare de cap și transform colacul în lasou (cum făcea mama Gloriei), dotând una din extremități cu un laț cât se poate de lunecos.

– S-ar zice că schimbi garderoba! zice Béru.

– Western! îl corectez printre dinți.

– Îmi explici și mie?

– Dacă nu se duce Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed! declar.

Trec lasoul, apoi neprețuitele mele brațe, printre zăbrele. Nu-i prima dată că arunc un lasou. M-a învățat un amic texan.

Ratez o dată, dar nu de două ori. La a doua aruncare, lațul înconjoară clasorul. Mă grăbesc să trag înainte ca funia să lunece pe parchet. Cu puțin noroc, recunosc, reușesc să înnod lațul la mijloc.

– Și-acu'? întreabă vocea vâscoasă a Grasului. (De când își poartă proteza ruptă în buzunar, s-ar spune că traversează o mlaștină cu cizme de vidanjor când vorbește.)

– Acu' e al nostru!

Încep să trag cu smucituri mărunte. Clasorul alunecă pe parchet. Îl târăsc un metru, apoi se pune, dintr-odată, problema covorului. Persanul îmbibat în cerneală împiedică alunecarea. Bérurier observă și rânjește.

– Pe coadă dă măturoi, nu?

– În loc să te hlizești, disperarea rasei omenești, ai face mai bine să apuci marginea covorului cu linguriţa ta. Dacă ridici ușurel covorul, clasorul ar putea să treacă.

E de acord, execută, reușește, avem câștig de cauză.

Îmi continui travaliul de tractare. Clasorul își continuă mica lui bucățică de drum.

Parcă e un automat. Mai e un metru, mai sunt optzeci de centimetri, mai sunt cincizeci...

Îi întind funia lui Béru.

– Ține-o întinsă, Grasule.

Îmi întind brațul printre zăbrele. Forțez cât pot. Mă doare umărul, o să-mi apară vânătăi, dar reușesc să apuc caseta.

Dacă o țin din profil, poate trece la fix printre zăbrele.

– Gata treaba, triumfă Grasu'.

Nu deschid cutia de oțel. Nici nu savurez beția victoriei. Îngrijorat, mă uit prin biroul cotoroanței pe rotile.

Arată ca un șantier abandonat și când tanti Daphné va intra în bârlog, riscă o criză de palpitantă.

– Ei bine, evident, ar trebui făcută puțină ordine, admite Enormul.

– Puțin spus, nepoate.

– Se vor prinde că-i mâna noastră, fir-ar să fie... Mai ales că nu mai pot recupera linguriță agățată de persan.

Ar trebui să fiu mai încântat decât un apicultor după ce-a stors fagurii, numai că, dimpotrivă, simt că mi-a intrat un morcov, cu frunze cu tot, exact unde n-are ce căuta. Ce să fac? Încă o dată, *dear* Béru prezintă o sugestie *number one*.

– Ți-aș propune ceva, numa' că tu ești în stare să mă adresezi maică-mii post-restant și ștampilat „Băga-te-aș".

– Încearcă, totuși!

– Dac-am da foc biroului? Clasorul e de lemn, persanul e de lână, s-ar aprinde ca-ntr-o fabrică dă celuloid.

– Pe cuvânt, nobile senior, exult, iată o idee bună, frumoasă și generoasă.

– Mă duc s-aduc un bidon de benzină, am văzut în garaj.

– La fix!

A trecut de șapte și jumătate. Criză acută de timp. Când Béru se-ntoarce cu canistra, stropesc registrul, botez covorul, aprind un chibrit și-l arunc în balta de benzină.

Are loc o mică explozie silențioasă și totul ia foc cu o intensitate reconfortantă.

– Ia-mă-n brațe, Valentina, ia-mă-n brațe! fredonează Grasu'. Ca toate ființele primitive, e încântat când vede un foc. Îi întind bidonul.

– Transportă-ți urgent panoplia de perfect piroman de unde ai luat-o, îl sfătuiesc.

– Și pe urmă? Mă duc să chem pompierii?

– Apoi îți pui o linguriță nouă la capătul firului și te duci la pescuit. De fapt, ești acolo de peste o oră. Ce dracu', ai uitat?

– Se poate, dom' șef?

Ne despărțim *rapidos*. Subsemnatul se strecoară pe șest în camera lui și se bagă-n pijama și cearșafuri, ignorând cu nevinovăție că *the very old* castel pârâie și fumegă cuprins de flăcări. Acum nu-mi rămâne decât să deschid caseta.

Capitolul XII

ÎN CARE FAC VIZITE

Trebuie să recunoaştem că, în afacerea asta, ne comportăm mai mult ca nişte răufăcători decât ca nişte poliţişti.

Violare de domiciliu, distrugerea unui autovehicul, incendiere, nimic nu lipseşte din palmaresul nostru, tot tacâmul necesar unei lungi vacanţe în temniţele ţării lui Walter Scotch.

Mă forţez, în pat, să meşteresc închizătoarea cutiei metalice. Dar fără sesamul meu, sunt la fel de dezorientat ca un olog căruia cineva i-ar oferi o pereche de catalige. Blestemata de încuietoare îmi refuză avansurile.

Şi deodată mă fulgeră o idee; încă una. Mă scol, fac paşi, îmi găsesc nădragii bleumarin şi scotocesc în micul lor buzunar secret. Acolo strecurasem cheiţa găsită, odată cu revolverul, în poşeta Cynthiei.

Încerc. Ai câştigat, San-Antonio! Spiritul tău de deducţie, vasta ta inteligenţă, geniul tău de anchetator, toate aceste strălucite calităţi, alăturate curajului cel mai calculat, temerităţii, clarviziunii şi modestiei tale (să nu ne temem de slăbiciuni), ţi-au permis, o dată în plus, să depăşeşti toate obstacolele şi situaţiile încâlcite şi să-ţi tai zăbala. Bravo, San-Antonio! Cheiţa deschide caseta.

Şi dacă ea deschide caseta, deschid şi eu caseta, înţelegeţi? Aşa, dintr-o singură mişcare, fără ezitare, în timp ce castelul familiei Mac Herrel arde vesel.

Caseta conține peste o sută de piese inexplicabile, un fel de chestii din plastic gen capsule cu dopamină. Spintec una. Conține heroină.

Așadar, bătrâna Daphné e la curent cu traficul? Ce tot spun! Îl și conduce, fiindcă ea deține drogul, care drog este apoi vârât în clondirele de whisky! Ce nostime sunt marile familii scoțiene când își dau puțină osteneală! Bătrâna *lady* neputincioasă își face provizii de heroină, nepoată-sa se plimbă cu un 9 mm care a ucis un om, directorul distileriei lor e înarmat, viitorul soț al gagicii încearcă să-mi spargă mutra, majordomul pune microfoane la capul patului meu! *Wonderful*, ce mai vrea poporul ăsta?

Mă duc, îngreunat cu caseta, în sala *of bath* și o pun în rezervorul de apă al closetului. Apoi mă mai culc încă o dată și adorm ca un bebeluș în așteptarea pompierilor.

* * *

În chip de pompier, o oră mai târziu, vine Cynthia.

– Tony! Tony! răsună strigătul ei.

Tresar, îmi frec ocheanele.

– Ah, *darling*, tu ești! Ce ți s-a întâmplat, pari în toate stările!

– Am și de ce! afirmă frumoasa mea cucerire. Era să ardă castelul. Închipuiește-ți că a luat foc biroul mătușii Daphné.

– Cum a luat foc! bolborosesc eu, surprins în cel mai înalt grad.

– Da. Camera a ars cu totul. Din fericire, zidurile castelului Stingines sunt din piatră și focul nu s-a întins.

– Și erau lucruri de valoare în birou?

– Destule, bineînțeles. În special hârtii prețioase, acte și amintiri de familie.

– Îmi pare foarte rău, iubito, zic eu și-mi scarpin tărtăcuța. Cum se face că n-am auzit pompierii?

– Nici nu i-am chemat. Nici nu există pompieri în Stingines și până vin cei din Mybackside-Ischicken... Servitorii au stins incendiul cu extinctoarele casei.

– Ar fi trebuit să mă chemi, aș fi dat și eu o mână de ajutor...

Ciudată scenă asta căreia, precum ardeiului, nu-i lipsește picanteria. Faptul că mă bănuiește sare în ochi la fel de tare ca greșelile de ortografie în raportul unui brigadier de jandarmerie. Dar jucăm jocul. E războiul nervilor. Ne pândim unii pe alții fără să uităm de bunele maniere. Ne supraveghem în timp ce mâncăm, pălăvrăgim, în timp ce facem *love*. Încercăm să ne omorâm unii pe alții, ne punem foc, apoi iar trăncănim. Ce-o să-mi amintesc ancheta asta! Când într-o zi le voi povesti totul copiilor voștri, dragii mei prieteni (copiilor pe care o să-i fac cu nevestele voastre, *of course*), n-o să le vină să creadă.

Pălăvrăgim ceva vreme. Apoi tăcem o vreme mai îndelungată, lăsând arcurilor patului inițiativa conversației și, în fine, hotărâm să facem o plimbare în oraș.

Urmează un mic dejun tăcut, care-mi permite să apreciez stăpânirea de sine a lui *tante* Daphné. Castelul ei a ars în părțile esențiale, s-a evaporat heroină de câteva milioane, dar totul merge foarte bine, doamnă marchiză.

Cer să văd dezastrul. Arată nasol rău. În camera cea vastă totul e negru, totul e scrum, tot ce nu poate arde e contorsionat.

– Sper că aveți asigurare, nu? le întreb pe doamne reprimându-mi niște hohote de râs nebun.

Îmi comunică o veste liniștitoare.

– Vom fi despăgubite, afirmă tușa Mac Herrel.

Tonul ei conține nu știu ce care i-ar face pielea de găină și unui rinocer. Fraza are niște subînțelesuri teribile, o amenințare atât de amenințătoare încât mă întreb dacă mă vor lăsa să plec pe propriile mele picioare.

Afacerea cu distileria nu intră în discuție.

După *breakfast* plecăm în oraș, Cynthia și mandea. Mă duce să vizitez ziduri de apărare, muzeul pietrei și un mare magazin. Pasionant. Sfârșesc prin a o lăsa în apropierea unui oficiu poștal, spunându-i adevărul adevărat: trebuie să telefonez în Franța.

Puțină franchețe nu strică în situații atât de tensionate ca aceasta, chiar dacă nu-i vorba decât de franciză poștală.

E, fără îndoială, prima dată când se cere o convorbire cu Franța poștăriței din Mybackside-Ischicken (o încântătoare roșcată cu părul creț, cu pielea stropită cu pistrui, cu o privire mioapă dulcișor-albastră, cu ochelarii groși ca niște capace de găuri de scurgere, care măresc de o mie două sute de ori, cu sânii tot atât de tentanți ca un gard de scânduri noduroase, cu o dantură atât de puternică încât gura n-o poate stăpâni; maxilarul superior spânzură razna și atârnă peste tot restul feței ca un balcon spaniol). Nu poate crede ce-i aud urechile de iepure. Sunt obligat să-i silabisesc numărul de telefon al boss-ului, apoi să i-l scriu cu litere tot atât de capitale ca pedeapsa cu același nume.

În sfârșit, dă din cap gânditoare și se apucă să formeze cifrele învârtindu-și degetul pe rând în găurile aparatului telefonice.

Îi cere telefonistei din Glasgow să-i ceară celei de la Londra să binevoiască să-i ceară celei de la Paris numărul pe care l-am cerut eu.

Asta durează vreo zece minute bune, timp în care poștărița timbrează corespondența și se uită la mine ca din batiscaf prin hublourile fixate în rame metalice pe nasul ei solid. Aici nu se umezesc încă timbrele cu buretele, ca-n Franța, unde progresul spulberă în mod regretabil vechile tradiții.

Poștele scoțiene fac încă apel la mucoasele salariatelor și, pentru a lipi timbrele, acestea continuă să-și plimbe limba pe dosul reginei Angliei.

La capătul celor zece minute, îmi spun că, dacă un aventurier s-ar hazarda să o sărute pe dama asta, ar rămâne cu limba lipită pe viață de cea a lingătoarei efigiilor regale. Un frison îmi trece pe șira spinării (cum ar zice un fabricant de pleonasme) și sunt nebun de fericire când, totuși, dulcea copilă mă anunță că am Franța eternă la capătul firului.

Vocea Bătrânului:

– În sfârșit!

Chestii de-astea au efectul unui duș rece. Îți vine cheful să bei toată ziulica ceai de cozi de cireșe numai pentru a putea să te pișii pe interlocutor.

– Mă întrebam, continuă.

Citește în tăcerea mea că mi-a sărit mușchiul și oficiază reconcilierea cea mare.

– Îmi făceam griji din pricina ta, dragă prietene.

Bun, în astfel de termeni putem să vorbim. În cuvinte măsurate (cu ajutorul unui lanț de topometru), îi fac o prezentare foarte succintă a evenimentelor. Îi povestesc totul: sosirea noastră la Stingines, atentatul simulat asupra Cynthiei, revolverul și cheia din poșetuța fătei (cum zice Enormul), găzduirea mea la castel, oamenii care se găsesc acolo, cafteala cu sir Concy, vizita nocturnă la distilerie, precum și descoperirea făcută, atacul căruia i-am fost victimă din partea omului cu camioneta, recuperarea casetei, totul, ce mai!

De obicei, când ajung la raport, Bătrânul mă ascultă într-o lungă liniște reculeasă, chiar dacă aceasta e tarifată amețitor de poșta internațională. De rândul acesta, face o derogare de la tradiție și exclamă:

– Dar e o muncă fantastică ce-ai realizat, micuțule!

Micuțul lui! E prima dată când îmi zice așa. În zilele faste i se întâmpla să-mi mai zică dragul meu San-Antonio sau bunul meu prieten, dar e întâia oară că-mi zice „micuțule" de când trag la ham sub înaltul patronaj al

Excelenței Sale Scalpatul. Am ochii aproape înlăcrimați și foarte multă umiditate la subsol.

– Bérurier mi-a fost de un ajutor mai mult decât prețios, domnule director. Poate că anticipez asupra încheierii anchetei, dar îmi permit de pe acum să vă solicit sprijinul binevoitor pentru candidatura lui la funcția de inspector principal.

Bătrânul nu se dă convins. Nu-i place să i se ceară favoruri. Pentru pănglicuțele de bălăngănit decorații, adresați-vă, dacă sunteți grăbit, la merceria dumneavoastră obișnuită.

– Vom vedea. Apriori, n-am nimic împotrivă. Ce plan ai?

Nu-mi vine să cred ce-mi aud clăpăugele.

– Mai degrabă aș vrea să aflu planul dumneavoastră, dom' șef. În situația actuală a anchetei, am putea foarte bine s-o pasăm Yard-ului. N-am dreptul să anchetez și să arestez în afara propriilor noastre frontiere și, în ceea ce mă privește, am comis destule delicte cât să-mi cadă-n cap tone de necazuri. În plus, lichelele știu cine suntem. Fie și numai de dragul sănătății noastre, cred că e cazul să fie repede priponiți!

– Nu!

E categoric. Fără ocolișuri. Aștept explicațiile omulețului. Mi le furnizează în avans, cu suprataxă progresivă.

– Trebuie să mergi până la capăt, San-Antonio!

– Ce numiți până la capăt, dom' șef? întreb cu o umbră de amărăciune în glas.

– Dacă ancheta ar avea loc în Franța, n-am considera-o terminată în stadiul actual. Ar trebui stabilită culpabilitatea fiecăruia, găsit ucigașul tipului care se macerează în whisky, ar trebui aflată identitatea acestuia, ar trebui stabilit de unde vine heroina, ar trebui să fie descoperiți cumpărătorii sticlelor trucate... ar trebui să...

– Noroc, zic, presupunând că, după o asemenea enumerare, scalpatul nu poate decât să strănute.

– Înțelegi ce vreau să spun, San-Antonio?

– Perfect.

De fapt, nu înțeleg decât un singur lucru, și anume că, deocamdată, Mastodontul și cu mine stăm pe un butoi cu pulbere, cu o havană aprinsă între buze. Fiecare secundă pe care o mai avem de trăit va fi doar o amânare; știindu-se demascați, gangsterii ăștia nu ne vor face nici un fel de cadouri și, de altminteri, nu e nici Crăciunul, nici aniversarea vreunuia dintre noi.

– Și pe urmă mai este ceva, bunul meu prieten.

– Pot să știu și eu ce, dom' șef?

– Să presupunem că, în ciuda aparențelor, madam Daphné Mac Herrel nu-i vinovată. Îți dai seama ce scandal? O să ne meargă buhul. În loc de lauri, ancheta ne va acoperi de oprobriu. Te învârți în cele mai înalte și influente cercuri ale societății de peste Canal, dragul meu.

– Dar nu-i nevinovată! îl asigur eu cu oftică. În sfârșit, fir-ar să fie, domnule director (îi bag textul cu titulatura pentru a face mai digerabile raționamentele următoare), doamna deține o imensă cantitate de heroină, există cadavrul celui asasinat în distilerie și dumneavoastră vă mai îndoiți?

Nu se formalizează, dar nici nu lasă osul din gură. Un încăpățânat e Chelul. Așa se construiesc casele solide și marile cariere.

– Să zicem că există o șansă la o mie, la zece mii, dacă vrei, ca ea să fie nevinovată. Din cauza acestei șanse, trebuie să acționăm prudent.

– OK.

– Ai nevoie de ceva?

– Da. Cum nu pot acționa oficial, mi-e greu să aflu informații despre mașina care a încercat să mă strivească

în fundătură. Dacă ați putea, pe căi ocolite, să aflați numele proprietarului, iată numărul...

Îi recit placa de înmatriculare a ruloului compresor din noaptea trecută. Notează repede numărul pe faimosul său blocnotes. Știu că, după ce va închide, va mâzgăli deasupra și dedesubt mici desene ciudate.

– O să ai informația în cel mult două ore, îți telegrafiez post-restant la biroul poștei din Mybackside-Ischicken, utilizând codul 116, sper că ți-l amintești.

– Știți bine că am o memorie de elefant!

Înainte să ne despărțim, Bătrânul își drege vocea în receptor:

– Bună treabă, excelentă treabă, micuțule (pe cuvânt, dacă mai continuă așa, sunt bun pentru adopție). Mai presus de orice, ai grijă de tine. Și ține-mă la curent.

Îi spun bună seara domnului, închid și plătesc, la ghișeul roșcovanei, costul trăncănelii. Capăt la schimb surâsul ei de un *penny* neobliterat, emisie 1948.

– Mă voi întoarce în curând să te văd, promit.

* * *

Un dangăt de clopot mă duce cu gândul la demnul pastor Mac Hapott. În timpul serii îmi spusese că păstorește turmele parohiei Saint Charpiny[1], în inima orașului. Îi cer informații unui sergent de stradă îmbrăcat în *policemen* și mă duc să-i fac o mică vizită reverendului.

Tocmai repară, în curte, bicicleta lui fiu-său. Mă recunoaște și un surâs de bun venit îi luminează fața severă. Când vezi mutra lui Mac Hapott, te întrebi dacă paradisul pe care-l vinde, cu reducere de preț, turmei sale, merită cu adevărat deplasarea.

1. Sfânt foarte cunoscut în Scoția, unde a pus bazele religiei în anul 628. A fost tras în țeapă și a răposat bolborosind aceste cuvinte profetice, rămase celebre: „Va veni o zi când, debarasându-ne de prejudecățile care ne costă atât de scump, ne vom spăla la fund numai cu ASTRA" (n. a.).

– Țineam să vizitez biserica dumneavoastră, sfinția voastră, mă izmenesc eu.

Antreprenorul de munci biblice mă felicită și, abandonând pedalierul progeniturii, mă pilotează în edificiul de cărămidă roșie care se înalță la capătul unei peluze tunse dumnezeiește. Asta ne ia ceva timp. Îmi arată totul, îmi cântă la armoniu și mă învață o rugăciune model standard, cu suplică directă, pocăire întârziată și fervoare încorporată.

După care îmi oferă un *scotch*, concluzie excelentă la un pelerinaj pios. Îmi suflec mânecile și întorc conversația către castelul Stingines. Reverendul nu conteneşte cu elogiile la adresa acelor doamne. Dacă ar fi să-l cred, Daphné e o adevărată sfântă. (Probabil că-i dă o groază de bani pentru pomenile lui.)

– Nici nu se compară cu nenorocitul de sir Archibald, afirmă el făcându-și cruce.

Aflu din bălmăjeala pastorului că Archibald, nepotul lui Daphné, fostul șef al distileriei, era un tip frivol. Marea majoritate a timpului și-o petrecea în *night-club*-urile pariziene sau la vânători africane de sălbăticiuni mari. La moartea sa, distileria era pe ducă.

Grație energiei ei, cu mult concurs din partea Sfintei Treimi, scumpa Daphné a reușit să redreseze situația disperată și să aducă whisky-ului Mac Herrel un loc preponderent pe piața scoțiană.

–Este o reușită cu atât mai remarcabilă, conchide Mac Hapott, cu cât distinsa persoană și-a petrecut viața departe de afaceri. De foarte multă vreme locuia în Franța, la Nisa, din motive de sănătate. Vă dați seama, dragul meu domn, de ce voință a trebuit să dea dovadă? De... de...

Nu-l mai ascult. Mă gândesc. Și din moment ce gândesc, exist. Și fiindcă exist, sunt convins că o respectabilă, onestă și foarte, foarte bătrână *lady* nu se lansează

în cărucior, la șaptezeci de ani trecuți, pe terenul accidentat al contrabandei de stupefiante.

Grozav aș vrea să știu ce fel de viață a dus, la Nisa, madam Daphné. Poate că s-ar descoperi mișcălații și afaceri nu foarte catolice și nici măcar anglicane. Nu este și *your opinion*?

– A locuit mult la Nisa? întreb.

Reverendul naviga, deja, la câteva ancabluri de subiect, pentru că tace deodată și mă măsoară cu un aer al naibii de reprobator. Dar, cum e un om politicos, răspunde, totuși:

– Foarte mult. N-aș putea să vă spun exact cât, dar când am preluat eu această parohie, acum cincisprezece ani, *lady* Daphné nu locuia la Stingines.

– Și acest Mac Ornish, întreb, ce fel de om este?

– Un om foarte excelent.

Încerc să situez ceea ce ar putea să fie un om *foarte excelent* în ierarhia valorilor umane. Îl plasez momentan între fericiții săraci cu duhul și burghezii bigoți, rezervându-mi dreptul să revizuiesc clasificarea, poate pripită.

– Cum l-a cunoscut doamna Mac Herrel?

– Prin intermediul meu, zice sobru pastorul. Domnul Mac Ornish era șeful procesului de fabricație într-o modestă distilerie locală. Merita mai mult și eu l-am recomandat călduros. E cel mai bun enoriaș al meu.

– E celibatar?

– Da. Sub aparențele lui joviale, un mare timid.

Mai trăncănesc o bucățică de vreme *again with* Mac Hapott și o șterg. El se scuză că nu și-a chemat și consoarta, dar respectiva confecționează un fel de mâncare teribil de pretențioasă, o mare specialitate scoțiană, care necesită și migală, și atenție neîntreruptă. Îmi dă rețeta: un chil de seu bovin, un chil de heringi tăiați, un chil[1] de

1. Am convertit măsurile britanice, pentru a face lucrurile mai ușoare (n. a.).

mălai, un ficat de pasăre, douăsprezece ouă tari, trei litri de lapte, o halbă de bere, o halbă de sânge proaspăt (de porc). Dizolvați și puneți să fiarbă în *bath Mary*[1] timp de șase ore, treizeci și cinci de minute și douăsprezece secunde. Totul se întinde apoi pe un pat de compot de cartofi, stropiți cu sirop de arțar (sanchi), pudrați cu nucșoară, serviți foarte fierbinte, cu garnitură de pleoape de șopârlă verde fripte laolaltă cu bulbi de lalea. O minune!

Dat fiind că s-au scurs două ore, mă întorc la *the post office*. Telegrama e deja acolo. Dulcea roșcovană mi-o propune în schimbul unei taxe modice și al unui surâs. Desfac și citesc: „Copiii lui Marcel au plecat în vacanță. Joseph se va duce să-i întâlnească mâine. Petrecere frumoasă. Julien".

Mă duc la un pupitru și, pe un formular de telegramă, transcriu în clar mesajul codat. Asta dă: „Camioneta îi aparține lui Concy".

Ia te uită!

Oameni onorabili. Dar ce zic eu, titrați chiar, unii dintre ei. O bogătașă bătrână și neputincioasă, o tânără moștenitoare, fiul unui baronet, un director de distilerie enoriaș emerit, un venerabil majordom albit de anii cât a tras la ham. Și toate astea fată tragedii; toate astea ucid. Adunătură de lichele mârșave!

Are dreptate, în fond, Bătrânul: e de necrezut. Și are re-dreptate când cere completări la informații. Este, într-adevăr, capital să determini rolul exact al fiecărui protagonist.

Ezit puțin asupra atitudinii de urmat în viitorul imediat. Apoi hotărăsc să-i fac o vizită de curtoazie lui Philipp Concy. Nu-mi place să mi se organizeze ședințe de noapte ca aia din fundătură.

Poștărița îmi indică adresa tânărului rechin. Onorabilul (sanchi) de sir Concy locuiește la numărul 4 pe

1. Echivalentul lui *bain-marie* a noastră (n. a.).

strada Gratteford and Fayrluir, un apartament luxos în cartierul rezidențial.

Îi mulțumesc lingătoarei de majestate și iau prima uliță la dreapta, apoi traversez Golden Teeth *bridge*. Imediat *after* Godmich' Place și frunzișurile ei, din fundul pieței începe strada lui sir Concy. E vorba de o alee liniștită, mărginită de case cu un etaj, ale căror portaluri victoriene încorporează aproape tot atâtea trepte câte grade are whisky-ul Mac Herrel.

Sun la numărul 13. Mă aștept la un valet care să deschidă ușa, dar, în loc de servitor, un interfon latră turbat la câțiva centimetri de trompele mele auditive.

– Ce este?

Recunosc vocea lui sir Concy.

– Aș vrea să-ți vizionez colecția de stampe japoneze, zic.

Mârâie:

– Aha! Tu ești!

Nu încerc să neg evidența și-l asigur că, efectiv, eu sunt.

– Trebuie să-ți vorbesc, adaug.

Acționează butonul de deschidere și ușa se deschide.

Intru într-un hol superb, cu trofee de vânătoare împodobind pereții. O scară de lemn mă așteaptă primitoare, oferindu-mi rampa.

– Urcă la unu! strigă sir Concy.

Mă supun. Pe palierul etajului întâi se deschide o ușă capitonată care dă într-o cameră cu pereții delicat tapetați în satin albastru. Un cuib de dragoste. Acest apartament e garsoniera în care cel mai tânăr dintre sir Concy se ține de șotii galante.

Evită castelul fortificat de strămoșii lui papa, al cărui pod mobil îi dă amețeli, și se zbenguie într-o bomboniera modernă și luxoasă.

Îl văd întins pe pat, într-un halat de catifea neagră cu guler ecosez. Citește jurnalul local.

– Singurel! mă mir.

– Da, n-am servitori aici. Îmi ajunge o singură menajeră. Am gusturi simple.

Plasturi și comprese deasupra ochilor, *because* se pare că i-am bulit zdravăn arcadele. Una peste alta, are o față de maimuțoi; mă hlizesc ca un pepene crăpat.

– Te amuză?

– Foarte. Semeni cu un clovn care mi-a încântat tinerețea.

– Ai venit să-mi spui asta?

– Nu.

– Atunci?

Vocea lui e dură, scârțâind ca o giruetă ruginită.

– Am venit să vorbim despre azi-noapte.

– Nu pricep.

– Te fac eu să pricepi.

Mă așez, fără nici o ceremonie, pe patul lui. Asta-l șochează. Pușlama, da, dar manierată.

– Vreau să vorbim despre povestea din fundătură, dacă mai ții minte, când ai încercat să mă strivești de zid cu porcăria de camionetă.

– Dar eu...

– Dar eu ce, dom'le baron al Boașelor mele?

– Nu-i adevărat! Mă insulți și...

Pe post de argument suprem, încasez o pocnitură neimpozabilă, cu efecte tehnicolore. Știți ce-i aia să vezi roșu? Nu sunteți daltoniști, ce naiba! Stăm liniștiți, discutăm și, din senin, iată-mă pradă unei furii negre. Îmi vine să demolez Turnul Eiffel cu lovituri de pumn și să-mi fac din el scobitori. Execut, la rândul meu, un atac brusc și călcâiul meu îi aterizează în falcă. Clămpănește ca un aligator deghizat în crocodil, apoi sare din culcuș și iată-ne din nou bumbăcindu-ne. Vă spun eu că-i de râsul lumii.

Înhață lampa de la capul patului (de porfir Ruby-Rosa veritabil) și mi-o propulsează în vitrină. Nu reușesc o

eschivă absolută și suportul veiozei îmi zdrelește scalpul deasupra urechii drepte. Văd treizeci și șase de candele, printre care strălucește și steaua mea cea bună. Atât doar că e branșată pe alternativ.

– Ce-i asta, răcnesc eu, acte de violență asupra unui amic vizitator?

Îi telegrafiez o labă grea cu cinci degete noduroase. Capul lui deviază circa o sută de centimetri și *Monsieur* se repede în mine. Cădem răsturnați pe pat. Cine ne-ar vedea ar fi îndreptățit să presupună că frumosul vostru San-A. vrea să realizeze o experiență inexistentă, până acum, în bogata lui viață sexuală. Dar ne rostogolim pe pat, sir Concy și cu mine, din cu totul alte motive. Între noi nu-i nimic altceva decât o ploaie de pumni, ghionturi și bușituri. Cădem pe partea cealaltă a patului, ne rostogolim până la șemineu. Concy încearcă o redresare fulgerătoare. Ghinionist, lovește marmura cu scăfârlia și rămâne lat. Să te faci singur K.O., asta-i culmea lipsei de baftă.

Aștept puțin, dar văzând că nu se hotărăște să miște, îi vâr mâna pe sub halat să văd ce zice inima lui îndurerată.

Bate satisfăcător.

Mă duc în baia de alături, ud cu apă rece un prosop și mă întorc să-i fleșcăiesc fața. După câteva secunde își revine.

– Ți-e mai bine?

– Mă doare craniul.

Ca și cum aș fi avut vreo îndoială! Are, în vârful capului, o pătlăgică vânătă, mare cât pumnul meu. Îl ajut pe nefericit să se suie-n pat.

– Ascultă, îmi zice, n-am nici o legătură cu atentatul pe care mi-l reproșezi. Ia ziarul și uită-te pe ultima pagină.

Mă supun.

În josul paginii patru e un articol cu privire la furtul unei camionete care îi aparține lui sir Concy. Mașina pare să fi fost furată ieri-seară de pe un șantier.

– Vezi bine! triumfă Philipp. De altminteri, mi-am petrecut toată noaptea aici, în compania a doi prieteni. Am băut și am jucat șah de la zece seara până la cinci dimineața. Vrei confirmările lor? E vorba de sir Hacacheter și de lordul Hatteur.

Un soi de lehamite, de dezabuzare, dă vocii sale inflexiuni stranii. Pare trist. A primit prea multe lovituri frățiorul. Și dacă, după toate astea, e nevinovat?

Ideea fixă a Bătrânului cu inocenții din înalta societate mă sâcâie insistent.

– Aș vrea să știu cine ești cu adevărat și ce cauți aici, zice. Comportarea dumitale nu-i firească, domnule San-Antonio.

Ridic din umeri.

– Am să-ți spun într-una din zilele astea. Dacă nu știi deja. Deocamdată, ne oprim aici. Pune-ți comprese și ia aspirină.

– Te întorci la Cynthia? scrâșnește el.

– La mătușa ei, dacă e să fiu exact.

– Spune-i că aș vrea s-o văd. Nici nu m-a sunat, azi-dimineață, să mă-ntrebe cum mă simt.

– N-a avut timp. A fost un început de incendiu la Stingines Castle. Asta distrage pe oricine de la obligații mondene.

Plec.

De fapt, n-am avansat cu nici o iotă. Camioneta a fost furată cu adevărat? Philipp chiar și-a petrecut noaptea cu amicii? Cu cât mi se oferă un alibi mai în grabă, cu atât îmi place mai puțin.

Acum e momentul să mă duc la Castelul Secăturilor.

Capitolul XIII

ÎN CARE ÎMI REGĂSESC PATRIA-MAMĂ, IAR BÉRURIER, PE MAMA O'PAFF

– Măi, fir-ar să fie, da' nu-i nici un tâmpit d-ăştia care să converseze franţuzeşte?

Această exclamaţie pornită dintr-un grup de servitori atenţi îmi indică prezenţa Valorosului în sânul acestuia.

Înaintez şi-l găsesc pe Enormul, congestionat, cu un ciot de undiţă în mână, făcând gesturi şi spumegând ca un cal de curse.

– Ei bine, amice apoplectic, interpelez eu, ce ţi s-a întâmplat?

Îi busculează pe Mayburn, pe cameristă, pe grădinar, o lenjereasă, pe bucătăreasă (urmări-o-ar blestemul lui Brillat-Savarin) şi pe ajutorul de bucătar.

– Ce mi se-ntâmplă? freamătă Obezul. Ce mi se-ntâmplă? Uite mai bine!

Şi-şi flutură ciotul de lansetă.

– Cu fibră de sticlă, zice. Ăsta-i totuşi rezistent, nu? Ăsta se-ndoaie de nu se rupe.

– Şi ce e, Grasule? Ai prins o balenă?

– Mai rău!

– Explică-mi.

– Imaginează-ţi că pescuiam de-o oră, când deodată îmi frec ocheanele, văzând o insulă nu prea departe dă mine. Insula de care-ţi zic, o observasem de o oră. Mă

gândesc că e un miraj sau că mă lasă vederea. Și apoi, pe scurt, continui să pescuiesc. La un moment dat, lansez în apropierea insulei. Și ce văz? Insula deșchide o clanță că pe lângă ea una de crocodil ar fi gură de furnică. Îmi înghite linguriță. Și apoi dispare, scoțând din apă o coadă verzuie lungă de cel puțin doișpe metri. Smucitură teribilă. Eu sunt mereu pregătit, tot timpul călare pe situație, din prudență: nu știi niciodată peste ce dai. Trag de-mi dau duhu' și să rupe bățul. Uite ce mi-a mai rămas în gheare, camarade! Tre' să vezi ca s-o poți crede!

– Luaseși cu tine o sticlă de whisky? întreb prudent.

– *Natürlich*, mărturisește Grasu'. Diminețile-s reci, chiar și-n anotimpul ăsta. Apoi, înfuriindu-se: Nu, da' ce-ți închipui? Că eram trosnit? Jur că nu, dovada, lasă-mă să termin. Monstrul, că nu-i nici o îndoială, e monstrul de care ni s-a vorbit. Monstrul țâșnește dintr-odată din lac și când aterizează iar face o jerbă cât o inundație pe Sena. Întâi m-a lovit frica, pune-te-n locul meu. Scot pistolul și-i cardesc opt drajeuri în carcasă. Bestia urlă cât o colonie în vacanță al cărei autobuz se prăbușește în prăpastie. Și trosc! Insula plonjează definitiv. Se face un vârtej de-ai fi zis că e Tetanosul[1] când se scufunda. Și eu rămân aproape de mal, cu o coadă de undiță de băgat în c...

– Și mă rog, cum ai fi vrut să rămâi?

– Ha?

Este prea emoționat pentru a se răzvrăti.

– E o baltă de sânge la suprafața lacului. Pun rămășag că-i încă acolo.

Reflectez.

Ori Grasu' era trotilat și începe să aibă *delirium* de mare spectacol, ori a avut o răfuială cu un pește mare ale cărui dimensiuni le umflă, ori, și asta pare de necrezut, există cu adevărat un monstru în lac.

1. Bérurier vrea să evoce, probabil, Titanicul (n.a.).

– Băi, ce ghinion, frate! zice. Îți dai seama, să fi scos biftecul ăla! Vezi captura secolului: un peștișor lung de douăj' de metri, prins c-un fir de-un milimetru juma.

Îl bat ușor cu palma pe brat.

– Vino-ți în fire, babacule! Păstrează povestea pentru când o să ai nepoți cu blocaje renale. Le povestești aventura și ei fac pipi, ori de frică, ori de râs.

– Bine, da' eu n-am nici măcar copii! regretă de circumstanță Béru.

– Poți încă să faci, tot te-ai specializat în monștri.

Își pocnește degetele.

– Apropo de făcut copii, tre' să-ți zic.

Hotărât, e inepuizabil!

– Când m-am întors de la pescuit, eram întors pe dos și imposibil să-mi reglez tensiunea. Nu mai aveam whisky...

– Ei, și?

– Mă apropii de-o căscioară, nu știu dacă ai observat-o, e pe câmpia care dă spre lac lac.

– Da, și?

– Bat, și cine crezi că-mi deschide? Gladys de Montrouge, o fostă coardă pe care am cunoscut-o în tinerețe, când eram la Moravuri. O recunosc, mă recunoaște. Și rămânem cu gurile căscate, ne zgâim unu' la altu'. Eram uluiți. Atuncea mi-am adus aminte că era scoțiancă. Și-a făcut suma și când a obosit să-și tot puie fundu' la bătaie, s-a retras în satul ei aici. S-a căsătorit c-un fost paznic de pescuit al castelului, unu' Red O'Paff, care-a crăpat anu' trecut... Am discutat de una, de alta. Gladys se plictisește aici, îi pare rău după Parisache. Aeru' curat și stufărișu' nu echivalează, după ea, cu malurile Marnei. După cum am înțeles, a dat în darul beției. Plictiseala, ce vrei. Și eu, dac-aș sta mult departe de Paris, până la urmă aș începe să trag la măsea. Sunt cazuri în viață când ai dreptu' la circomferințe extenuante.

Enormul e mişcat până la lacrimi. Privirea lui de prepelicar i se prelinge pe obraz.

– Ei, zise schimbând subiectul (fiindcă Béru e un adevărat vagabond al conversaţiei), ia spune-mi ce-i cu incidentul?

– Care incident?

– Vreau să zic incendiul.

– Clasat! Cred că ai avut o idee...

– Luminoasă? îşi afirmă el dreptul la umor.

– Da. Murdăriile se ascund cel mai bine cu cenuşă.

– Ce facem acu'?

– Ne facem bagajele.

– Ne întoarcem în Franţa? exultă el.

– Eu da, tu însă nu.

– Cum?

Strigătul lui a fost atât de puternic, încât pe plafonul camerei noastre se desenează o crăpătură. (Am omis să vă spun că, tot pălăvrăgind, ajunseserăm în apartamentul nostru.)

– Linişteşte-te, plec doar pentru o zi sau două!

– La Paris?

– Nu, la Nisa. Tu, între timp, rămâi ascuns prin împrejurimi, ca să-i supraveghezi pe ăştia din lumea bună.

– Păi, unde să mă ascund?

– La hanul lui madam Mac Hantine, de exemplu.

Dă din capul său de încornorat satisfăcut.

– Prefer s-o întreb pe Gladys dacă n-are o cămăruţă pentru mine. Să-ţi zic ceva, San-A. Nu vorbesc englezeşte şi eu sunt omu' care trebuie să se exprime.

– Îmi amintesc că te exprimai destul de bine cu madam Mac Hantine.

– Într-adevăr, îşi aminteşte el. Nu văd ce m-ar împiedica să mă duc să-i fac un solo de jartiere dacă am chef. În viaţă nu sunt numai biberonu' şi cracii, mai contează

și chestiile de spirit, amice. Oricât ai fi un animal de ogradă, ai nevoie să conversezi cu seamănu' tău...

Încerc să-i stopez divagațiile și-i tai scurt elanurile filozofice.

– Te culci unde vrei. Dar contez pe muncă serioasă în absența mea. O să vin înapoi cât de repede pot.

– Nu-i bine să mă lași singurel într-o țară în care se pescuiesc monștri marini și lichelele locuiesc în castele, San-A. Într-o situație ca asta, nu-ți părăsești colegii. Nu-i corect.

– Apropo, tranșez, am vorbit cu Bătrânul la telefon și i-am pomenit de avansarea ta. A părut că ar fi de acord cu ideea.

– Juri?

– Pe capul tău!

Iată-l dopat până-n rărunchi. În mai puțin timp decât îi trebuie unui telespectator să-și închidă postul când se anunță o emisiune despre rolul iaurtului în revoluția tehnico-științifică, ne-am făcut bagajele și ne-am luat rămas-bun de la gazde. Pretextez un contract urgent cu privire la drepturile de adaptare cinematografică a cărții mele despre Robespierre, pe care am intitulat-o *Cultul meu e turnătorul*. Doamnele se resemnează. Demne, flegmatice, stăpâne pe ele însele (și pe mine, în ceea ce o privește pe Cynthia), acceptă toate aiurelile, înghit salata fără să se strâmbe. Stoice. Acceptă curajos.

Le mulțumesc. Spun pe curând, sărut mâinile, strivesc niște falange și mă ușchesc.

Pe drum îmi abandonez valetul, pe potecuța care duce la casa lui madam O'Paff.

– Prudență și observație! îi recomand. Mă întorc repede.

O hotărâre rapidă, nu-i așa? Pentru că, vedeți dumneavoastră, adorabilul San-A. se orientează, de când îl știu, după flerometru. Când ești sticlete, trebuie să-ți

urmezi impulsurile. Ele te duc mereu unde trebuie. Astfel, eu, ieşind de la sir Concy, m-am luat delicat de mână pentru a mă pune cu spatele la zid *(in english to the foot of the wall)*. Odată acolo, mi-am ţinut următorul discurs: „Micul meu San-Antonio, ce te uluieşte cel mai mult în cutia asta de cremă de ghete?" Am analizat problema şi mi-am răspuns în stilul cel mai direct: „Comportamentul bătrânei Daphné". O *lady* neputincioasă, de şaptezeci de ani, care devine şef de bandă, aşa ceva nu există nici măcar în cărţuliile vechiului meu prieten James Hadley Chase. Şi apoi mi-am mai spus, între patru ochi cu mine însumi: „Eşti pe punctul să hărţuieşti nişte fantome scoţiene (cele care au linţoliile cele jerpelite din toată lumea cealaltă), deşi pariez o pană de cauciuc contra unei pene de inspiraţie că la Nisa se găseşte *the key of the problem*".

Ei bine, asta-i.

* * *

La aeroportul din Glasgow, aflu că am un avion către Paris în câteva ore. Ca să-mi treacă vremea, mă duc să dau pe gât câteva *scotch*-uri la bufet şi, ca să nu stau chiar degeaba, îl sun pe Bătrânul.

– Mă reped până la Nisa între două avioane, îi comunic eu, evaluând cât ar fi de inconfortabil acest mijloc de locomoţie dacă l-ai practica *ad litteram*.

– De ce, ai noutăţi?

– Poate, îl trombonesc eu, dar prefer să nu vă spun nimic acum, domnule director. Puteţi să-i anunţaţi pe băieţii de la Poliţia din Nisa să adune informaţii despre numita Daphné Mac Herrel? Aş vrea să ştiu unde locuia, cum trăia, pe cine frecventa etc.

Aud râsul Bătrânului.

– Sunt deja patruzeci şi opt de ore de când am dat instrucţiuni în direcţia asta, dragul meu prieten.

Jos pălăria! Îşi cunoaşte meseria domnul Ciufulit.

– Și care-i rezultatul?

– În sud se lucrează cu încetinitorul, n-am primit încă raportul. La cât ajungi pe Orly?

– Pe la patru după-amiaza.

– Îți rețin un loc în primul avion cu destinația Nisa. Comisarul Fernaybranca te va aștepta la sosire. El conduce ancheta.

– Perfect.

– Bérurier e cu tine?

– L-am lăsat să supravegheze flora și fauna fabricanților de whisky.

– Ai făcut bine. Pe curând.

Închid și mă duc să comand din nou două degete de whisky barmaniței, căreia îi fac un degețel de curte în așteptarea zborului păsării mele de fier.

Capitolul XIV

ÎN CARE COMISARUL FERNAYBRANCA ÎMI ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ CHESTII ȘI ÎN CARE ÎI ARĂT EU NIȘTE CHESTII COMISARULUI FERNAYBRANCA

Îl mai văzusem pe comisarul Fernaybranca o dată, la un congres al curcănimii franceze. Fusesem frapat de viteza cu care adormea când debuta o prelegere.

Ce măiestrie! Ce știință a sforăitului abia perceptibil! Zece ani de exerciții severe! Soileală silențioasă, cu pleoapele semi-deschise! Îi vorbeai și-ți răspundea prin somn. Sau îi scuturai brațul și el nici nu tresărea, doar zâmbea ușor și întreba cu frumoasa-i voce provensal-usturoiată:

– Ei se, colega?

Când debarc la Nisa, nu-l văd. Mă duc în sala de așteptare și-l reperez așezat într-un fotoliu, cu picioarele încrucișate, bustul drept, capul de-abia înclinat sub pălăria de paie cu panglică americănească. Și-a așezat pe genunchi haina de alpaca și are un chibrit între dinți. E bondoc, are un început de pântece datorat abuzului de *pastis*, are pielea de culoare închisă, cu păr de indian, de un negru intens, lucios și un nas ciudat, asemănător unui cartof atacat de paraziți.

Îi smulg, cu un gest sec, chibritul dintre colți. După bunul său obicei, nu se mișcă. Storurile, doar, i se deschid ceva mai mult și un zâmbet îi descoperă dintele de

aur (toți comisarii de poliție din provincie au câte un dinte de aur în față).

– Ei se, colega?

Își aruncă haina sub braț și-mi întinde mâna.

– Vii din Scoția, după câte mi s-a spus?

– Azi-dimineață încă mai cântam la cimpoi.

Mă tratează cu o labă pe spate.

– Ești același om ca pe vremuri, nu-i așa?

– Din ce în ce mai același, răspund. Ăsta-i șarmul meu.

– Zborul cu avionul (pronunță *avi-ion*) nu ți-a făcut sete?

– Ba bine că nu!

– Mie mi se usucă mai rău gâtlejul când aștept un avion decât atunci când călătoresc cu el.

Prin urmare, ne ducem să turnăm în locurile uscate două rânduri de *Casanis*. Fernaybranca nu se grăbește să-și deșarte sacul cu informații. La ora opt seara, deci la orele douăzeci pentru un șef de gară, el consideră că taraba a tras obloanele. Sâsâie volubil:

– Vii să mâncăm acasă la noi? Șefa a făcut niște șnițele de copane. Cu o supiță bună de pește, în deschidere, te mai dregi după bucătăria scoțiană.

Accept.

Și ne trezim în sufrageria în stil provensal a doamnei Fernaybranca, pregătindu-ne să mâncăm, fără să fi scos o vorbă despre Mac Herrel. De la fereastra bucătăriei descopăr cincizeci de centimetri pătrați de Mediterană în perfectă stare de funcționare, mândria colegului meu. Mi-o arată de parcă ar fi proprietatea lui.

Nu vă puteți da seama cât de bine mă simt, așa, dintr-odată. În arome de șofran, de usturoi, de *pastis* și de ulei de măsline, viața parcă are alte culori. Accentul ușor cântat al gazdelor mele e ca un ciripit pentru clăpăugele mele surmenate.

– Ia te uită, remarc, așezându-mă în fața unui castron cu supă fumegândă a cărei aromă ar face să saliveze și o statuie de sare, mi se pare că sunt chiar fericit în clipa asta.

Fernaybranca izbucnește în râsul lui care nu se mai termină.

– Voi ăștia de la Paris aveți niște esspresii...

Doamna Fernaybranca e o brunetă simpatică, cu atâta păr rebel sub urechi încât ai putea s-o iei drept femeia cu barbă de la bâlci.

– Atunci, zic eu atacându-l direct și pe comisar, și supa de pește, ce știi despre clienta mea, doctore?

– Vrei să vorbim despre asta acum?

– Iartă-mă, dar sunt în afacerea asta până peste cap și timpul mă presează.

– Bine, bine...

Lui Fernaybranca nu-i place să fie îmboldit la treabă.

Dar înghite zgomotos o lingură de supă și, cu gura plină, contraatacă:

– De cincizeci de ani, familia Mac Herrel posedă o casă pe Promenada Englezilor. O chestie mare, rococo și pompoasă, foarte englezească, ce mai! Acum optișpe ani, Mistresse (pronunție Fernaybranca) Mac Herrel a venit să se instaleze în ea definitiv, după câte s-a crezut. Era suferindă și tiranică. Zgârcită ca un scoțian! Nu avea decât o singură servitoare, care se îngrijea de ea și de toată casa, din care bătrâna nu ocupa decât două sau trei camere, restul rămânând închise, cu mobila acoperită de huse.

Tace pentru a înghiți o a doua lingură, apoi un pahar de *rosé* de Provence. Indispoziția l-a părăsit. Un meridional nu poate fi sumbru, când vorbește, niciodată.

Aștept continuarea.

– Vecinii își amintesc încă de bătrâna asta acră, pe care servitoarea o împingea într-un fotoliu pe rotile de-a lungul mării. Se pare că avea un baston și, când o apucau

furiile, își lovea servitoarea cărându-i bastoane peste umăr, de se revoltau turiștii și localnicii.

Nu regret că am venit. Iată că, în accentul savuros al colegului meu mediteranean, mi se ordonează ideile.

– Și? îl zoresc.

– Și apoi, într-o zi, a venit la ea o tinerică. Era nepoată-sa, o orfană sărăcuță. Știi ce a făcut bătrâna?

– Nu, răspund cu aviditate.

– A concediat-o pe servitoare. Își chemase nepoata ca să facă economii, zgripțuroaica. Ce părere ai? Micuța aia drăguță făcea menajul și plimba căruciorul. Mătușă-sa nu îndrăznea s-o bată, dar era mereu cu gura pe ea. Și ce-o mai pisălogea, ce-o mai ocăra... Lumea îmi spunea că micuța avea mai tot timpul lacrimi în ochi. Uitasem să-ți spun, Cynthia se numea. Un nume nu prea catolic, nu-i așa? Frumos, oricum...

Îl las să-și golească farfuria de supă, să bea un alt pahar de *rosé* și să crănțănească o felie de pâine prăjită frecată cu usturoi. Respirația colegului meu sugerează vecinătatea unui restaurant cu meniu fix la ora prânzului. Doamna Fernaybranca, care are un suflet tot atât de mare ca o plapumă de han și mai sensibil decât picioarele unui poștaș încălțat cu pantofi prea mici, plânge deasupra farfuriei sale.

E ca și cum i s-ar povesti *Cele două orfeline*, *Cărătoarea de Bread*, *Fecioara și mama-mare*. E frumoasă și tristă povestea adolescentei cu părul de aur care împingea fotoliul pe rotile al acestei Babe-Cloanțe, pe Promenada Rosbifilor; ți se strânge inimioara când auzi așa ceva, dacă ești meridională.

– Și? îl zoresc.

– Ei bine, puștoaica a devenit o fată frumoasă, cu niște balcoane carosate Lancia aerodinamic...

– Oh, Casimir! protestează doamna Fernaybranca, șocată de îndrăzneala imaginii și poate și puțin invidioasă

(fiindcă ea are o uzină de lapte franțuzesc ce seamănă cu niște saci de plajă dezumflați).

Fernaybranca se amuză, pișicherul. Nu mai pune usturoi doar pe pâine, mai amestecă și în conversație.

– Și apoi, într-o bună zi, maica Mac Herrel a luat avionul și s-a dus la ea în țară. Se pare că nepotul fusese ucis în Africa și că trebuia să se ocupe de afacerile familiei.

Se așterne o scurtă liniște.

– Destul de trist, conchide gazda.

– Foarte bine, Fernay, zic eu, mi-ai furnizat un excelent rezumat al situației. Acum, dacă vrei, hai să intrăm în detalii.

– Nu vrei mai bine să intrăm în copanele pane? salivează el.

– Una n-o împiedică pe cealaltă. Doamnă, supa dumneavoastră de pește a fost divină.

Ea gângurește:

– Vai, domnule comisar, umblați cu periuțe!

Apoi, fericită, scoate o cratiță din care emană mirosuri divine, care supravoltează mucoasele și umezesc buzele.

– Care detalii? întreabă confratele, întorcându-se la oile noastre.

– La Nisa, bătrâna nu frecventa pe nimeni?

– Pe nimeni în afară de medicul ei.

– Ai numele și adresa doctorului?

Scoate portofelul, din care extrage un fel de față de masă de hârtie, acoperită cu notițe.

– Doctorul Chiuretă, cvartalul E, strada Pântecoasă.

– Cynthia trebuie să fi avut, totuși, niscaiva relații. A frecventat instituții, a avut colegi, s-a cunoscut cu negustori?

– Nu prea. Când a venit, avea paisprezece ani. Bătrâna, în loc s-o înscrie la un liceu, a abonat-o la cursuri englezești prin corespondență. Ca să nu mai vorbim de amărâta ei de viață mondenă: o plimba pe babă, era bonă,

infirmieră și studia de una singură. Ceea ce frecventa, dacă se poate spune așa, erau câțiva negustori din cartier.

Asta-i tot ce-mi poate spune Fernaybranca. E mult. Acum văd bine datele problemei.

– Spune-mi, Casimir, Mac Herrel mai are casa?

– Afirmativ.

– A închiriat-o?

– Nu, e închisă.

– Pentru niște scârțari, asta înseamnă să piardă o sursă importantă de venituri.

– Hei, ai dreptate!

Copanele pane sunt uimitoare. Asta mă face să-mi șterg din amintire ciozvârtele grosolane fierte la Stingines! Terminăm masa, vorbind de altele. Casimir îmi spune ultima glumă marsilieză. O știu de douăzeci de ani, dar îi fac bucuria să mă prăpădesc de râs. Pentru a nu-i rămâne dator, îi povestesc aventura pederastului care se duce la psihiatru. N-o înțelege, dar îmi face onoarea să se sufoce. Am lichidat trei clondire de *rosé* și ne-a cuprins o ușoară euforie, când îi declar brusc:

– Ei, asta a fost. Acum, hai la lucru!

Fernaybranca își plesnește coapsele, pe culmile amuzamentului.

– Ai un haz inepuizabil. Numai la Paris se mai fabrică glumeți ca tine.

Dar cum mă ridic de la masă serios ca un papă, încetează cu hlizeala.

– Unde te duci?

– La Mac Herrel, dragul meu prieten.

– Dar...

– Dar ce?

– Păi ți-am spus că acolo nu-i nimeni de doi ani.

– Tocmai: drumul e liber.

– Și cum ai să intri în casă?

– Cred că pe ușă, dacă broasca nu exagerează cu reticențele. Pauză de gândire.

– Te-ar amuza să vii cu mine?

– Dar... Dar...

Își privește nevasta, sticla goală și minunatul, seducătorul meu chip care afișează un zâmbet ademenitor. Metodele pariziene îl depășesc până la buimăceală.

– La ora asta! suspină.

– În sud e preferabil să lucrezi pe răcoare. Hai, colega, nu-ți fie teamă: iau totul asupra mea.

Mă urmează.

* * *

O clădire mare, vopsită în ocru. Dar vopsită de foarte multă vreme: ploile și anii au avut timp să producă dâre pișăcioase pe fațadă. Balcoanele sunt ruginite, grădina – plină de bălării. Doi palmieri cu frunze de prospect turistic imprimă totuși proprietății ceva care aduce, vag, a reședință de vară.

La insistențele mele, Fernay a binevoit să treacă pe la comisariat și să se înarmeze cu un șperaclu. Deschidem grilajul fără dificultăți.

E o noapte încântătoare. Greierii fac un zgomot îngrozitor în grădină. De la terasa unui local de noapte în aer liber vin zgomote vesele, acompaniate de oftatul gros al unui contrabas.

– Ascultă, San-Antonio, șoptește Fernay, neliniștit, ceea ce facem e ilegal.

– La ce ne servește să fim reprezentanții legii dacă n-am avea posibilitatea s-o ocolim din când în când? replic.

Până să asimileze cele de mai sus, ajungem la peron. Câteva mișcări de sesam și intrăm. Un miros fad de închis și muced ne învăluie.

– Să încercăm să găsim tabloul electric, zic.

– Pentru ce vrei și lumină? se alarmează Fernaybranca.

– Proprietarii sunt la două mii de kilometri de aici. M-aș mira teribil să vadă lumina.

Luminându-mi drumul cu lanterna, ajung la oficiu. Acolo găsesc tabloul electric, trag de manetă și se face lumină.

Spectacolul e dezolant. Pe pereți, tapetul atârnă în franjuri umede, plafoanele sunt crăpate, lambriurile dezlipite și toate colțurile colonizate cu pânze de păianjen.

Vizităm camerele una după alta. Este domeniul Frumoasei din pădurea părăsită. Fotolii sub huse, cearșafuri pe mese și pe paturi. Totul are un aer funebru, dezolant...

– Hei, bâlbâie amicul meu, un coșmar prima-ntâia!

– Da, nu-i rău, îl aprob eu.

Parcurgem cele două etaje, deschizând peste tot, uitându-ne inclusiv în closete, în dulapurile de perete, în șifoniere.

– Dacă nu-s prea curios, vrea să știe amicul Casimir, ce cauți, de fapt?

– Nu știu, răspund sincer și grav, asta și face percheziția noastră atât de pasionantă.

Coborâm în pivniță. Un subsol clasic de casă mare; instalație de încălzit, pivniță de băuturi, debarale. Cazanul și toată țevăria sunt total ruginite. Vagi urme de cărbune. În pivnița de vinuri, pe rafturile prăfuite găsim sticle goale și lăzi. Debaraua nu conține decât unelte de grădinărit, la fel de mâncate de rugină ca și instalația de încălzit.

Fernaybranca nu-i mulțumit deloc. Avea în plan să facă o belotă la cafeneaua Marinei și a Crucii Dobitocilor, și în loc de asta îl trambalez printr-o vilă unde totul pute a vechi și a mucegăit. Ilustrul coleg din Parisache începe să-l calce pe bătătură. Îl hrănește, îl îndoapă cu ciorbă și copane de pui usturoiate, și drept mulțumire...

– Iată-ne avansați pân' la genunchiul broaștei, rânjește el.

În clipa în care pronunța, cu un ton plictisit, aceste cuvinte fatidice, un șobolan uriaș îmi țâșnește printre picioare. A fost atât de fulgerător, că n-am avut nici măcar timpul să-i trag un șut.

– Scârnăvia dracului! bombăne colegul meu. De unde naiba a ieșit?

– De aici.

Îi arăt o gaură în solul pivniței. Lucru ciudat, această gaură de șobolan nu e făcută la poalele zidului, ci chiar în mijlocul solului cimentat. Iau o tijă de trestie care se află acolo și o bag în gaură. Tija coboară nestingherită pe verticală, mai mult de un metru. Mă întorc către Fernay. Regele *pastis*-ului nu mai rânjește. E tulburat.

– Ce vrea să însemne asta? întreabă.

– Vom vedea.

Răscolesc printre unelte și descopăr un târnăcop. Înfig extremitatea ascuțită în gaura de șobolan și apăs cu putere. O bucată de ciment îmi sare pe pantof.

– Nu observi nimic, Casimir? îl întreb pe ilustrul sticlețel de pe Coasta de Azur.

– Ba da, îmi răspunde. Pe o anume suprafață, cimentul e diferit.

Oftând, ia o cazma și mă ajută să sap. După cinci minute ne scoatem hainele, după zece ne suflecăm mânecile, după cincisprezece minute ne scuipăm în pumni și după douăzeci iată că am dislocat o crustă de ciment pe circa treizeci de centimetri. Devine mai ușor să mărim gaura. Stratul ăsta a fost turnat de niște persoane care nu aveau decât noțiuni elementare de zidărie. Prea mult nisip! Când te răsteși puțin la el se sfărâmă. Degajăm mai mult de un metru pătrat de ciment. Transpirăm ca la ieșirea din saună.

– Mi-ai aranjat o digestie imperială! se oțărăște Fernaybranca.

Lăsăm târnăcoapele și trecem la lopeți. Am bășici în palme de forma și dimensiunea becurilor de 220 de wați. Nimic nu mă mai poate opri, sunt animat de forțe incomensurabile. Sap din răsputeri, stabilind, în graba mea nebună, un record pentru Coasta de Azur, unde terasierii folosesc lopețile doar ca să se sprijine-n ele.

După circa o jumătate de oră de eforturi, Fernaybranca se declară învins.

– Mamă, mamă, suspină așezându-se pe un lădoi, m-ai paradit definitiv, colega. E prima oară în viață când fac grădinărit în pivniță!

Nu răspund nimic, pentru că am dat de fund. Și acest fund e un schelet încovrigat de care atârnă, încă, zdrențe dintr-o stofă care a fost cândva o rochie.

– Vino să vezi, Casimir.

El vine, se apleacă și fluieră.

– Asta credeai tu că găsești?

– Înainte de a săpa, nu. Venisem *because* al șaselea simț. Dar subconștientul meu trebuie să se fi gândit în mod confuz la ceva de genul acesta.

– Vreo idee despre cine ar putea fi?

– Păi, bine...

Îl desemnez pe Casimir și aplecându-mă asupra scheletului:

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe comisarul Farnaybranca, *lady* Mac Herrel.

Capitolul XV

ÎN CARE ADEVĂRUL IESE DIN PUȚ CU TOT CEEA CE-I TREBUIE PENTRU A SE ZVÂNTA

Doctorul Chiuretă, în ciuda numelui său haios, e un personaj de o desăvârșită sobrietate. Tot în ciuda numelui, nu e ginecolog, ci specialist în afecțiuni reumatice. Înalt și slab, transmite tot atâta veselie cât o poză color a pușcăriei Borniol. Are ochelari de baga neagră și afișează un aer îngrijorat care trădează fie necazuri conjugale, fie o criză de ficat.

A răspuns fără entuziasm apelului nostru. Aplecat deasupra scheletului, dă din cap:

– Sunt absolut sigur că e vorba de fosta mea clientă. Recunosc perfect deformările membrelor inferioare, precum și devierea coloanei vertebrale. I-am făcut suficiente radiografii (pe care le posed încă) pentru a fi sigur de ceea ce susțin.

Fernaybranca riscă o glumă:

– Dacă aveați un pic de răbdare, puteați să faceți economie la filmul radiografic, dom' doctor. Dovada: aveți scheletul în carne și oase!

Chestia nu stârnește râsul nimănui, cu atât mai puțin medicului, pe care-l bănuiesc abonat la *Figaro Littéraire*.

Urcăm la aer curat și-i cer doctorului să ne însoțească la un local din apropiere, ca să putem aborda o conversație de calitate într-un cadru mai potrivit decât pivnița-cimitir. Se lasă rugat, dar sfârșește prin a accepta.

În fața unui pahar mare cu apă minerală, răspunde întrebărilor mele.

– Sunteți, practic, singura persoană din Nisa care a cunoscut-o pe Daphné Mac Herrel, domnule doctor. Ce fel de femeie era?

– Avea dureri mari. Caracterul îi era tot atât de sucit ca picioarele betege. În plus, atavismul scoțian o făcea să fie cea mai cărpănoasă clientă. Nu-mi plătea onorariile decât cu șase luni întârziere și cârtea mereu. Cerea prețuri speciale, știți genul?

– Da, îl știu. Și nepoata ei?

Doctorul își scoate bicicleta de pe nas și o lustruiește cu o bucățică de piele de căprioară.

– O tânără adorabilă, care era în rolul orfanei năpăstuite; doamna Mac Herrel o considera, mai degrabă, servitoare decât nepoată.

– Vorbiți-mi despre ea.

Îmi bate inima. Dintre cei trei bărbați de față, sunt cu siguranță cel care ar putea povesti cel mai mult despre Cynthia.

– Era blândă, drăguță, docilă. Poate doar către sfârșit mi s-a părut că ghicesc în ea o revoltă. Tirania mătușii îi devenise insuportabilă. M-a implorat într-o zi, pe ascuns, desigur, să-i prescriu bătrânei doamne niște somnifere, fiindcă o tortura și în timpul nopții.

– Ați făcut-o?

– Sigur că da, fiindcă bolnava chiar avea nevoie. Reumatismul o făcea să sufere îngrozitor...

– Cynthia nu frecventa pe nimeni?

– După câte știu eu, nu. Niciodată n-am întâlnit pe cineva când veneam la ele.

– Și n-ați văzut-o niciodată pe Cynthia cu cineva?

– Nu.

Dar îl simt preocupat de o idee.

– Vă gândiți, totuși, la ceva anume, domnule doctor? insist cu amabilitate.

– S-ar putea...

– Ei bine, vă ascult.

– Păi...

– Este vorba despre o chestie gravă, domnule doctor. Suntem la a doua crimă și aveți datoria să spuneți totul.

– Ei bine, imaginați-vă că într-o seară, pe când mă întorceam cu soția mea de la niște prieteni din Cannes, am văzut-o pe tânără în oraș.

– Cam ce oră era?

– Aproximativ două dimineața.

– Unde?

– Ieșea dintr-un bar de noapte cu o reputație destul de deocheată: „La Fluierul Aurit". Era cu un bărbat.

– Sunteți sigur că era ea?

– Cu atât mai mult cu cât fata m-a recunoscut și s-a ascuns în spatele bărbatului cu care era.

– El cum arăta?

Ridică din umeri.

– N-am avut timp să-l examinez. Eram atât de surprins s-o văd pe stradă, la o asemenea oră și într-un asemenea loc... Mi se pare că era vorba de un băiat destul de tânăr și înalt.

Îmi permit să-l scutur pe doctoraș de umăr, traducându-mi și în gesturi deplina satisfacție.

– Ei bine, ați făcut un deosebit serviciu Poliției, doctore. Bravo!

* * *

– Aici e! îmi spune Fernaybranca, întinzând degetul către o ușă joasă, spre care duc patru trepte.

Dinlăuntru răzbat, amestecate, muzică și o rumoare confuză.

Deasupra ușii, o firmă luminoasă reprezentând un fluier stilizat. E scris cu litere de neon, deasupra desenului: „La" și dedesubt: „Aurit".

– Ce fel de tavernă e?

– Pfff, nu mai împuțită decât altele. Are câte puțin din toate: turiști, junețea destrăbălată din împrejurimi...

Îmi arată șirul de motociclete nichelate aliniate în fața crâșmei.

– Interlopi?

– Și de-ăștia, dar discreți.

Intrăm. E o hrubă afumată. Dacă i-ai da primă de pericol unui miner, și tot ar refuza să intre în văgăuna asta.

Dintr-un aparat *High-Fi* se aude o muzică isteroidă. E plin de populație. Pe o pistă mare cât un timbru, câteva perechi își freacă osânzele șoptindu-și promisiuni pe care au și început să le respecte. Ne croim drum către tejghea. Niște tipi, mai dubioși decât o erupție de coșuri, se dau în lături eliberându-ne drumul. Cred că musiu comisar e cunoscut ca un cal breaz (vorba lui Béru).

Oberul, un tip chel, solid și năsos, îi face cu ochiul, orbit de fericire.

– Salut, ce surpriză plăcută. Un mic stimulent, ca de obicei?

Fernaybranca roșește puțintel, ținând cont de prezența, lângă el, a faimosului San-Antonio, pe care are tendința să-l confunde cu un popă în postul mare.

– Fie, zice Casimir, făcându-i un semn barmanului. Putem să ne conversăm o secundă, Victor?

Victor dă din cap fără nici o bucurie. El ciugulește din gamela cu turnătorii, se înfruptă chiar, dar nu în public. Ne toarnă două bătrâne maniace (joc de cuvinte bérurean pe care vă las să-l descifrați singuri) și se apropie scărpinându-se în ceafă.

– Da.

Scociorăsc prin buzunare și scot permisul de conducere al Cynthiei, pe care l-am păstrat după *hold-up*-ul Grasului. Îi arăt poza *of* identitate care-l ilustrează.

– Cunoști fata?

Victor își clătină capul de termită ofticoasă.

– Mda, parcă da, dar n-am mai văzut-o de o veșnicie.

– Povestește-mi.

– Ce?

– Ce făcea pe vremea când frecventa *Fluierul*.

Dă din cap:

– Ciudată pasăre... A intrat într-o seară singurică. S-a așezat la măsuța din fund, acolo, și a comandat alcool. Avea aerul unei căprioare fugărite. A băut închizând ochii, asta a făcut-o să tușească, apoi a plătit și a plecat. Totul în trei minute.

– Și apoi?

– A revenit în seara următoare. De data asta a rămas mai mult. A băut două *scotch*-uri. Niște băieți au vrut s-o agațe, s-o invite la dans, dar nu le-a răspuns nimic. Devenise o obișnuință, puștoaica venea în fiecare seară. Nu avea oră fixă. Uneori sosea la zece seara, alteori la unu noaptea și chiar mai târziu.

La naiba, cred și eu, aștepta ca bătrâna scorpie să adoarmă. De aia îi ceruse lui Chiuretă să-i prescrie mătușii Daphné barbiturice. Se sufoca. La *Fluierul* îi funcționa supapa de siguranță.

– Continuă, bătrâne, e pasionant.

– Pe bune? surâde jalnic barmanul, aruncând în jur o privire mai sucită decât un tirbușon.

– Sigur-sigur.

– Ei bine, după o vreme, i s-a aprins călcâiele după un gigolo.

– Cine era?

– Pfff, un vechi actor fără talent. Eșuase la cazinou după un turneu ratat și își câștiga pâinea făcând bricolaje.

– Ce-nțelegi prin bricolaje?

Barmanul se uită la Fernaybranca. Colegul meu îl încurajează cu un semn din cap. Atunci, tipul își astupă o nară cu dosul degetului mare.

– Se înhăitase cu ştuţii?

– Aşa presupuneam eu, ocoleşte el răspunsul.

Verigile intră unele în altele cu o viteză mai mare decât viteza luminii.

– Cum îl cheamă?

– Păi, ştiţi...

Fernaybranca scoate un plescăit agasat.

– Dă-i drumul, fiule, zice sec, nu eşti la prima spovedanie anul ăsta, nu?

– Steve Marrow.

– Era numele lui adevărat?

– Cred că da. Dar, ştiţi, niciodată nu i-am fotocopiat certificatul de naştere.

– Unde trăgea aici?

– La hotelul *Pin Parasol.*

– Ziceai că o sedusese pe puştoaică?

– În doi timpi şi trei mişcări, poate pen' că era englez ca şi ea? Fata asta sălbatică, care nu le răspundea nici măcar bărbaţilor politicoşi, a picat în braţele actoraşului de trei parale ca un fruct copt de pe creangă.

– Frumoasă metaforă! Şi apoi?

– Apoi nimic. Au continuat să se vadă o bucată de timp, după care au dispărut.

Îmi golesc paharul.

– Încă un rând, Victor dragă, şi toarnă-ţi şi ţie un pahar!

* * *

– La ce hotel tragi? se-ngrijorează dintr-odată Fernaybranca, în clipa în care ieşim de la „Fluierul Aurit", după ce băgasem în noi mai multe bătrâne, una mai maniacă decât alta.

Pronunţia lui e şovăitoare. Limba ar vrea să exprime mult mai multe decât gândul şi, în orice caz, demarează în contratimp cu mintea.

– Cred că mi-ar conveni de minune hotelul *Pin Parasol.*

Capitolul XVI

ÎN CARE MĂ BAT CU PUMNII ÎN PIEPT ȘI ÎI POCNESC FALCA UNUIA PE CARE ÎL CUNOAȘTEȚI DEJA

Noaptea scoțiană strălucește cu mare economie de stele, când opresc Bentley-ul meu de clasa întâi, nu departe de locuința măicuței O'Paff. Trestia foșnește pe câmpie, cucuvelele țipă în pădure și broaștele foșgăie în stufărișul lacului.

În dreapta orizontului se decupează, citadelă redutabilă, silueta masivă a castelului Stingines. Dacă mi s-ar spune că o fantomă se fâțâie prin acest peisaj ostil, nici măcar n-aș fi surprins. E țara tuturor ciudățeniilor.

Curvișțina pensionată din Montrouge locuiește într-o căsoaie prăpădită, mobilată, în principal, cu curenții de aer. Geamurile crăpate și cârpăcite cu hârtie colantă desăvârșesc aspectul jalnic al magherniței.

Îmi prefac mâinile în portavoce (ceea ce este mai recomandabil decât să le faci purtătoare de cătușe) și urlu răgușit:

– Béru!

Practic mai multe reprize, pe un ton în creștere, ca luna când iese din nori și ca broaștele când ies din apă.

Nobody! Fluier, bat în ușa cu geamuri, în obloanele putrede, dar totul e zadarnic. Pot să pariez o poliță fără valoare contra unei polițiii valoroase că Béru și dama Gladys s-au ardeiat cu *scotch*. Acționez clanța ușii și, cu o

surprinzătoare docilitate, aceasta se deschide în fața mea ca o demonstrație studențească în fața unei mașini pline de polițiști.

Lumina palidă aruncată de stele în încăpere îmi permite să disting o formă de culoare mai deschisă în mijlocul camerei. Mă grăbesc să aprind lumina și o văd pe Gladys prăbușită pe podele, cu obrazul lipit de șipcile cariate, cu brațele întinse, fustele suflecate și gura larg deschisă. S-a schimbat mult cinstita vânzătoare de iubiri. Cu moaca de acum, găsesc c-a avut perfectă dreptate să se evacueze în Scoția. Ba chiar, după părerea mea, putea să se retragă mai la nord, în Islanda sau la Strâmtoarea Bering, *for exemplu, because* este cu desăvârșire necomestibilă.

Are fața umflată și acoperită de pustule violacee. Părul, pe care nu și-l mai vopsește, seamănă cu peruca unui răsculat, figurant în scena arestării lui Louis al XVI-lea dintr-un film cu buget limitat. Beția personificată în toată oroarea sa.

Sforăie ca un buldozer pe șantier. Strig din nou cu o voce de centaur:

– Béru!

Și, pentru a declanșa eventual o reacție a pilangiului în eventuală stare de transă:

– Inspectorul principal Béru este căutat la telefon!

Zero.

Vizitez hogeacul. Chestie simplă, rapidă, ruina se compune din două cămăruțe amărâte. Grasu', însă, nu-i. Dar văd, pe o grămadă de cutii, geamantanul lui. Cabana pute a heringi afumați, a lampă fumegândă, a cameră afumată, a fum de tutun, a negru de fum și a încălțări de cauciuc surmenate.

– Doamnă Gladys, îi șoptesc, te-ar deranja să-ți revii în fire cât să-ți vorbesc două secunde?

Aș fi putut să-mi pun niște ouă la fiert. Buretele continuă să sforăie, râgâindu-și whisky-ul. Atunci, valorosul

comisar San-Antonio, cel care înlocuiește, avantajos pentru consumator, untul, margarina și fundul beiului *rha dada*, înșfacă în mod deliberat – și de mâner – o găleată pe care o se duce s-o umple la puțul din curte.

Încă nu s-a inventat ceva mai radical, pentru reanimarea bețivilor, decât dușul rece.

Bătrâna se sufocă, strănută, bleștește un ochi și începe să profereze obscenități.

– Ți-e mai bine, Gladys? întreb eu amabil.

Ochiul ei tulbure mă măsoară cu greutate. O ridic de corsaj și o proptesc de perete. Bâțâie din cap.

– Unde-i amicul Bérurier? o descos.

Maica O'Paff sloboade câteva râgâieli și mă insultă zicându-mi rând pe rând: fiu de curvă (ceea ce lasă de înțeles că privește în mod favorabil adoptarea mea); căcărează de iepure (nu am nimic împotriva acestor rozătoare simpatice și nici a subproduselor lor); proaspăt sodomizat (cuvântul „proaspăt" sugerează ceva sănătos și primăvăratic ce îndulcește ceea ce unii ar găsi peiorativ în epitet); și impotent (ceea ce-i dreptul ei, dat fiind că nu voi fi niciodată în stare să o supun unei dezmințiri).

Încerc calea cea mai bună, aceea de a mai aduce o găleată de apă. Cu cel mai mare calm din lume, îi trântesc jumătate (în englezește: *the half*) în portret. Din nou sufocare, noi accese de tuse. Noi înjurături și mai urâte decât precedentele.

Atunci, celebrul San-Antonio își lasă deoparte, momentan, minunata-i politețe, căreia îi datorează faima de Colbert al Poliției.

– Ascultă, Gladys, i-o tai eu, dacă nu-mi răspunzi la întrebări, o să arunc apă în mutra ta fleșcăită până când îți seacă fântâna, pricepi?

Ca dovadă a celor spuse, îi servesc restul de ceai rămas în căldare.

– E OK, draga mea?

– Ce vrei de la mine, hoit ambulant? se interesează, în sfârșit, amica Grasului.

– Pe amicul meu Béru, care locuia la tine.

– Nu l-am văzut.

– Minți, și dacă minți te bagă la răcoare. Și dacă intri după gratii – ioc whisky. Și dacă n-o să mai ai whisky, îmbibată cum ești, o să crăpi de *delirium* mai mult sau mai puțin tremurat. Serbarea va avea loc într-o celulă plină de lilieci și de gândaci, 'nțelegi, păpușă?

– Tu, prieten cu Béru? îmi zice dama în franțuzește. Ești un *frenchman* de rahat. Toți niște fanfaroni și gură mare.

Tace și începe să dea apă la șoareci ca fântânile din Rond-Point – Champs-Élysées.

– Mama mă-sii! Ce idee cretină să plec din Montrouge-ul și să vin să mă omor cu alcool tâmpit în țara asta de belea!

Sunt emoționat ca un licean.

– Hai, mami, nu-ți face inimă rea; fiecare cu viața lui. Fericirile în tehnicolor nu se fabrică decât la Hollywood. Nu durează decât o oră treizeci și cinci pe pânza de cinema și toată lumea se plictisește. Te întreb unde-i Grasu' Béru.

Continuă să-și pișe *scotch*-ul pe ochi, dar răspunde printre lacrimi:

– Ți-am zis că nu s-a-ntors. A halit de prânz aici, s-a cărat, da' nu s-a-ntors.

– Nu știi unde se ducea?

– Nu. Eu l-am întrebat. „Secret profesional", mi-a zis, porcu' dracului!

– A spus că se-ntoarce pentru cină, presupun.

– Bine-nțeles! Adusese din oraș un pui rece și o pereche de sticle de *scotch*.

– Pe care le-ai băut în așteptarea lui?

– Da.

– N-ai văzut pe nimeni?

– Ba da.

– Pe cine? întreb eu ciulind urechile.

– La început de tărăşenie, tocmai când plecase afurisitu' ăsta de poliţai împuţit, a venit un tip să mă întrebe de unu', San-Antonio.

– Da?

– Dacă-ţi zic, *french boy*-ul lui peşte.

– Deci?

– I-am zis că nu-l cunoşteam, adevărul gol-goluţ, pe Dumnezeul meu că nu-l cunosc pe San-Antonio ăsta. Tu-l ştii?

– Nimeni nu cunoaşte pe nimeni, eludez eu sentenţios. Şi ce s-a întâmplat?

– Am crezut că o să mă strângă de gât. Era palid ca un mort şi scrâşnea din dinţi.

– Nu ştii cine era?

– Am o idee. L-am văzut de multe ori cu fata de la castelul Stingines. Un tânăr aristocrat cu o faţă paradită şi cu plasturi pe arcade.

Sir Concy! Nici o îndoială: omul care mă căuta nu este altul decât logodnicul Cynthiei. Cum naiba de a aflat că Béru domicilia la Gladys? Am comis o imprudenţă lăsându-mi camaradul aici, singur. Sigur i s-a întâmplat ceva. Secăturile astea s-au speriat şi au pus mâna pe el. La castel n-au înghiţit găluşca cu plecarea mea. Nenorocire! Béru al meu! Să-i facă de petrecanie! Tocmai când avansarea lui era aproape semnată!

Asta mă pune pe foc.

– N-ai mai văzut pe nimeni după vizita asta, Gladys?

– Nu.

– Juri?

– Dacă-ţi zic, mucosule!

Uite-o că devine ţâfnoasă din nou. Îmi declară că, dacă mă îndoiesc de cuvântul ei, îmi freacă nasul cu o

parte a anatomiei ei, exact cea pe care o consider total improprie consumului şi care, în orice caz, n-ar atribui un plus de noblețe apendicelui meu nazal.

O las să mahmurească în pace şi sar în Bentley-ul meu de ceremonie (funebră).

* * *

Miezul nopții, ora crimei, sună în clopotnița Saint-Charpiny când sun personal la uşa lui sir Concy.

Parlofon. Vocea tristului sir:

– *Hello!*

– Aici San-Antonio.

Un muget. Uşa se deschide. Sui treptele. Pe palier se detaşează un pătrat mare de lumină roşiatică. Fiul baronetului mă aşteaptă. E în smoching.

În clipa în care ajung, o voce de bărbat strigă în engleză:

– Nu, Phil! Stăpâneşte-te.

Vă dați seama că eram sătul până-n gât?

Dar tipul nu se stăpâneşte şi se repede asupră-mi.

Văd că devine o tradiție (ca Anglia însăşi): cum ne aflăm unul în prezența celuilalt, cum începe păruiala.

Mă atacă sălbatic: un şut perfid direcționat către punguța cu virilitate, pe care reuşesc să-l fentez rotindu-mă şi care îmi face o vânătaie la coapsă, mare cât friptura unui muncitor cu târnăcopul; recoltez apoi o colecție de croşeuri stânga-dreapta.

Mă împleticesc, dau înapoi, basculez, cad. Când să mă ridic, totuşi, acest gunoi cu blazon îmi expediază botul pantofului în mandibulă.

– Phil! Te rog, nu e corect, aud aceeaşi voce prețioasă.

Ca prin ceață, apuc să întrevăd un tânăr elegant şi distins, aşezat, cu picioarele încrucişate, într-un fotoliu.

Sir Concy nu ia în seamă întreruperea.

Mă pocneşte şi cu mâinile, şi cu picioarele. Am impresia că-mi petrec week-end-ul într-o betonieră căpiată.

Șuturile plouă de peste tot. Și bing! Și bang! Și bong![1] Încerc să parez, dar încasez exact unde sunt descoperit.

Tânărul înalt și elegant se ridică.

– Phil, sunt decepționat de atitudinea ta. Un gentleman...

Sir Concy se oprește epuizat. Individul San-A. își toarnă în foale trei litri de excelent oxigen și se hotărăște să cânte propria sa partitură. Fiecare la timpul său, nu?

Atac cu brutalitate. Figura cu capu-nainte, berbecește. Îmi recepționează cupola în plastron și se apucă să verifice rezistența ceasului izbit de podele.

Cum sunt mai corect decât el, mă abțin să-l pocnesc cât zace lat. Împing chiar eleganța până la a-l ajuta să se ridice, trăgându-l de cravată.

Ca să nu-l scap cumva, răsucesc cravata și fiul baronetului începe să se înăbușe.

– Vierme! explodez. Larvă ce ești.

Încearcă să se smucească, dar nici măcar tresăririle nu i le simt. Cu o detentă prodigioasă, îl catapultez în perete. O operă magnific încadrată și însticlată, reprezentând o doamnă îmbrăcată într-un evantai, cade și se sparge. Sir Concy icnește când se lovește de perete. Deși cu sufletul la gură, mai încearcă să se repeadă în mine, dar îi plasez în jur de paisprezece lovituri stil Delaporte, cu extremă rapiditate și convingere adâncă. Tânărul de spiță nobilă se prăbușește *groggy* pe covor.

Îmi masez ușurel antebrațul și fac câteva mișcări de gimnastică.

– Admirabil, exclamă spectatorul.

Se închină și-și înșiră titlurile.

– Sir Constence Haggravente[2], se prezintă el. Sunt cel mai bun prieten al lui Philipp.

---

1. Vă dați seama ce varietate de lovituri? (n. a.).

2. Joc de cuvinte: Sir Constence Haggravante se citește la fel ca *circonstance aggravante* – circumstanță agravantă (n. tr.).

– E nevoie, într-adevăr, de circumstanțe cu amicul dumitale, nu mă pot abține să glumesc. Și, revenind brusc la bunele maniere, mă prezint: San-Antonio.

Ne strângem mâinile.

– Deci dumneata ești, murmură Haggravente încruntându-se.

Exclamația lui mi se pare edificatoare. Sir Concy le-a povestit despre mine prietenilor săi.

Interlocutorul meu e un tip blond, înalt, cu ochi de culoare deschisă, extrem de rasat. Dacă și-ar plimba cu pedigriul în jurul gâtului și tot n-ar fi mai elocvent.

– De ce spuneți că deci eu sunt?

– Phil vă caută de la prânz.

– Mi s-a spus.

– Voia să vă ucidă.

– Așa m-a lăsat să presupun.

– Vă urăște, cred, profund.

– M-a făcut să înțeleg și asta.

– Se pare că i-ați luat logodnica.

– Nu i-am luat-o, pur și simplu am adunat-o: căzuse în patul meu.

Sir Constence Haggravente surâde.

– Amuzant, murmură el.

– Cum de ați aflat toate astea, sir Haggravente?

– Phil mi-a povestit tot.

– Și lui cine-i spusese asta, degețelul lui stâng?

– Nu, știa de la fostul majordom al părinților săi, James Mayburn.

Tresar.

– Povestiți, e pasionant.

– Atunci când lady Daphné s-a întors din Franța pentru a se instăla la castel, avea nevoie de personal. Phil, care făcuse cunoștință cu Cynthia, l-a propus pe Mayburn ca s-o ajute.

Izbucnesc într-un hohot de râs.

– Și l-a însărcinat pe servitor să mă supravegheze?

– James îi este foarte devotat, Phil e gelos. Gelozia îl face, chiar pe un supus al Maiestății Sale, să comită multe nebunii, domnule San-Antonio. Mayburn a instalat un magnetofon în camera dumneavoastră, urmând directivele fostului său stăpân. Dar n-a dat nici un fel de rezultat, căci, se pare, ați descoperit aparatul. Atunci a îndrăznit să verifice natura relațiilor dumneavoastră cu Miss Cynthia chiar în camera dumneavoastră.

–Aha! A doua fantomă! exclam. Deci asta era!

–Ce anume?

–Nimic, nimic, gândesc cu voce tare.

Dar în sinea mea îmi spun că am încurcat borcanele suspectându-l pe sir Concy. Nu aveam de-a face decât cu un tip hiper-gelos și complicele său.

– James a venit să-i raporteze crudul adevăr azi-dimineață, murmură Haggravente. Phil a înnebunit. Apropo de Phil, se întrerupe el aplecându-se asupra victimei mele, l-ați ucis cumva?

Logodnicul este încă în nesimțire. Un amărât care n-o să mă uite ușor. I-am zdrențuit rău portretul. Rănile de pe arcade s-au redeschis, nasul i-a explodat, buzele sunt zdrelite, pomeții crăpați ca niște castane prea coapte.

Îi turnăm niscaiva Mac Herrel în gură și sfârșește prin a-și reveni.

– Ascultă, bătrâne, șoptesc eu, sunt dezolat, dar ai încurcat-o rău îndrăgostindu-te de Cynthia. Fata asta e nedemnă de tine.

Sir Concy vrea să se repeadă iarăși la mine, dar îl stăpânim.

– Dacă-mi pot permite, sunteți lipsit de eleganță, mă bește lește sir Constence Haggravente.

– Dacă-mi pot permite, lăsați-mă să termin, zic. Sunt comisarul San-Antonio, din serviciile speciale franceze. Trebuie să vă dați seama că, dacă am venit să anchetez

în Scoția, domnilor, este pentru o afacere extrem de gravă și de importantă.

De data aceasta, Concy devine serios și nu se mai gândește să mă spintece. Presimte că nu umblu cu cioara vopsită și, foarte palid pe sub echimoze, așteaptă.

–Miss Cynthia Mac Herrel este compromisă într-un dublu asasinat și o afacere cu droguri, anunț eu. Este o persoană complet dezaxată, a cărei perversitate se datorează, poate, unei copilării nefericite. E treaba psihiatrilor să decidă.

Ridic din umeri.

– Explicați-ne și nouă, murmură sir Concy.

– Mai târziu. Situația e mult prea critică. Sir Concy, ce s-a întâmplat cu individul pe care l-am prezentat drept valetul meu?

Clatină din cap.

– Nu știu. Dar în legătură cu Cynthia, spune-mi...

– Mai târziu, Phil, îi răspund amical, bătându-l pe umăr. Îți jur pe onoarea mea de polițai că ți-am spus adevărul în ceea ce o privește. Fii curajos cum ai fost pe tot parcursul... hm... relațiilor noastre!

Dă din cap.

– Și inspectorul meu?

Clatină din cap.

– Când James mi-a spus ce s-a întâmplat, m-am năpustit la castel, crezând că te găsesc acolo, dar nu erai.

– Ai discutat... chestia cu Cynthia?

– I-am făcut o scenă oribilă.

– Și ea ce ți-a spus?

Își pleacă fruntea.

– Ei bine?

– Că te iubește. Nu pot să-mi revin.

– Nu-i posibil!

– Ba da. Și a adăugat că doar moartea vă va despărți, pe tine și pe ea.

Izbucnesc atunci într-un râs care ar fi homeric dacă aș fi grec, dar care nu-i decât rabelaisian.

– Nu-i rău.

– Poftim?

– A pus mecanismul la punct de minune. Conta pe tine să mă omori. În loc să arunce apă peste foc, a aruncat benzină. Ce s-a mai întâmplat pe urmă, Phil?

Iată că mi-a devenit simpatic, așa, dintr-odată, cu moaca lui amărâtă de cartier bombardat. Nu e ciudată viața asta? (în engleză: *the life*). Acum șase minute și șaptezeci și două de secunde, ne rupeam cartilajele și acum îi zic „Phil" fără ca el să se ofuscheze.

– Am plecat să te caut. Și trecând pe lângă drumul acela lăturalnic, l-am văzut pe valet ieșind de la o beți-vană. M-am repezit la femeie ca s-o chestionez. Ea ori nu știa, ori n-a vrut să-mi spună nimic.

Încep să fiu serios îngrijorat de soarta lui Béru. N-aș fi surprins să aud că a-ncurcat-o rău de tot curajosul meu coechipier. Ce-i de făcut?

Îmi reazem coatele de șemineu și, privindu-mi în oglindă fizicul agreabil, îi țin reflexiei mele următorul monolog:

– San-A., băiete, aveai o chintă de suspecți: falsa Daphné, nepoată-sa Cynthia, directorul Mac Ornish, sir Concy și James Mayburn. Nu-ți mai rămân decât trei. Înainte de a te ocupa de felul principal, adică de bătrâna *lady* și de Cynthia, de ce n-ai avea o discuție în mai multe reprize (de preferință de box) cu Mac Ornish?

Cei doi tineri siri îmi respectă meditația. Când mă întorc, îi găsesc lângă mine în poziție de drepți, în smochingurile lor.

– Phil, îl întreb, în ce relații ești cu Mac Ornish?

– Destul de bune, de ce?

– Sună-l și zi-i să vină aici.

– Acum?

– Da. Spune-i doar că este vorba de o chestie foarte gravă și că ai nevoie de ajutorul său. Dacă te întreabă, spune-i că nu-i poți explica la telefon.

Fiul baronetului se execută. Sună la castelul Stingines. Sună îndelung, la ora asta ocupanții ocupă așternuturile. În sfârșit, cineva ridică receptorul și, din fericire, răspunde Mayburn.

Phil își spune numele și-i cere ex-valetului său să se ducă să-l cheme pe rotofeiul distilator de cereale.

Înhață telefonul derivat și aud vocea adormită a lui Mac Ornish.

– Ce s-a întâmplat, sir Concy?

– Un eveniment grav. Te implor, vino imediat la mine acasă, în strada Tragetare cu Vitezaceamaimare numărul 4.

– Bine, dar...

– Nu-mi pune întrebări, e ceva groaznic. Și mai presus de orice, nu le spune doamnelor, Mac Ornish. Contez pe dumneata, vino!

Închide, ceea ce este cel mai bun mijloc de a pune capăt oricăror explicații.

– Nu ne mai rămâne decât să așteptăm, zic eu, punând jos, la rândul meu, receptorul.

– Un whisky? ne propune sir Concy.

– Cu plăcere.

În timp ce el pregătește trei pahare zdravene, îmi reiau mental cugetările. Am să vă spun, în mod cu totul special, la ce mă gândesc. Ei bine, mă gândesc la faptul că relațiile Cynthia-Philipp nu sunt normale. Să vă explic: sare-n ochi că ei îi pasă de băiat la fel de mult ca de prima ei înghețată. Deci, dacă se întâlnea cu el și chiar s-au logodit, o făcea pentru că legătura cu băiatul prezenta anumite avantaje. Care? *That is the question.*

Acum știu că nu mătușa Daphné e cea care dorește această căsătorie, din moment ce sus-numita mătușă Daphné a dat colțul de mai bine de doi anișori.

– Spune-mi, Phil, cum te-ai cunoscut cu Cynthia?

– Tata şi cu mine ne-am dus să-i facem o vizită de curtoazie lui *lady* Mac Herrel, când s-a instalat la Stingines.

– Tatăl tău o cunoştea?

– O văzuse cu douăzeci de ani în urmă la o recepţie. Dar bătrâna locuia, pe atunci, la Londra şi nu venea aici decât o dată pe an, de Crăciun.

– Dragoste la prima vedere?

– Din partea mea, da.

– Şi dintr-a ei?

– La început, părea că nu-mi dă atenţie. Şi apoi, într-o zi...

I se gâtuie vocea.

– Doamne, e adevărat.

– Ce-i adevărat?

– A venit aici, singură, într-o după-amiază. Îţi dai seama ce surpriză când deschid uşa şi mă trezesc nas în nas cu ea.

– Ce voia?

Dă din cap cu tristeţe. Omuşorul i se transformă în *yoyo* şi mutra lui stâlcită reflectă o mare disperare.

– Tatăl meu e implicat într-o mulţime de afaceri. E o persoană aprigă la câştiguri, care i-au mărit monstruos averea.

– Nu te plânge, *dear*, îl avertizează sir Constence Haggravente pe un ton glumeţ.

– Doamne, Dumnezeule, nu mă plâng! Are antreprize de lucrări publice, transporturi în comun, crescătorii de oi, câmpuri de orz şi secară, filaturi şi mai are şi o linie de navigaţie între Irlanda şi Scoţia. Eu dirijez această linie. Jucăria mea, într-un fel. Mi-a dat-o mie pentru că funcţionează singură şi pentru că rolul meu constă în a fuma câte o ţigară la birou din când în când.

– Frumoasă jucărie, oricum.

– Tata mă consideră un minus, se lamentează sir Concy.

– Ziceai că Cynthia venise să te vadă. Ce dorea?

– Aflase că mă ocup de această linie şi venise să mă roage să-l angajez la companie pe un prieten de-al ei, un franţuz pe care-l cunoscuse la Cannes. Era o chestiune foarte delicată, fiindcă în flota noastră, fie ea şi de comerţ, un străin fără cetăţenie n-are dreptul să fie angajat.

– Ce-ai făcut?

– L-am angajat, totuşi, pe băiat şi am închis ochii.

– Ce funcţie ocupă el la voi?

– E comandant secund pe unul dintre cargourile noastre, *Rosy leaf,* care face ruta Dublin – Ayr.

– Numele lui, te rog?

– Félicien Deleur.

Îmi notez. Încep să pricep firele traficului.

În Irlanda este unul dintre cele mai importante aeroporturi ale Europei: Shanon, placă turnantă a traficului America – Europa. Tipii mei probabil că primesc heroină din *States* par avion. Acest Deleur o aduce pe mare din Irlanda în Scoţia, iar în Scoţia este tratată după cum ştim şi reexpediată.

Golim un whisky, două, trei şi iată că sună Mac Ornish.

Capitolul XVII

ÎN CARE SE DOVEDEȘTE CÂT DE BINE CONSERVĂ ALCOOLUL

Mai rotofei, mai roz-bebe, mai afabil decât oricând, Mac Ornish intră în garsoniera lui sir Concy.

Când mă vede, fața i se luminează.

– Te credeam plecat în Franța, dragă domnule.

– N-am făcut decât un dus-întors, dragă prietene. Scoția e ca whisky-ul: odată ce ai gustat din ea, te întorci.

Tot trăncănind, m-am apropiat de omuleț. În clipa în care se așteaptă mai puțin, îi fac o cheie japoneză (în țara asta nu pot face, în mod decent, o cheie engleză, nu?) și el se trezește, dintr-o smucitură, cu brațele la spate, iar picioruşele-i scurte se zvârcolesc disperat. Scheaună:

– Ce v-a apucat? Ce-i gluma asta de prost gust? Domnilor, puțină decență!

– Gura! mă zborşesc la el în engleză.

Și spunându-i aceasta în engleză, îi palpez buzunarele micului domn. Nu conțin decât portofelul și bani.

– Dar, Sfinte Isuse, e o agresiune! răcnește din rărunchi enoriașul.

– Ce-ai făcut cu revolverul? îl interoghez, trântindu-i o palmă peste mutră.

Geme:

– Dar n-am revolver.

– Butoiule! Alaltăieri seară, la cină, aveai unul.

Se așează pe jos, își scoate batista și-și șterge fruntea.

– E adevărat, recunoaşte fără să se tulbure prea mult, dar în ziua următoare l-am depus la şerif.

– Poftim?

Faţa lui dolofană e violacee de emoţie. Îl priveşte pe San-A., îi priveşte pe sir Concy şi pe prietenul acestuia; şi nu mai ştie ce să creadă.

– Păi, da. Găsisem arma pe o alee, în curtea distileriei. Am ridicat-o şi am băgat-o în buzunar, cred că nu-i un obiect care să fie lăsat să zacă oriunde, cu atât mai mult cu cât era încărcat. Şi, a doua zi, am dus-o la poliţie. Verificaţi acolo dacă nu mă credeţi.

Se ridică-n picioare smiorcăindu-se.

– Ce maniere, protestează. Să fiu molestat ca un răufăcător! Dar, domnilor, v-aţi pierdut minţile sau sunteţi beţi? Să mă sunaţi la miezul nopţii....

Se sufocă.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus reverendul Mac Hapott: „Omul cel mai evlavios din Stingines şi împrejurimi, acest Mac Ornish!" Povestea lui cu trosnitoarea are aerul că ţine. Ei bine, oricum, iată-mă cu un suspect în minus.

Îi dezvălui identitatea mea şi ce şi cum şi mai ales ce vânt m-a adus pe aici. Nu-şi crede urechilor.

– *Lady* Mac Herrel compromisă într-o afacere de stupefiante! Ce-ţi trece prin minte!

– *Lady* Mac Herrel e decedată, domnilor. Şi asta de douăzeci şi cinci de luni, şi nu de o ocluzie intestinală!

Exclamaţii! Stupoare! Etc. Trec mai departe, fără să mai semnalizez.

– Mai încolo explicaţiile, întrerup. Mac Ornish, ai o cheie de la distilerie?

– Evident.

– Ei bine, hai acolo!

Zis şi făcut. Ne îmbarcăm în Bentley-ul meu funerar. Mac Ornish, cei doi tipi în smoching şi mandea, fiul unic şi mereu preferat al Féliciei.

Pe drum îi pun tot soiul de întrebări pertinente directorașului stabilimentului. Îmi dă răspunsuri satisfăcătoare, care contribuie la iluminarea circuitelor mele cerebrale. De exemplu, aflu că serviciul de îmbuteliere procesează un butoi pe zi și că producția din anumite zile este ridicată, din ordinele lui madam Daphné, de către un camionagiu despre care se presupune că-l duce amicilor numitei (ceea ce cred din toată inima).

– Falsa madam Mac Herrel e la curent cu îmbutelierea butoaielor?

– În fiecare seară îmi indică, pe un plan, butoiul care va trebui să fie tras în sticle în ziua următoare. Credeam că asta e o țicneală de bătrână maniacă.

Ciudată țicneală! Frumos, aici se află cheia traficului. În timpul nopții, Cynthia sau un complice se ducea să verse heroină în butoiul desemnat. Drogul se dizolva în timpul nopții, dimineața se îmbutelia whisky-ul amestecat cu drog, pe care alți complici veneau să-l ridice, expediindu-l abonaților. Într-o zi s-a făcut o greșeală și domnul Olivieri a primit o ladă cu whisky trucat. Această eroare fatală (fatală mai ales pentru domnul Olivieri) a făcut să se descopere toată tărășenia.

* * *

– De ce vreți să vizitați distileria la ora asta? se miră, neliniștit, Mac Ornish.

La asemenea oră! De câte ori am auzit acest protest! O nebunie ce preocupați sunt oamenii de ore.

Viața, în fond, este o pendulă. Te uiți la ceas ca să știi ce vei comanda pe lângă cafea; te uiți la el pentru a-ți lua pulsul sau te uiți ca să știi dacă trebuie să muncești, să te speli, să dormi. E un coșmar. Universul în douăsprezece diviziuni, subdivizate în șaizeci, redivizate în șaizeci! Un coșmar, ce mai, dacă stai să te gândești! Acele ceasornicului ne tricotează destinul. Un ochi pe față și inima pe dos!

– Nu vreau să vizitez distileria, vreau să dau o raită prin depozit.

Ne îndreptăm către subterană în pas de gimnastică. În fața escortei mele uluite, alerg direct la butoiul care conține cadavrul. O imensă băltoacă de alcool lângă butoi.

Mă cațăr pe el și scot un strigăt de disperare.

Cineva a meremetisit chepengul meu! Într-o secundă pricep totul. Acum, deasupra e țintuit un disc de lemn. Ticăloșii ăștia mi l-au capturat pe Béru, l-au șters de la starea civilă și l-au băgat lângă celălalt, să-i țină de urât. Dezastru! De trei ori dezastru! Bietul meu Béru! Vrând să desigileze butoiul, au văzut că e răşpăluit în partea superioară.

– Repede! Un cleşte! O daltă! Un ciocan!

Niște domni în smoching învârtindu-se ca titirezii prin pivniță și pasându-mi uneltele – e un spectacol pe care n-am să-l uit niciodată! Niciodată!

Smulg capacul de lemn și apoi chepengul fabricat de mine. Cufund fascicolul lanternei în interiorul butoiului. Și lucrul de care mă temeam se concretizează. În loc de un singur cadavru, în butoi sunt două: cel al omului cu toc de pistol și cel al lui Bérurier.

Îi strig pe ceilalți să mă ajute. Spre deosebire de meseriașii îndrăgostiți de astuparea grijulie a tuturor vranelor, noi spargem cu lovituri de baros partea de sus a butoiului. Mă aplec, îl apuc pe Bérurier de un braț. Sir Concy, care mi s-a alăturat, îl ia de celălalt. Îi scoatem trupul șiroind de whisky din straniul său sarcofag. Îl întindem pe sol...

Îmi curg lacrimile pe față.

Béru al meu, dragul meu, bravul, fidelul meu Béru! Mort înecat! În whisky, desigur, dar înecat! S-a sfârșit cu grosolăniile și hărmălaia ta, s-au isprăvit partidele de ciomăgeală, s-a zis cu nopțile tale albe și cu reflecțiile tale neprețuite? S-a sfârșit deci, Béru?

Și brusc, prin ceața care-mi acoperă privirea, disting o enormă masă șiroindă care se scutură. Și o voce de bețiv rage, transmițând ecourilor pivniței un cânt înălțător:

Cardim, cardim, căci suntem saltelari.

Dar acesta este Béru! Își lansează imnul „Saltelarii", cu gâlgâituri, cu bule, râgâieli, suspine și chicoteli.

Căci suntem saltelari, frații mei! Da, suntem saltelari.

Nu cunosc numele compozitorului acestei capodopere nepieritoare a folclorului francez. Fie binecuvântat în veci pentru imensa bucurie pe care i-o datorez!

* * *

Înfășurat într-o pătură, lungit confortabil pe canapeaua din biroul lui Mac Ornish, Grasu' clănțăne din dinți.

Are grețuri și, spasmodic, borăște pe podea. Tre' să fi înghițit cel puțin doi litri de *scotch* sărmanul iepuraș!

– Ce ți s-a întâmplat? întreb.

Un lung frison îl scutură din creștet până-n tălpi. Privirea sa injectată mă examinează.

– Aha, te-ai întors, comisăraș de doi bani! gâlgâie el. Nu prea... hâc... iute. Ascultă... hâc... ți-o zic. Nu poți exhuma viitorul, da... hâc... N-o să mai pun whisky în gură! Ah, fir-ar să fie, ce porcărie... Hâc...

– Hai, frate față-palidă, vino-ți în fire și povestește-ne!

Îi măsoară pe camarazii mei.

– Ce mă-sa fac aici urâții ăștia... hâc... de se zgâiesc la mine ca... hâc...

– M-au ajutat să te scot din butoi. Când mă gândesc că era să-ți dai duhul într-un butoi, tu, Bérurier! Cred că visez! Hai, explică!

Bolborosește:

– N-aveți niscai apă?

Știu bine că de la Hiroșima încoace trăim o epocă a emoțiilor cutremurătoare. Dar să-l aud pe Grasu' cerând apă... asta-i o lovitură mortală. I se aduce un pahar și, spre ușurarea mea, și-l toarnă pe ceafă.

– Am o migrenă de zile mari, amice! Ticăloşii ăştia mi-au trântit o izbitură de baghetă magică pe scăfârlie aşa de tare, încât un bou şi-ar fi pierdut coarnele.

– Ale tale sunt prinse solid, dragul meu, beton armat! Hai să vedem cum s-au petrecut lucrurile.

Scoate o râgâială care-l lipeşte pe Mac Ornish de perete, apoi strănută foarte puternic.

– Porcăria asta de whisky mi-a intrat peste tot, sunt complet îmbibat. Păi, bine, când tu erai aci, i-am spionat pe oamenii noştri. Cât despre ăsta (îl desemnează pe Mac Ornish), nimic de sem... hâc... nalat. Da' tipu ăsta (îl arată pe sir Concy cu o discreţie încântătoare) s-a cărat să facă un tărăboi-trăsnet la castel. Am văzut cu binoclul. Dădea din mâini nevoie mare! Tre' să fi urlat aşa de tare... hâc... că mă mir că nu l-am auzit. În sfârşit, s-a cărat... Eu am şters-o de la Gladys, să-ncerc să văd despre ce era vorba...

Se întrerupe.

– Brr, ce arsuri îmi dă pe esofag poşirca asta! De-acuma 'nainte, nu mai beau decât Muscadet şi Beaujolpif, îţi dau cuvântul meu.

– Mulţumesc, pun asta cu religiozitate în seif. Continuă.

– Cred, reflectează Enormul, că am făcut o imprudenţă.

– Cum?

– M-am întors la castel.

– Te-ai întors la castel?

– Am luat-o pe la servitori, cum să zice. M-am dus pe şest şi le-am explicat valeţilor că mi-am uitat ceasu' în cameră. M-am dus acolo şi m-am ascuns într-o cămăruţă alăturată.

– Protuberanţă imbecilă ce eşti! explodez. Ţi-am spus să fii cu ochii-n patru.

Grasu' își scutură tărtăcuța nobilă, căreia îi lipsește doar un sos de vinegretă pentru a se deghiza în cap de viței.

– Diferența între mine și Bayard, zice, este că eu nu am armură. Amintește-ți chestia, comisar de...

– Ajunge, continuă!

– Am așteptat câteva ore în întuneric. Voiam să-i fac pe valeți să creadă că m-am cărat, te-ai prins?

– Perfect, *after*?

De fapt, nu procedase chiar așa de idiot și, încă o dată, a trebuit să mă înclin, nemărturisit public, în fața curajului nestăvilit al bravului Béru.

Ceilalți ascultă – cel puțin sir Concy și sir Constence Haggravente, care se lasă de Oxford și trăncănesc franțuzește – cu o atenție tăcută. Mac Ornish privește pe rând la fiecare din noi, încercând să descifreze, după mutrele noastre, sensul cuvintelor rostite de Béru.

– Păi, am așteptat noaptea pentru a mă hazarda din ascunzătoare, urmează salvatul din *scotch*. Mi-a trebuit o răbdare s-aștept acolo.

– Ai adormit? ghicesc.

Roșește.

– Să zicem că am ațipit un pic. Într-un loc așa strâmt nu-i loc de năzdrăvănii și niciodată n-am suportat castrarea.

Sir Constence Haggravente se întoarce, îngrijorat, către mine.

– Nu se spune și claustrare? întreabă.

– Se spune „și" așa.

– *Thanks.*

– Pot să continui, da? protestează Grasu', care se teme să nu i se scadă din efect tot atât cât îi repugnă castrarea.

– Poți.

– Am făcut, așadar, o expediție în hardughie. Cum o cunoșteam, puteam să mă descurc. Am coborât și am văzut lumină în salon. M-am apropiat, m-am lăsat în jos și

am văzut-o pe blondă singurică. Și dup-aia, dintr-odată, colega, se prăvale pe căpățâna mea o lovitură de baston de cauciuc! Nu pot să-ți zic dac-am văzut stele verzi! Am tras storurile! Ca și cum s-ar fi oprit curentu'. Buf, și gata!

– Și?

– Și gata, nu mai știu nimic; poate doar acu', când mă gândesc, mi să pare că m-au trambalat cu o mașină. Când mi-am revenit, eram în porcăria aia de whisky, bălăcindu-mă. Mă înecam și asta m-a trezit. Când era să dau ortu' popii, am putut să respir. Ca să pot să iau o gură de aer, a trebuit să mă cocoț p-o grămadă de nu'ș ce care era la fund. Ținându-mi mutra lângă capac, puteam înghiți câte puțin aer. Atâta că din când în când picioru-mi aluneca, cădeam iar în zeamă și mai beam o cană...

Tace.

– Asta-i tot, anunță el.

– Cred că am ajuns la țanc să te scoatem de acolo, nu?

– Cred și eu.

– Grămada despre care ai pomenit e un cadavru, dragul meu.

– Nu se poate.

– Și ai scăpat doar pentru că te-au aruncat în butoi. Cu greutatea ta, o parte din whisky a debordat, lăsând un loc gol, ceea ce ți-a permis să-ți ridici splendida-ți fizionomie în afara lichidului.

Mă întorc către sir Concy.

– Ei bine, Phil, mai ai îndoieli?

– Nu, comisare, îmi dau seama cam târziu că m-am îndrăgostit de un monstru.

* * *

– Și acum? întreabă Mac Ornish, căruia i s-a făcut un rezumat în engleză al peripețiilor bérureene.

Eram în fața ferestrelor biroului său, privind curtea posomorâtă a distileriei. Visam, sau mai bine zis mă sfă-

tuiam cu mine însumi (unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, pe care-l cam neglijez). Mă întorc spre ei.

– Acum trâmbițăm adunarea. Mac Ornish, de această dată suni dumneata la castelul Stingines. Ceri cu Cynthia și-i spui că s-a-ntâmplat o mare nenorocire: sir Concy m-a găsit și m-a ucis. Spune-i că vrea s-o vadă pentru ultima dată înainte de a se preda la poliție, înțelegi?

– Nu văd prea bine unde vreți să ajungeți, dar voi face ce-mi cereți.

Și bigofonează copilei. Totul se desfășoară admirabil și Cynthia, înnebunită, zice că nu-i poate refuza o ultimă întrevedere logodnicului ucigaș. Ce noblețe sufletească! Îl așteaptă.

Mac Ornish închide.

– Foarte bine, aprob eu. Acum, dacă tot îl cunoști pe șerif, Mac, telefonează-i și roagă-l să se ducă la Stingines Castle. Să-și ia un ajutor și să aibă o pereche de cătușe cu el.

Mac Ornish, subjugat de tonul meu de comandă, se apucă să formeze numărul. Închide după un moment, anunțând „Ocupat".

Un răstimp. Încearcă din nou. Acum i se răspunde:

– Mac Heusdress? întreabă Mac Ornish.

Directoraşul își face numărul de trăncăneală cu șeriful. Acesta vorbește îndelung și Mac Ornish îl roagă să aștepte un moment. Punând mâna pe receptor, mă anunță siderat:

– Cynthia l-a sunat acum o clipă pe șerif. De asta și era ocupat numărul poliției. I-a spus să urce de urgență până la Stingines, pentru a-l aresta pe logodnicul ei, care a comis o nebunie.

Concy, bietul Concy, scoate un geamăt și cade în fund pe scaunul din fața biroului lui Mac Ornish. Își ia capul în mâini și scoate un geamăt. Mi-e milă de el.

– Hei, Phil, curaj, șoptesc. Gagicile nu merită niciodată lacrimile vărsate pentru ele.

Capitolul XVIII

ÎN CARE TREBUIE, TOTUŞI, SĂ TERMIN...

Rămânem ascunşi în umbra parcului, noi doi, Bérurier şi cu mine, în timp ce trioul compus din Concy, Mac Ornish şi Haggravente urcă treptele peronului.

Când cei trei au intrat, îi fac semn Grasului să mă urmeze.

Béru face nişte zgomote ca de văcuţă care urinează din mers, fiindcă ţoalele lui n-au restituit încă tot whisky-ul.

Intrăm în hol şi ne apropiem de uşa salonului. Percep hohote de plâns înăuntru.

– Oh, Philipp, sughiţă donşoara, de ce ţi-ai dat frâu liber furiei? Totul este din vina mea! Dacă n-aş fi avut o vagă slăbiciune pentru nenorocitul de franţuz...

– Eşti vinovată, da, Cynthia, supralicitează falsa bătrână Herrel. După asemenea scandal nu-ţi mai rămâne decât să te retragi, multă vreme, într-o mănăstire.

Un răstimp. Suflat de nas, suspine, bocete înăbuşite cu greu.

– Fir-ar să fie de javre! îmi şopteşte la ureche Béru.

Îi ordon să tacă. De cealaltă parte a uşii, Cynthia întreabă smiorcăindu-se:

– Cum s-a întâmplat asta, Phil?

După tăcerea lui sir Concy, intuiesc că e la capătul nervilor şi că dacă nu intervin prompt, e în stare să o

ucidă ori pe fosta logodnică, ori pe babă, sau pe ambele două, cum ar zice Béru.

Îmi permit o intrare foarte remarcată în salon. Văzându-mă, Cynthia se înverzește la față, iar mătușica Daphné are un tremur de mâini fără nici o legătură cu vârsta sa avansată.

– Nu cum o aranjaseși tu, inimioară blondă...

– Dar, dar... behăie dulcea oaie rătăcită.

Atunci vine rândul nobilului Bérurier să-și facă intrarea. Pune capac stuporii năuce a celor două dame. Se înfige în mijlocul salonului, strănută, își suflă nasul îmbogățit cu o lungă stalactită cu tentă de jad și declară:

– Ei bine, târfelor?

– Iată un plural feminin care mi se pare ciudat, zic eu.

Zicând acestea, mă apropii de fotoliul pe rotile al lui tanti Daphné, îl apuc de spătar și-l răstorn. Infirma cade la pământ, foșnindu-și jupoanele.

– Domnule comisar! mă apostrofează aristocraticul sir Constence Haggravente.

În loc să-i cer scuze nobilei văduve, o apuc de corsaj și o plantez pe verticală: brusc, iată că se ține pe picioare.

– Vezi, Steve, îl iau peste picior, cu mine, în materie de miracole, faci economii, nu-i necesar pelerinajul la Lourdes!

Falsa bătrână scoate din sân un *parabellum* pentru parașutiști sau pentru parabelit contemporani, cu totul inutil toaletei unei bătrâne *lady*.

Mă așteptam la o chestie de genul acesta, astfel încât nu i-am lăsat răgazul să mă țintească. O lovitură peste mână, un croșeu la falcă, o cheie de jiu-jitsu și un șut în pântece. Revolverul zboară în colțul celălalt al salonului. Apoi e rândul perucii sale și, în încheiere, îi sfâșii corsajul, dezvăluind un maiou pe un corp de atlet.

– Iată-l pe Steve Marrow, domnilor, îi anunț.

După prezentare, îi cordesc un *uppercut*: cel mai fulgerător din viața mea. Apoi smulg o zdreanță din corsaj și, cu whisky Mac Herrel cinci stele (fermentația din anul avansării mareșalului Juin), îi șterg machiajul. Rezultă un tip de vreo treizeci de ani.

– Vi-l prezint pe asasinul lui Daphné Mac Herrel și al unui alt domn care, dacă deducțiile mele sunt exacte, trebuie să fi fost agent al brigăzii antidrog din S.U.A.; nu-i așa, Cynthia?

Ea cade într-un fotoliu adânc. Nările îi sunt dilatate, iar ochii aproape dați peste cap. Dar dă din cap, totuși.

– Deci mortul din butoi e un coleg de-al meu. Am pornit în această afacere ținând fiecare câte un capăt. El ținea capătul de pornire, eu, pe cel de sosire. El cobora, eu urcam. Ne-am întâlnit prea târziu pentru el. Marrow l-a asasinat, nu-i așa?

Domnița clipește în chip de aprobare.

– Mormântul era ingenios. Noaptea trecută, mica partidă de presat curcani francezi a fost tot o ispravă a lui Marrow?

Din nou un semn afirmativ. Mă apropii de ea și o privesc.

– Ați început la Nisa o treabă nechibzuită, tu și Steve, Cynthia dragă. Atât de nechibzuită încât a ținut doi ani. E un record!

– Explică-ne, mă imploră sir Concy.

Îl privesc pe Béru, care tocmai arde un șut de copită în gingiile lui Marrow, *because* ex-comediantul avea tendința să se trezească.

Ce maniere și pe Béru ăsta! În fața unor nobili scoțieni autentici!

– Explicațiile vor fi scurte, Phil. Adevărata Daphné era o scorpie oribilă care, ani de-a rândul, i-a făcut o viață de iad nepoatei sale. Sper pentru Cynthia că chestia asta va stoarce un minimum de indulgență juriului. Micuța se

sufoca sub tirania mătușii. Când a devenit adolescentă, a simțit nevoia să evadeze și a început să iasă noaptea în baruri mai mult sau mai puțin deocheate. Ca să-și prelungească incursiunile astea, a început să-i administreze bătrânei somnifere. Într-o noapte, face cunoștință cu ticălosul ăsta...

– Ăsta d-aci? întreabă candid Delicatul, votându-i lui Marrow o nouă serie de crampoane în carcasă.

– Da, chiar ăsta. Fost actor eșuat pe Coastă, încurcat cu niște cu traficanți de stupefiante. A devenit amantul Cynthiei. Pentru această ființă însingurată, refulată, maltratată, el reprezenta salvarea. Ea a devenit obiectul lui. Și, într-o zi, Steve a avut o idee prodigioasă: s-o omoare pe bătrână și să-i ia locul în casă. Era mai puțin nebunesc decât părea la prima vedere. Daphné trăia singură la Nisa, nu vedea pe nimeni, rupsese toate legăturile cu familia ei, de altfel puțin numeroasă. Mișto amestecătură! Au omorât-o pe bătrână în circumstanțe pe care ni le vor dezvălui în curând, au îngropat-o în pivnița vilei și au început o existență de vis. Aveau bani, se iubeau, asta era libertatea. Dar, după puțin timp, catastrofă. Nepotul Mac Herrel, care conduce distileria și *drive* averea, moare. Ce să facă? Presupun că Steve își păstrase bunele relații cu traficanții, presupun de asemenea că era, oarecum, la mâna lor și că făceau presiuni asupra lui. Fapt este că s-a băgat până-n gât în droguri, cu cea mai infernală obrăznicie, cu o artă de actor consumat și, cu ajutorul Cynthiei, a venit la Stingines. Distileria în sine era o mică afacere care, după gura lumii, era falimentară. Acum, servește de placă turnantă pentru traficanți. O afacere rocambolescă, dar extraordinară.

O bat ușor pe umăr pe Cynthia.

– Te-ai prins imediat că sunt polițai?

– Ne-am gândit că anchetezi dispariția detectivului american.

– De-aia ai acționat cu prudență. Te-ai mulțumit să mă supraveghezi îndeaproape. În noaptea în care am percheziționat distileria, Marrow mă urmărea, nu-i așa?

– Da.

– S-a dus să fure o mașină de pe șantierul familiei Concy, pentru a îndrepta suspiciunile către Philipp, în cazul că lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută?

– Da.

– Tu erai protejată de *standing*-ul tău. Atâta vreme cât se credea că falsa Daphné e adevărată, nu riscai nimic. O preacinstită *lady* invalidă, pioasă, distinsă și atât de curajoasă...

Trec la alt subiect.

– Unde a fost omorât polițistul american?

– În parc. Pândea în spatele geamului de la birou. Din întâmplare, am descoperit mișcarea și i-am întins o cursă. Am luat locul mătușii mele, în fotoliul ei, stând cu spatele. Și în acest timp Steve...

– Apoi ați cărat cadavrul la distilerie?

– Da.

– Și în timp ce-l cărați prin curte și-a pierdut pistolul.

– Știu, Mac Ornish ne-a spus că a găsit unul.

– Organizația voastră e importantă, iubito?

– Destul, murmură ea. Dar eu știu mult mai puține lucruri decât Steve.

Asta era! Iat-o că deja îi pasează ștafeta! Tipic muieresc. Gata să facă treburile cele mai aberante pentru gagiul care le regulează, dar își înaintează demisia la primul necaz serios.

– Poți să ai încredere în tipii de la Yard. Vor ști să-l spovedească. Vor obține pedigriul tuturor corespondenților voștri scoțieni, englezi, americani și europeni. Eu mă voi ocupa, cu tot devotamentul, numai de cei din Franța.

Afară, un zgomot de mașină. Pași sonori în culoar. Apare un uriaș roșcovan. Ce de roșcovani am întâlnit în

cursul acestei misiuni! Un adevărat festival. Să te sature de morcovi pe viață.

E șeriful Mac Heusdress. Se îndreaptă spre Cynthia și îi spune surâzând:

– Sper că n-am întârziat prea mult, miss. Am avut probleme cu demarorul.

Tace, văzându-l pe Steve Marrow pe podea, cu fustele suflecate.

Se face o tăcere adâncă, tulburată doar de un gâlgâit ușor. E Béru, care-și calcă cuvântul dat și-și servește o înghițitură substanțială de Mac Herrel.

Concluzie

Este ora trei în după-amiaza zilei următoare când deschid uşa casei mele din Saint-Cloud.

Pe cine văd în pragul uşii? Pe Félicie! Brava, minunata mea, iubita mea Félicie. Mă grăbesc s-o îmbrăţişez.

– Te-ai şi întors, mamă?

– După cum vezi, departe de tine, vacanţa nu-i vacanţă, lunganul meu afurisit.

Mă ia în sufragerie. Înţepenesc, cu gură căscată, cu ochii cât cepele. Irène, puştoaica agăţată în tren, la întoarcerea din Dordogne, e acolo, tricotând liniştită.

Roşeşte văzându-mă şi declară întinzându-mi mâna:

– Vezi, te-am aşteptat. Mama ta este atât de drăguţă, ea a insistat...

Bâigui copleşit de stupoare:

– Aha, bine! Bine! Hm! Eu... adică da... Sigur că... Cu toate astea... E adevărat...

Mama râde pe furiş de zăpăceala mea, iar eu mă gândesc că va fi al naibii de greu s-o zvârl afară pe fata asta. Doamne, Dumnezeule, cum o să mai scap de ea!

Sunt prins cu această problemă, mult mai delicată şi mai încurcată decât ancheta mea, când uşa se deschide cu mare zgomot şi Grasu', pe care-l lăsasem în faţa uşii lui, dă buzna fără să salute pe nimeni.

– San-A.! urlă el fluturând *France-Soir*. San-A.! San-A., citeşte, citeşte asta, f... mama mă-sii.

Maşinal, iau în mână jurnalul şi citesc pe prima pagină: *Monstrul din lacul Stingines (Scoţia) nu era o amăgire.*

– După chestia asta n-o să mai vii să-mi zici că bat câmpii, fraiere! latră Béru.

Ridic umerii agasat şi-mi continui lectura.

Azi-dimineaţă, pescarii matinali care treceau pe lângă malurile Stingines Loch au fost stupefiaţi de emoţie când au descoperit zăcând în tufişurile de pe mal o fiară înfiorătoare, ieşită direct din preistorie şi aparţinând probabil unei familii de saurieni. Animalul măsoară douăzeci şi doi de metri de la cap la coadă. Posedă aripi dorsale şi labe atrofiate, aidoma crocodililor. A fost ucis cu opt gloanţe de pistol ţintite grupat, cu un calibru 7 mm 65 de origine franceză. Muzeul de istorie naturală din Londra oferă o mie de lire recompensă persoanei care a săvârşit această ispravă unică.“

Îmi ridic capul spre Béru, clătinându-l de atâta admiraţie.

– Cât înseamnă în banii noştri o mie de lire? întreabă el încetişor.

În curând,
în colecția SAN-ANTONIO,
numărul 3:
Lupul travestit în bunicuță

Colecția San-Antonio | 2

La o petrecere dată în casa unui mare editor parizian, oaspeții cad pe jos ca muștele, secerați de un whisky scoțian amestecat cu heroină. Atunci, San-Antonio trebuie să urmărească licoarea vinovată la sursă, în Țara Scârțarilor, într-un castel bântuit de false fantome care-i pun nervii la grea încercare. Împreună cu Enormitatea sa Bérurier, despre care aflăm că pescuiește ca nimeni altul (nu numai pești, ci și cutii pline de droguri și, la un moment dat, un monstru preistoric), San-Antonio pornește o anchetă care e cât pe ce să-l transforme într-o lipie scoțiană, îi aduce în pat o blondă frumoasă care nu-i deloc atât de nevinovată pe cât pare și-l face să descopere că un cadavru se păstrează în whisky la fel de bine ca în formol.

O serie cu 175 de titluri vândute în două sute de milioane de exemplare, un castel cumpărat din drepturile de autor și vândut pentru a plăti răscumpărarea fiicei sale răpite – Frédéric Dard e o figură la fel de senzațională ca și personajul lui, iar cărțile San-Antonio sunt o lectură de care ar fi păcat să te lipsești.

recomandat de ROMÂNIA TV

UNIVERS

9 786068 543512